

CONGRESO INTERNACIONAL DEL LIBRE PENSAMIENTO
18, 19 Y 20 DE SETIEMBRE DE 2015
MONTEVIDEO - URUGUAY

Association Internationale de la Libre Pensée   International Association of Free Thought

www.internationalfreethought.org/
www.facebook.com/vcongresointernacionaldelibrepensamiento   Organiza: Asociación Uruguaya de Libre - Pensadores

LIBRO DE LA V-a KONGRESO DE LA INTERNACIA ASOCIO DE LIBERA PENSO

Montevideo, Urugvajo
18 ĝis 20 septembro 2015

1 a . Eldono – Montevideo, Urugvajo – novembro 2015

RESUMO

Ĝenerala Programo de la V-a Kongreso de la AILP	3
Aliĝantaj organizoj kaj partoprenantoj	7
Evoluo de la Kongreso	10
Akcepto de la GOFMU de Urugvajo	1
Malfermo de la Kongreso	15
Majstraj Prelegoj	28
Partoprenaj paneloj	58
Panelo: Situacio en diversaj landoj kaj regionoj	59
Panelo: Analizo de trematiko rilata al liberpensoj	92
Internacia Panelo pri aktualaj aferoj kaj estonteco de liberpensa Rezolucioj de	134
la V-a Kongreso de la AILP Fina Ferma Akto de la V-a	159
Kongreso de la AILP Saluta Mesaĝoj Internacia Tago de Liberpensoj	165
– Omaĝo ANEKSOJ: Administra	167
Raporto: Antoniuo Vergara Liro	183
	199
Deklaro de principoj de la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj.	

Ĝenerala Programo de la V-a Kongreso de la AILP

Tago vendredo 09/18 - 20:00 :

Akcepto - Koktelo por AILP-Direktoroj, Specialaj Gastoj kaj Tiuj Registritaj por la V-a Kongreso de la AILP. (Invito de la Granda Oriento de Framasonismo de Urugvajo - GOFMU).

Tago sabato 09/19

8:30 a.m. OFICIALA MALFERMO DE LA KONGRESO:

Partoprenu:

Elbio Laxalte Terra - Proparolanto de AILP; Ĝenerala Kunordiganto de la V-a Kongreso de la AILP

David Gozlan - Ĝenerala sekretario de la AILP

Antonio Vergara Lira - Proparolanto de AILP por Latin-Ameriko

Raul Bula - Prezidanto de la Urugvaja Asocio de Libera Penso - AULP

Legado de Salutmesaĝoj kaj Prezento de la Partoprenantaj Organizoj

10:30 a.m.:

MAJSTRISTA KONFERENCO: "Liberpenso kaj Scienco"

Parolanto: D-ro Roberto García

Doktoro diplomiĝis de la Fakultato de Medicino de la Universitato de la Respubliko. Klinika Embriologo. Granda Nacia Premio por Medicino, aljuĝita de la Nacia Akademio de Medicino de Urugvajo por la "Unua Programo de Fekundigo en Vitro kaj Transigo de Embrioj en Urugvajo." Direktoro de la Laboratorio de Fekundigo In Vitro de Konceptoj Reprodukta Asocio de Denvero, Kolorado, Usono Membro de la Urugvaja Asocio en Defendo de Racia Penso

11:15 a.m.:

MAJSTRISTA KONFERENCO: "Liberpenso kaj Genro"

Preparolanto: Lic

Diplomiĝinto en Biologiaj Sciencoj - Universitato de la Respubliko. Fakulo pri sekso, seksa kaj genera sano kaj rajtoj kun studoj kaj staĝoj faritaj en diversaj lokoj en Latin-Ameriko kaj Eŭropo.

Fondinto kaj Direktoro de Mujer Y Salud en Urugvajo - MYSU, ekde 1996, feminisma organizo por la reklamado kaj defendo de seksa kaj genera sano kaj rajtoj kiel Homaj Rajtoj. Inter 2003 kaj 2010 ŝi estis elektita plenuma kunordiganto de la Nacia Kontrola Komisiono, virinoj por demokratio, egaleco kaj civitaneco - CNSmujeres (artikulado de 70 virinaj organizaĵoj en la tuta lando). Ekde 2011 ŝi estas membro de la Konsila Komitato de la Internacia Renkontiĝo pri Virinoj kaj Sano. Ekde 2013, ŝi estas membro de la Internacia Estraro de IPAS: internacia organizo por seksa kaj genera sano kaj aliro al sekura aborto. Ŝi reprezentas la sociajn movadojn de virinoj en multaj internaciaj kazoj kaj, en tiu kapacito, integris oficialajn delegaciojn al internaciaj okazaĵoj.

12:00 p.m. - Senpaga tagmanĝo

12:15- Laborkunveno - Tagmanĝo de la Internacia Konsilio de AILP kun specialaj gastoj.

14:30 – Rekomenco de la Kongreso _____

INTERNACIA PANELO: Situacio en diversaj landoj kaj regionoj

Víctor Rodríguez Otheguy - "Urugvaja situacio"

David Gozlan - "La situacio en Francio"

Nancy Medina - "Kulturaj kaj religiaj tradicioj en urugvaja socio"

Pablo Laguna - "Situacio en Hispanio"

Sebastian Jans - "La Ĉilia situacio kaj la defioj de libera penso en lumo de la sperto de sekularismo. Ampleksoj ĉirkaŭ Latin-Ameriko".

Alfredo Lastra - "La Ŝtato kaj la Eklezio en Ĉilio"

Fernando Lozada: "Raporto pri la stato de sekularismo en Argentino."

Ruben Manasès Achdjian: "La Sekulara Kondiĉo en Argentino"

5:00 p.m.

MAISTRISTA KONFERENCO: "Liberpenso kaj Filozofio"

Parolanto: Diego Casera

Altnivela studento de la Bakalaŭro pri Filozofio ĉe la Fakultato de Homaroj kaj Edukaj Sciencoj de la Universitato de la Respubliko. Li estas parto de la Estraro de Direktoroj de la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj - AULP. Ĝi integras diversajn asociojn, kiuj antaŭenigas Homajn Rajtojn, liberan penson kaj sinesprimliberecon, kontraŭ Diskriminacio kaj por Toleremo.

Li faris multajn prezentojn ĉe Naciaj kaj Internaciaj Kongresoj pri temoj ligitaj al liberpenso, edukado, religio kaj la temo.

5:30 p.m.

INTERNACIA TEMA PANELO: Analizo de diversaj temoj rilataj al liberpenso.

Gonzalo Durañona: "Ideologia fanatikeco, politika oportunismo kaj iliaj ligpunktoj kun religio"

Alejandra López: "Racia humuro kiel formo de protesto kontraŭ fanatikeco"

Michel Godicheau: "Eŭropa Liberpenso por la Libereco de Scienco."

Alejandro Suarez Matus de la Parra: "Libera penso kaj la infanoj de la novaj generacioj"

Alicia Podesta - "Situacio de urugvaja socio koncerne Feminicidon, Perforton

Sekso kaj Familia Perforto"

Patricio Cueto Roman - "Civitana trejnado estas esenca faktoro por la partopreno kaj evoluo de sekularismo"

Mónica Rodríguez Encalada - "La necesa seksegaleco"

Alberto Testa: "Liberpenso kaj Scienco. Kondiĉo en Percepto kaj en la konstruado de la subjekto"

Pablo Laguna: "Novaj formoj de religio"

Carlos Alejandro Cebey: "La sola vero estas la realo"

7:30 p.m. Fino de la tago

21:00: VESPERMANDO – SHOW

Dimanĉo 09/20

8:30 a.m. Rekomenco de la kongresa laboro

INTERNACIA PANELO: "Nuna kaj estonteco de Liberpenso"

Elbio Laxalte Terra: "Liberpenso, majstra trabo por konstrui la civilizacion de la estonteco."

Fernando Lozada: "Kio estas liberpenso"

Roger Lepeix: "Kiaj perspektivoj por liberpenso?"

Alexis Saavedra: "Vojo al liberpenso, internaj kaj eksteraj obstakloj"

Alejandro Matus de la Parra: "La vojo al la tutmondiĝo de la Libera Penso"

9:15 a.m.:

MAJSTRISTA KONFERENCO: "Liberpenso kaj Politiko"

Parolanto: D-ro Juan Andrés Bresciano

Diplomiĝinto pri Historiaj Sciencoj ĉe la Fakultato de Homaroj kaj Edukaj Sciencoj de la Respubliko. Doktoro pri Historio de la Fakultato de Filozofio kaj Literoj de la Universitato de Bonaero (Argentino). Li estas Lektoro de la Sekcio de Historiologio ĉe la Fakultato de Homaroj kaj Edukaj Sciencoj de la Universitato de la Respubliko. Li laboris en la lokoj de Historical Research Techniques, Methodology kaj Techniques of Intellectual Work, kaj Theory and Methodology of History. Integras la Nacian Sistemon de Esploristoj. Li havas multajn eldonaĵojn, la plej lasta el kiuj estas: "Reta Mondo.

La historia studo de tutmondaj procezoj en la informa socio" (2014).

RESOLUCIONES DEL Vº CONGRESO DE LA AILP

- Lectura y aprobación de Resoluciones

11:00 hs. - ACTO FINAL DE CIERRE DEL CONGRESO

Hora 12:00: HOMENAJE A LOS LIBREPENSADORES DEL MUNDO

Ofrenda Floral en el Monumento al 20 de Setiembre, Día Internacional del Librepensamiento.

Lectura de Poema – **Alberto Testa**, poeta argentino

Palabras alusivas:

- **Rafaello Facciollo**
- **Victoria Cortantese**
- **David Gozlan**
- **Elbio Laxalte Terra**

(Jardines del Hospital Italiano de Montevideo, Avenida Italia y Bulevar Artigas – Tres Cruces).

13:30 hs: ALMUERZO TÍPICO URUGUAYO

Adheraj kaj Partoprenantaj Organizoj

• Kolektiva Apostazio de Argentino • Kolektiva Apostazio de Urugvajo • Antioquia Asocio de Liberpensuloj, Agnostikuloj kaj Ateistoj - Kolombio • Civila Asocio "20 de Septiembre" - Urugvajo • Civila Asocio "Trazos" - Urugvajo • Civila Asocio "Acacia de Melo" - Urugvajo • Asocio Civilaj Ateistoj Mar del Plata - Argentino • Asocio de Ateistoj de Bogoto - Kolombio • Asocio de Ateistoj de Cali - Kolombio • Asocio de Ateistoj de Pereira - Kolombio • Asocio de Ateistoj kaj Agnostikuloj de Atlantiko - Kolombio • Internacia Asocio de Libera Penso "AILP" • Urugvaja Asocio de Liberpensuloj - AULP • Urugvaja Asocio por Defendo de Racia Penso - AUDEPRA • Associazione Nazionale del Libre Pensiero "Giordano Bruno" - Italio • Asocio por Edukado kaj Sekularismo - APEL - Urugvajo • Ekvadora Asocio de Libera Penso - Ekvadoro • Bogotá Atea (Bogotá Korporacio por Akcelo de Racio kaj Sekularismo)-Kolombio • Kultura Centro "Valentín Letelier" - Ĉilio • Kultura Centro Eugenio Espejo - Ekvadoro • Centro por Studoj por Homa Digno - Urugvajo • Sekulara Centro por Nuntempaj Studoj -Katalunio - Hispanio • Cercle de Librepensae - Kring voor het Vrije Denken - Belgio • Skeptika Rondo - Urugvajo • Argentina Koalicio por Laika Ŝtato - Argentino • Inter-Amerika Konfederacio de Simbola Framasonismo - CIMAS • Nacia Kongreso de Ateismo de Argentino • Laika Eŭropo • Argentina Federacio de Lesbaninoj, Ambaŭseksuloj kaj Trans - Argentino • Fédération Nationale de la Libre Facile française - Francio • Internacia Framasona Federacio Le Droit Humain - Urugvajo • Fundación Academia Laica de Estudios de Chile (iama ILEC XXI) - Ĉilio • Fundación Equinoccial - Ekvadoro • Granda Oriento Federala de la Argentina Respubliko GOFRA - Argentino • Grandioza Loĝio de Argentino • Granda Loĝio de Ĉilio • Granda Ekvinokta Loĝejo de Ekvadoro • Granda Oriento de Framasonismo de Urugvajo (GOFMU) - Urugvajo • Grupo de Laikaj Studoj Latin-Ameriko - Karibio - Venezuelo • Evangelia Protestantano Preĝejo de Salvadoro • Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj - ILEC Argentino • Laika Instituto de Nuntempaj Studoj - ILEC Ekvadoro • Alianco por Sekulara Eduko - ILEC Urugvajo • Moderna Junulara Populara Biblioteko - Argentino • Araba Sekularismo - Palestino • Liberpensuloj de Venezuelo • Libera Penso en Panamo • Librepensadores Valle de Villarrica- Paragvajo • Libres penseurs athées - Ateistaj Liberpensuloj, Montréal - Kanado. • Apodikta Ina Framasona Loĝio de La Plata • Virinoj kaj Sano Urugvajo - MYSU - Urugvajo • Nacia Sekulara Societo - UK - Anglio • Eŭropa Oficejo de Libera Penso • Reto por Seksaj kaj Reproduktaĵaj Rajtoj de Meksiko

• Societo Amikoj de Sekulara Edukado (SAEL) – Urugvajo. • Ateisma Societo de Ĉilio – Ĉilio • Unio de Ateistoj kaj Liberpensuloj – UAL – Hispanio • Universidad Libre del Empordà – Hispanio • Secular Incitive Magazine – Ĉilio • Societo por la Disvolviĝo de Penso – Ekvadoro • Reto por Seksaj kaj Reproduktaj Rajtoj de Meksiko

Direktoroj kaj organizantoj de Urugvajo

• Elbio Laxalte Terra – Proparolanto de la AILP – Ĝenerala Kunordiganto de la Kongreso • Raúl Bula – Prezidanto de la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj (AULP) • Myriam Tardugno Civila Asocio la 20-an de septembro • Gonzalo Durañona – Civila Asocio la 20-an de septembro • Mercedes Pedragosa Asocio Civila Trazos • Alexis Saavedra - Kolektiva Apostazio • Victor Rodriguez - AULP • Victoria Contartese - AULP • Diego Casera - AULP • Nancy Medina - AULP • Diego Mattos – AULP • José Pablo Folena – Grandmajstro de la Granda Oriento de la Framasonismo de Urugvajo

(GOFMU)

Pri la organizo respondecis la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj (AULP) . Por lerni pli pri la AULP, vidu ANEKSON

Partoprenantoj en la Kongreso:

Alberto Testa – Argentino Alfredo Lastra – Ĉilio Antonio Vergara – Ĉilio Carlos
Cebey – Argentino Carlos Hugo Alberto – Argentino David Gozlan – Francio Edgar Jarrín – Ekvadoro Fernando Lozada – Argentino Francisco Huerta – Ekvadoro Hugo R. Notaro – Argentino José Arias – Francio Martín Díaz – Salvadoro Mónica Rodríguez Encalada - Ĉilio Daniela Kreher – Salvadoro Michel Godicheau – Francio Mónica Palencia – Meksiko Mónica Rodríguez Encalada – Ĉilio Pablo Laguna – Hispanio Patricio Cueto – Ĉilio Roger Lepeix – Francio Rubén Manasés Achdjian – Argentino Ricardo de Toro – Urugvajo Virginia Rial – Urugvajo Fabian Suarez - Urugvajo Anabella Lois - Urugvajo Alicia Podesta - Urugvajo

Alejandra Lopez - Urugvajo Mariela di Cristofaro – Urugvajo Lourdes Hernandez - Urugvajo Stella Maris Skarp - Argentino Ana María López – Urugvajo Adriana Lamaison - Urugvajo René Tajés - Urugvajo Sandra Echeverry - Urugvajo Maria Sol Doria – Urugvajo Leticia Abadie - Urugvajo Andrés Saavedra – Urugvajo Patricia Martínez – Urugvajo Vilhelmo Veiga - Urugvajo Guillermo Cabrera - Urugvajo Fernanda Baltasar - Urugvajo Silvana Benitez - Urugvajo Carlos Bentancur - Urugvajo Luciano Candelone - Urugvajo Adriana Coletti - Urugvajo Daniela Alfaro - Urugvajo Fernando Bertoldi - Urugvajo Rafael Ravera - Urugvajo Ricardo Bethencourt - Urugvajo Lilián Abracinskas - Urugvajo Edith Da Silva - Urugvajo Diego de León - Urugvajo

María del Rosario Alonso - Urugvajo
Jorge Do Nascimento - Urugvajo
Enzo Donato - Urugvajo
Ana Lucía Dubra - Urugvajo
Mario Tisconi - Urugvajo
Rafaello Facciollo - Urugvajo
Juan Carlos Fortuna - Urugvajo
Jorge Franco - Urugvajo
Juan Andrés Bresciano - Urugvajo
Roman Franco - Urugvajo
Mirian García - Urugvajo
Silvana Gatto - Urugvajo
Leonardo González - Urugvajo
Jaime González - Urugvajo
Roberto García - Urugvajo
Rossana Grassi - Urugvajo
Silvia Hawelka - Urugvajo
Margarita Heinzen - Urugvajo
Alvaro Illione - Urugvajo
Beatriz Junco - Urugvajo
Patricia Kollar - Urugvajo
Julio Lagazetta - Urugvajo
Martoin Liporacce - Urugvajo
Yolanda López - Urugvajo
Brune Matura - Urugvajo
Margarita Martínez- Urugvajo
Patricia Martínez- Urugvajo
Fernando Mary - Urugvajo

Maikel Molins- Urugvajo
José Macei- Urugvajo
Diego Sosa – Urugvajo
Pablo Aquino - Urugvajo
Natalia Nieto - Urugvajo
Julio Paz - Urugvajo
Fermin Perez - Urugvajo
Graciela Pifaretti - Urugvajo
Daniel Piñeiro - Urugvajo
Gabriela Rosas - Urugvajo
Rafael Ruiz de Lira - Urugvajo
Mario Scatone - Urugvajo
Federico Silva - Urugvajo
Rubenson Silva - Urugvajo
Rafael Siñeriz - Urugvajo
Mirta Taquino - Urugvajo
Graciela Viegas - Urugvajo
Enrique Gonzalez - Urugvajo
Nora Telechea - Urugvajo
Pablo Lecha - Urugvajo
Nicolas Castilla - Urugvajo
Isaura Tortora - Urugvajo
Carlos de Losano – Urugvajo
Silvia Balladares - Urugvajo
Arley Antúnez - Urugvajo
Vitejoj - Urugvajo
Fruktoplantejo - Urugvajo
Garcia - Urugvajo

Aliĝoj al Kongreso kun mesaĝoj el eksterlando:

Albert Riba – Proparolanto de AILP por Hispanio Alejandro Suarez
Matus – Ĉilio Alfredo Jiménez – Panamo

Carlos Martínez – Barcelono Carlos
Morales – Kultura Centro Eugenio Espejo – Ekvadoro Liberpensa Rondo –
Kringvoorhat Vrija Denken – Belgio Christian Eyschen – Vicprezidanto de la Franca Libre Penso
David Rand – Proparolanto de AILP por Kanado

David Silverman - AILP-Reprezentanto por Usono.

Dévrig Mollès – Argentino Francisco
Delgado – Prezidanto de Sekulara Eŭropo – Direktoro de AILP, Madrido Jaime Muñoz – Ekvadora Asocio pri
Liberpenso Jean Sébastien Pierre – FN Prezidanto de la Liberpensuloj de Francio Jorge Clavero –
Argentino José Molina Reyes – Ekvadoro Keith Porteous Wood – Proparolanto de AILP por Britio Luis Riveros – Ĉilio Granda
Majstro de la Granda Loĝio de Ĉilio – Pte de
la Laika Akademio-Fondaĵo María Mantello –
Proparolanto por Italio Miguel León Prado – Venezuelo Nicolás Breglia – Granda Majstro Granda
Loĝio de Argentino Sebastián Jans – Digital Magazine Initiative. Laikoj - Ĉilio Waleed al-Husseini - Laikoj el Palestino Mizamar Rahaman - Laikoj el Bangladeŝo Walter
Vargas Portocarrero - Prezidanto de CIMAS Guillermo
Fuchslocher - Ekvadora liberpensulo La Tekstoj de
la Salutoj estas alkroĉitaj ĉe la fino de ĉi tiu Protokolo (ANEXO I)

CONGRESO INTERNACIONAL DEL LIBRE PENSAMIENTO
18, 19 Y 20 DE SETIEMBRE DE 2015
MONTEVIDEO - URUGUAY

Association Internationale de la Libre Pensée   International Association of Free Thought

www.internationalfreethought.org/
www.facebook.com/vcongresointernacionaldelibrepensamiento   Organiza: Asociación Uruguaya de Libre - Pensadores

EVOLUIGO DE KONGRESO

Akcepto fare de la Konsilio de la Ordeno de la Granda Oriento de Framasonismo de Urugvajo

Vendrede, la 18-an de septembro je 20:00, la Grandmajstro kaj GOFMU Aŭtoritatoj ofertis ricevon en sia Ĉefsidejo.

La Ĝenerala Kunordiganto de la Kongreso, Elbio Laxalte Terra, faris kelkajn mallongajn vortojn de bonvenigo kaj prezentado. Poste, la Grandmajstro de GOFMU, José Pablo Folena, transdonis kelkajn Bonvenajn Vortojn nome de sia Institucio al la ĉeestantaj delegacioj.

Koncerto estis prezentita kun Ĉambra Muziko, piano kaj violono.

Poste okazis koktelo.

Bonvenaj Vortoj de la Grandmajstro de GOFMU, José Pablo Folena

Antaŭ ĉio, mi volas doni al vi, nome de ĉiuj Fratoj, kiuj konsistigas la Grandan Orienton de la Framasonismo de Urugvajo, la plej fratan bonvenigon al nia lando, al la partoprenantoj de la V-a Kongreso de la AILP.

Por ni estas granda plezuro akcepti ankaŭ la Liberpensulojn de la mondo en nia Framasona Domo.

Se vi permesas al mi momenton, mi volas mallonge prezenti al vi nian Framasonan Institucion. La Granda Oriento de la Fran Masoneria de Urugvajo estas iniciata institucio, esence scienca, filozofia, kultura kaj progresema, kiu laboras por la apero de solidareco kaj paco en la Homaro, kiu estas kunmetita de viroj kaj virinoj kiuj laboras tute egale.

Ĝi havas Leteron-Patenton donitan de la Granda Oriento de Francio, ĝi konsistas el 28 Laborrenkontiĝoj situantaj en 11 departementoj de la lando, kiuj praktikas tri Framasonajn ritojn, la Moderna Rito, Oficiala Rito de Obeado, la REAA kaj la Egipta Rito. Ĝi estas Ordo kiu praktikas internan demokration, kie ĉiuj Obedential aŭ Logial-pozicioj estas elektitaj per voĉdono de siaj membroj ĉiujare kaj neniu povas esti reelektita por pli ol tri sinsekvaj periodoj, kun neniu speco de Ad Vitam-pozicioj ekzistantaj en nia Konstitucio kaj Regularo, kiu garantias al ni la neebulon eternigi nin en la Povo de iu ajn el niaj organoj.

En nia konstitucio, en sia dua artikolo, estas esprimita, ke la GOFMU havas kiel principojn kaj postulojn de siaj sekvantoj la praktikon de liberpensado, reciproka toleremo, memrespekto, la defendo de Homaj Rajtoj kaj Absoluta Libereco de Konscio.

Liberpensado estis unu el la fundamentaj principoj en nia Ordo, ekzemplo de tio estas ke la fonda Loĝio de nia Obeado estis instalita ĝuste la 20-an de septembro 1994 kaj nomiĝas Liberpensuloj n-ro 1, ĉi ĝuste en memoro de la Tago de Liberpensado, memorante la tago en kiu la Garibaldian Ruĝaj Ĉemizoj eniris Romon en 1870, signifante la falon de la tera potenco de la papofico kaj la unuigon de la Itala Respubliko.

Tiu ĉi praktikado de liberpensado, siavice, trudas al ni gravan respondecon, ĉar esti liberpensulo ne signifas nur, ke oni havas la liberecon disvolvi siajn pensojn sen limigoj, nek ke oni povas pensi tion, kion oni volas sen rimo aŭ kialo, sed ke la A liberpensulo devas havi la kapablon evoluigi sian pensadon, libera de dogmo sen antaŭjuĝo, apogita per la uzo de racio.

Por plene ekzerci la liberan penson, necesas disvolvi maltrankviligan kaj konstruan spiriton, tial nia Institucio pripensis ekde sia origino havigi al siaj membroj amplekson por studo kaj analizo de ĉiuj aferoj, kiuj konsistigas la socion, organizante Seminariojn kaj Renkontiĝojn krom la logika laboro, kiuj permesas al ĉiu disvolvi siajn proprajn pensojn, ĉar en la framasonismo ne estas malkaŝitaj veroj.

Sed nia agado ne limiĝas nur al niaj Temploj, ni ĉiam aspiras alporti niajn lumojn al la profana mondo, tio estas, al nia socio, ĉu per la partopreno de niaj membroj en la asocia movado, kiel estas la kazo de la urugvajano. Asocio de Liberpensuloj, aŭ en publikaj aranĝoj kiel tiu okazinta komence de ĉi tiu jaro en defendo de publika kaj laika edukado, Omaĝo al la reformanto José Pedro Varela.

En ĉi tiu aspekto mi volas atentigi, ke por ni framasonoj, kiuj konsistigas la GOFMU, estas esence en publika kaj laika edukado, ke estas formitaj vere liberaj civitanoj, kapablaj pensi kaj agi surbaze de la respublikaj valoroj de Libereco, Egaleco kaj Frateco.

En ĉi tiuj tempoj, en kiuj la tuta mondo estas minacata de fanatikeco de diversaj signoj, ĉu religiaj ĉu politikaj, precipe en nia Latin-Ameriko, kie civitanoj estas juĝitaj kaj malliberigitaj pro esprimado de siaj ideoj aŭ kiam ni spertas la novajn atakojn, kiuj estis faritaj. En la lastaj jaroj, konfesiaj organizoj, precipe en la eduka kampo, provis trudi siajn dogmojn. Por ni, estas gravege, ke la liberpensuloj de la mondo kuniĝu por aŭdigi siajn voĉojn de libereco.

Mi deziras al vi tre fruktodonan laboron en ĉi tiuj du tagoj kaj scias, ke vi ĉiam povas fidi je la Fratoj kaj Fratinoj de nia Obeado por esti sur la unua linio de batalo en defendo de Libera Penso kaj Absoluta Libereco de Konscienco.

Koran dankon pro via ĉeesto.

Malfermo de Kongreso

Sabate, la 19-an de septembro, je la 8:30, oficiale malfermos la V-a Kongreso de la AILP.

Laŭ ordono, ili intervenas:

- Elbio Laxalte Terra, Direktoro kaj Proparolanto de la AILP, Kunordiganto de la 5-a Kongreso (dekstre de la foto)
- David Gozlan, Ĝenerala Sekretario de la AILP (maldekstre de la foto)
- Antonio Vergara Lira, Direktoro kaj Proparolanto de la AILP por Latin-Ameriko (dua dekstre de la foto)
- Raúl Bula, Prezidanto de la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj (AULP) (dua maldekstre de la foto)

Antonio Vergara Lira prezentis sian Ĝeneralan Raporton pri tio, kio estas farita ekde la fondiĝo de la AILP.

MALFERMA VORTOJ AL V-a KONGRESO DE LA AILP

Elbio Laxalte Terra

Proparolanto de AILP

Ĝenerala Kunordiganto de

V-a Kongreso de la AILP

Bonan matenon karaj amikoj kaj bonvenon al ĉiuj al la V-a Kongreso de la AILP, precipe al tiuj, kiuj venas de malproksime, kaj el interne de nia lando kaj al tiuj, kiuj venas el eksterlando.

Sed, antaŭ ol esprimi min rilate al la laboro de ĉi tiu kongreso, mi deziras esprimi nian solidarecon kun la aŭtoritatoj kaj la frata popolo de Ĉilio, kiu denove estis trafita de naturaj malkomfortoj, suferante unu el la plej fortaj tertremoj en sia historio.

Ĝeamikoj, permesu al mi memori eventon, kiu okazis antaŭ 42 jaroj, ĝuste la 11-an de septembro 1973.

En tiu dato, sanga puĉo detruis ĉiliajn instituciojn, kaj ankaŭ prenis la vivon de D-ro Salvador Allende, konstitucia prezidanto de Ĉilio.

Salvador Allende ofertis sian vivon en defendo de siaj plej altvaloraj principoj kaj defendante demokratajn instituciojn. Li neniam akceptis la oferton de kapitulaco kaj translokigo al ekzilo eksterlande. Kaj lia ofero fariĝis simbolo. Salvador Allende estis homo de integreco, liberpensulo, humanisto, kaj preter siaj politikaj ideoj kaj sia registara agado, aktualaj aferoj ĉiam malfermitaj al debato, ni savas lian moralan kaj civitanan kuraĝon, de kiu li metis sian plej altvaloran valorajon. Kiel sia propra vivo, je la servo de la plej malfortaj, je la servo de la noblaj respublikaj idealoj kaj en defendo de demokrataj institucioj, kiujn li ĉiam respektis ĝis la lastaj sekvoj. Kaj ni, en la komenco de tiu ĉi liberpensa kongreso, volis memori en Salvador Allende ĉiujn liberpensulojn en la historio, kiuj donis eĉ sian vivon por la afero de libereco de konscio, libereco de penso kaj libereco de esprimo. Por ni, liberpensuloj, Allende ne mortis, li vivas en niaj memoroj kaj en niaj luktoj.

Sed hodiaŭ mi ankaŭ volas memori alian eventon, kiu trafis nin, kaj kiu signifis ŝanĝon de epoko: la terorisma atako kontraŭ la Ĝemelaj Turoj en Novjorko, kiu lasis milojn da viktimoj kaj efikis nacion. Ĝi ankaŭ estas simbolo, sed simbolo de tio, kion ĝi signifas, reprezentas kaj elmontras dogmatismen kaj fanatikecon. Finfine ne gravas kiu faris ĝin, aŭ eĉ la celo por kiu ĝi estis farita. Gravus, ke estis verko de dogma, unudirekta kaj fanatika penso, kiu estas prenita kiel absoluta vero kaj de tiu seĝo staras kiel juĝisto de homoj kaj vivoj, oferita sur la altaro de ideo kaj strategio de potenco, kiun Ili volas. trudi ĝin ĉiakoste, per teruro kaj sen mezuri la homajn kostojn.

Do, miaj amikoj, respekteme, mi petos vin stariĝi, kaj fari minuton da silento kaj introspekto omaĝe al Salvador Allende, ĉar lia ekzemplo estas kaj estos por la liberpensuloj de la mondo simbolo de la batalo. por regenerado kaj homa digno. Kaj memore al la senkulpaj viktimoj de krueleco kaj terorisma fanatikeco, portita de mesiana dogmo, kiu provas pruvi sian potencon kaj trudi sian veron per timo kaj forto.

(minuto de silento)

Multan dankon.

Amikoj, dum ni inaŭguras ĉi tiun Liberpenson Kongreson, ni ne forgesu la amplekson de nia batalo, ĉar ĝi estas ĝuste en la kerno de tio, kion ni ne devas kaj ne povas akcepti, kaj kiuj simbolo reprezentas tiujn du eventojn okazintajn en la sama tago, en malsamaj jaroj. Ni ne akceptas politikan premon, nek malobservojn de la jurŝtato kaj demokratio; Ni ne akceptas perforton nek dogman kaj senbridan terorismon, el kiuj la unuaj viktimoj estas senkulpaj homoj.

Amikoj, hodiaŭ estas tre grava tago por ni. Unuafoje en la historio de nia lando kunvenas internacia kongreso de liberpensuloj. La plej proksima al ni okazis en 1906, en Bonaero, kie ĉeestis pluraj liberpensuloj, tiamaj urugvajaj viroj kaj virinoj. Kaj poste, ankaŭ en Argentino, pli lastatempe en Mar del Plata en 2012, kie ĉeestis grava samlandana delegacio. Kaj ne ĉar ĉi tiu lando ne donis liberpensulojn, ĝi faris kaj ili faris gravajn kontribuojn, kiuj igis nian landon esti unu el la plej laikaj, demokrataj kaj respublikaj nacioj de nia kontinento.

Kaj ĝuste pro tio, por ni ĉi tiu Kongreso havas la gravecon okazi en tre aparta momento de nia socia kaj politika procezo; ĝuste ĉar ni vivas en tempo de rompo, kie ĉiuj baterioj estas vicigitaj kun la plej granda forto por celi al malkonstruo de la plej grava atingo de libera penso por demokratia socio, kiu estas la absoluta apartigo de konfesoj kaj la ŝtato. kaj la starigo de laika ŝtato. Ĉi tiu granda atingo, kiu estis reflektita en nia nacia Konstitucio ekde 1919, hodiaŭ estas en danĝero.

Sekularismo en nia lando estas en danĝero; kaj precipe en la areo de libera, deviga kaj laika publika edukado, kie evidentiĝas komuna konfesa kaj privatiga ofensivo. Certe, kiam ni aŭskultos la raporton pri la urugvaja situacio, ni havos pli plenan dimension de tio, kion mi ĵus esprimis.

Sed, kio ankaŭ necesas atentigi ĉiujn liberpensulojn, estas, ke tio ne estas izolita fenomeno, sed prefere ĝi okazas en la kadro de forta konfesa kaj dogmatika ofensivo de tutmonda naturo kontraŭ ĉiaj liberaj pensoj.

Ununura fakto: la plej persekutata homa sentemo en la mondo hodiaŭ estas tiu, kiu ne respondas al iu dogmo, al iu religio. Ĉi tiu informo povas ŝajni kurioza, ĉar normale la informoj, kiuj aperas, rilatas al reciprokaj persekutoj inter rivalaj religioj. Sed, kiam ni pliprofondiĝas, ĉiuj ĉi tiuj rivalaj religioj interkonsentas pri unu sola punkto, kiu estas la defendo de sia dogmo, kaj pri la persekutoj de tiuj, kiuj ne estas adeptoj de iu aparta religio, ĉu ili estas nekredantoj, ĉu ili praktikas malsama aŭ libera spiriteco.

Nia Kongreso ankaŭ okazas en la historio, kie la demokratiaj idealoj malfortiĝas en ĉiuj lokoj, kie regas demokratio. Kaj estas paradokse, ĉar certe neniam pli ol antaŭe demokratio estas postulo ankaŭ en tiuj lokoj, kie ĝi estas bezonata.

Hodiaŭ, en la tuta demokratia mondo, mankoj komencas amasiĝi. Politikaj sistemoj estas ĉiam pli nekapablaj solvi la postulojn de la loĝantaroj, kaj transformiĝis en gigantajn pure voĉdonajn maŝinojn administritajn per merkato kaj neimageblajn monsumojn por gajni elektojn, kaj iliaj gvidantoj transformiĝis en populismajn muntadojn, kiuj apenaŭ Kiam ili atingas registarojn. , ili seniluziigas kaj malsukcesas plenumi tion, kion ili promesis. Tial la indiferenteco kaj malfido al la demokratia sistemo gajnas pli kaj pli da tereno, ĝuste en malutilo de la necesa demokratio, kiu ĉiam pli fariĝas ŝelo malplena de enhavo, kaj/aŭ malfermita al ajna aŭtoritatema aventuro.

Kaj same, hodiaŭ ni rimarkas, kiel, malgraŭ la tiel nomata tutmonda ekonomia krizo, la elektita mondo de miliarduloj daŭre kreskas planede. Malgraŭ la pli ol 3,5 miliardoj da homoj en la mondo, kiuj vivas per malpli ol 4 dolaroj tage, nur 85 homoj en la mondo havas la amasigitan riĉaĵon ekvivalentan al tiuj 3,5 miliardoj, tio estas, 85 homoj havas riĉaĵon ekvivalentan al duono de la monda. loĝantaro. Kaj tiu riĉeco pliiĝis malgraŭ la krizo, kiun ni laŭdire travivis ekde 2008.

Oni devas klare diri: malgraŭ la diskurso, kiun ili vendas al ni pri la batalo kontraŭ malriĉeco kaj malegalecoj, ĉi tiuj daŭros, ĉar la krizo ankaŭ ne estas la sama por ĉiuj.

Do, pli ol iam la liberpensa idealo estas neceso en la nuna mondo.

Ne utilisma bezono, sed morala bezono. Liberpensado estas necesa por konstrui pli bonan estontecon, ĉar ĝi estas tranĉo de justeco.

Kiel atentigis la granda franca liberpensulo Ferdinand Buisson, kiu kunigis en li plurajn kvalitojn: tiu de protestanta kristano, tiu de esti framasono kaj tiu de esti politikisto, ĉe la Liberpensula Kongreso de 1904, en Romo, antaŭ la Vatikano, la diri ke "liberpensado estas laika, demokrata kaj socia." Hodiaŭ pli ol iam validas tiu ĉi kondiĉo de liberpensado, kaj do ni liberpensuloj havas tiun defion, batali por sekularismo, por demokratio kaj por socia justeco. Kaj tio en tutmonda mondo, kie limoj signifas malpli kaj malpli. Nia batalo ne havas limojn, kaj ankaŭ nia solidareco, kun ĉiuj tiuj liberpensuloj, kiuj hodiaŭ suferas subpremado en multaj landoj de la mondo, por ili niaj pensoj.

Lasante ĉi tiun Kongreson malfermita, mi deziras esprimi mian dankon al ĉiuj, kiuj laboris por ĝi, kun malmultaj rimedoj sed kun multe da amo al la ideo, kaj ni pardonpetas pro niaj mankoj. Kaj ankaŭ danku ĉiujn kontribuojn, kiuj estos faritaj en la kurso de ĝi, kiuj certe donos al ni lumon kaj plifortigos niajn konvinkojn.

Vivu liberpensado!!! la plej granda garantio por la Homa Digno.

Bonaj laboroj por ĉiuj. Multan dankon

Antonio Vergara Liro

Direktoro de la AILP kaj
Proparolanto por Latin-Ameriko

S-ro David Gozlan, Ĝenerala Sekretario de la AILP, Karaj Latin-
Amerikaj Proparolantoj, Elbio Laxalte kaj Fernando Lozada, Internaciaj Direktoroj kaj Proparolantoj,
Liberpensantaj Amikoj:

En julio 2010, nia kara amiko
Jacques Lafouge proponis,
komisiite de liberpensuloj el
Francio, mi
kunordigi en Latin-Ameriko la
eventon nomatan "Graveco de
Sekularismo, Libera Penso kaj la
OSLO 2011 Kongreso",
konsiderante mian membrecon
en pluraj organizaĵoj kun ĉi tiu.
temo El Sudameriko. Krome, sen
limoj inviti liberpensulojn kaj
virinojn
el aliaj landoj de la kontinento.

Mi tuj akceptis la proponon ĉar mi estis klara pri la graveco de la projekto, konsiderante miajn kutimajn agadojn kaj klopodojn por homaj rajtoj, la serĉon de vero kaj la bezonon kunordigi, krome, ĉiujn iniciatojn al sekularismo kaj absoluta libereco de konscio.

Pasis kvin jaroj da intensa laboro, kiun mi raportas kaj aldonas skribe al ĉi tiu 5-a Kongreso.

Mi precipe rimarkas, ke la progreso farita pri la temo estas grandparte pro la konstanta subteno de Jacques Lafouge, aktiva liberpensulo; tre scipova pri Latin-Ameriko, precipe en ĝiaj sociaj kaj kulturaj aspektoj. Konstanta vojaĝanto, Jacques vojaĝis de Meksiko al Patagonio en diversaj okazoj, dialogante kun progresemaj, laikaj kaj liberpensantaj viroj kaj virinoj.

Por ĉi tiu franca sinjoro, mian plej grandan dankon kaj fratan brakumon.

Kun speciala atento al la seriozaj problemoj de Latin-Ameriko, mi ripetas, kiel mi konstatis en antaŭaj kongresoj, ke aliĝo al AILP ŝuldiĝas al mia raciisma pozicio kaj intereso kontribui al la sukceso de ĉi tiu grava projekto, kun simpla ideologio: la deziro Ni vivu en pli bona mondo, se ni estas liberaj viroj kaj virinoj,

frata, kun egalaj civitanaj rajtoj, batalante eraron, mensogon kaj dogmon.

Postulante toleremon kaj socian justecon; la plena integriĝo de indiĝenaj popoloj; reala kaj partoprena demokratio; defendo de la medio, respekto de homaj rajtoj; efika puno de la respondeculoj pri diktatorejoj kaj iliaj abomenaĵoj. Mia deziro estas nova socio kiu efike integrigas virinojn, pli maljunajn plenkreskulojn kaj minoritatojn de ajna tipo.

Mi ankaŭ intencas, ke ni atingu socion, kiu batalas kontraŭ ekonomia imperiismo, tio estas, batalante por la fino de malriĉeco, apartigo, maltoleremo, religia superregado, misuzo de ekonomiaj povoj kaj socia diskriminacio... kiel iuj prioritatoj.

Montrante nian centran temon: kiel liberpensuloj mi kredas, ke ni devas esti konsekvencaj kun niaj agoj; sen trudi definitivajn dogmojn aŭ ian doktrinon; solidareco kun la fizika kaj psikologia sufero de tiuj persekutitaj aŭ dominataj de la potenculoj, kiuj superfortas la homaron per siaj mensogoj kaj nedecaj doktrinoj.

Fine, min kortuŝas la profunda deziro, ke miaj modestaj filozofiaj proponoj estu konsiderataj; batalinte dum mia tuta vivo por sekularismo; kiel instruisto, havinte scion bazitan sur racio kaj scienco; ĉiam kun profesiaj kaj politikaj pozicioj favore al la tuta socio; kaj, kontraŭ tiuj, kiuj trudas trompon, timon, nescion... nome de ekonomiaj, faktaj aŭ ĉielaj fortoj.

Liberpensantaj amikoj, koran dankon pro la ŝanco, kiun vi donis al mi.

Raul Bula

Prezidanto de la Urugvaja Asocio de Libera Penso - AULP

AILP-aŭtoritatoj

Delegitoj ĉeestas

Gesinjoroj:

Ricevu la plej varman bonvenon nome de la AULP al la Laboro de ĉi tiu V-a Internacia Kongreso, per kiu la AILP distingas nian landon, la Orientan Respublikon de Urugvajo, kaj precipe nian Asocio, kiu laboras por nukleigi en si la virojn kaj virinojn, kiel same kiel la Asocioj, kiuj akceptis la vokon de la Internacia Kongreso de Libera Penso en Oslo Norvegio en 2011, kaj ankaŭ nian propran Urugvajan Kongreson de Libera Penso, kiu en 2012 naskis nian Asocion.

Nia lando havas longan respublikanan kaj laikan tradicion, enskribitan en sia Nacia Konstitucio kun la apartigo de Eklezioj disde la Ŝtato, libereco de religio kaj konscienco, kun Institucioj kristaligitaj en la tri povoj de la Ŝtato kaj en la publika Eduka sistemo, kun sistemo de fortaj politikaj partioj kaj daŭra civitana agado.

Tamen, jam de kelka tempo, oni perceptas kreskantan malobservon de la jurŝtato kaj precipe de la sekularismo, minacante per tio la liberecon de konscio de la civitanoj kaj, sekve, la pacan, tolereman kunvivadon kaj la Demokration mem, ĉar Per prioritato " la politika super la jura", ĉio estas lasita al la povoludo de la kompania lobio, de la faktaj povoj super la Ŝtato.

Kiel ĉi tiuj fenomenoj manifestiĝis kaj ili manifestiĝas hodiaŭ?

- Forlaso kaj/aŭ neglektemo de iuj publikaj funkciuloj, inkluzive de kelkaj reprezentantoj elektitaj per popola voĉdono je malsamaj niveloj, konforme al la juraj normoj, kiuj establas Sekularismon kaj per ĝi garantias la liberecon de konscio de civitanoj, precipe en la kampo de Publika. Edukado kaj en publikaj spacoj, kiuj forgesis tiun arton. 5-a de la Konstitucio de la Respubliko establas ke "Ĉiuj religiaj kultoj estas liberaj en Urugvajo. La Ŝtato subtenas neniun religion," kiel ili ankaŭ forgesis tiun arton. 58° ankaŭ de la Granda Letero klarigas ke "Oficialuloj estas je la servo de la Nacio, ne de

fracción política. En los lugares y horas de trabajo, queda prohibida toda actividad ajena a la función, reputándose ilícita la dirigida a fines de proselitismo de cualquier tipo”.

- Florecimiento y ofensiva de dogmatismos y fundamentalismos de distinto signo, que pretenden ocupar el espacio dejado por las otrora ideologías fuertes del mundo bipolar, especialmente notorio por parte de algunas corporaciones religiosas que con distintas operaciones de marketing, exponen un manifiesto y cuándo no agresivo deseo de revisión de los valores republicanos y laicos que caracterizan a nuestra sociedad.
- Abandono del Estado de funciones indelegables en manos de privados, sea en el ámbito de la Educación por ejemplo incluso facilitando la presencia en los Centros Educativos pretendidamente públicos de gestión privada, sea permitiendo la presencia de símbolos religiosos ostensibles y discriminatorios de la mujer en los Centros Educativos del Estado cómo ha sido el tema de la presencia de jóvenes y adolescentes portando el velo islámico recientemente instalado en la agenda pública, sea financiando indirectamente la educación privada confesional.
- No menos preocupante el anuncio del Sr. Presidente de la República Dr. Tabaré Vázquez, de su intención de llamar a distintos actores sociales *“a participar en foros para debatir políticas públicas”*, abriendo las puertas a que las corporaciones presionen más al Estado para sacar su tajada, relativizando así por lo menos, el rol de los partidos políticos en el Parlamento resultado del pronunciamiento soberano del Pueblo.

No es mi intención cómo comprenderán, presentar aquí la situación de Uruguay sobre los temas que nos convocan, desde la perspectiva de la A.U.L.P. Habrá en este mismo Congreso exposiciones sobre ello de calificadísimos miembros de nuestra Asociación. Cómo librepensadores aspiramos a una sociedad civilizada a escala planetaria, dónde la vida, el honor, la libertad, en suma la dignidad del ser Humano se expanda en su plenitud, en paz y armonía dónde cada uno encuentre la felicidad.

Es por eso que llegamos aquí a éste V° Congreso Internacional, con los mismos interés que Ustedes: a) por la libertad de conciencia para que cada individuo sea libre para elegir su opción espiritual (religiosa o no) que más desee o le convenga, sin que nadie pueda

ser obligado a tener creencias determinadas; b) por la imprescindible igualdad de todos los ciudadanos, sin distinción de origen, sexo o convicción espiritual, por lo que las instituciones públicas no pueden privilegiar (ni deben permitirlo) ninguna opción espiritual sobre otra y deben asegurar la libertad de pensamiento.

Las opciones confesionales o no confesionales corresponden exclusivamente a la esfera privada de las personas; c) el interés general o bien común que debe ser la única razón de ser de cualquier sociedad y por ello la laicidad debe garantizarse para que el espacio

La publiko estas libera de ajna influo penita en la nomo de aparta religio aŭ ideologio. La sekulara publika spaco ne estas multkonfesia, sed senkonfesia.

Do, sen pretendoj de unikaj aŭ centprocentaj ampleksaj respondoj, estas neeviteblaj demandoj: Kiuj estos la aliroj de ĉi tiu V-a Internacia Kongreso, kiuj ebligas al ni aserti la validecon kaj pligrandigi la esencajn valorojn por niaj socioj de laboremo, honesteco, etiko, severeco, homa digno, kiuj instigas kaj pelas nin kiel liberpensa movado? Kiel ni povas hodiaŭ klarigi al la ordinara civitano, ĉu vivanta en Ameriko, Eŭropo, Azio aŭ Afriko, ke sen libereco de konscienco estas nek digno, nek ia libereco? Kio devus esti la aksoj de nia mobilizado en ĉi tiu momento de ribela tajdo, en kiu ni iras kontraŭ la fluo kaj en kiu kurioze la kontraŭuloj de la sekularismo intencas prezenti nin kiel dogmajn kaj netoleremajn, por almenaŭ distordi, misfamigi, niajn principojn kaj valorojn per semado, se ili povas konfuzi? Kiel ni povas eskapi de la sloganoj, la kliŝoj kaj la iluzio de la tujeco de informaj kaj komunikadoteknologioj en kiuj la homaro ŝajnas esti mergita, por transiri al tujeco kaj mediateco de homa varmo kaj kvalito, kie Homo estas la centro de okupoj kaj zorgoj kaj ne "afero"? Kiuj estas la punktoj de kuniĝo de niaj socioj pri kiuj labori por reintegrigi ilin kun malferma menso kaj alta vizio al vojo de progresado en la senco de civilizacio kaj progreso?

Kompreneble ĝi estas malfacila.

Estos tiuj, kiuj pli zorgas pri iuj aŭ aliaj aferoj, sed se ni volas, ke la Homaro havu estontecon de Digno, kie homoj vivas en Libereco, en kiu la vivo indas vivi sen ia ajn minacoj, kie nur talentoj kaj virtoj de ĉiu estas la solaj aferoj, kiuj diferencigas nin, kie la Komuna Bono ligas la socion kaj la civitano reakiras sian suverenecon, ni bezonas la moralajn rezerveojn de la liberpensa kaj sekularisma movado, kiu enkanaligas la kreskantan forton de indigno kaj senespero kaj rompas tiun malvirtan rondo de la batalekampo de ĉiuj kontraŭ ĉiuj kaj ĉiu homo por si por etaj interesoj, en kiuj estas submetitaj niaj socioj.

Mi ne havas la respondojn. Mi venas ĉi tien por serĉi kun vi la plej bonajn alirojn, kiujn ni povas atingi kune, en kio estos la Laboro de ĉi tiu V-a Internacia Kongreso de Libera Penso, kiu malfermiĝas hodiaŭ.

Via ĉeesto jam garantias sukceson.

La volo fari, agi kaj la serĉo de la komuna bono, kiu movis nin ĉi tien, venkante multajn diversajn obstaklojn kaj havante tiom da kvalifikitaj kaj prestiĝaj delegitoj venantaj de tiom malproksime al ĉi tiu fidela kaj rekonkera urbo Montevideo, mi certas, ke ni plenumos la alvokon al Devo, kiu alvokas nin el la riĉa historio de la liberpensula movado je planeda skalo kaj precipe la oferon de la viroj kaj virinoj, kiuj konsistigis ĝin kaj ne rezignis kaj eĉ suferis persekutadon kaj eĉ morto por la principoj kaj valoroj, kiuj alvokas nin hodiaŭ.

Por ili ĉiuj, por vi ĉiuj, por la V-a Internacia Kongreso de la AILP, Vivu, vivu, vivu!!

Christian Eyschen

Portavoz de la AILP - Vicepresidente de la
Libre Pensée francesa
(Leído por David Goslan)

Señoras, Señores
Apreciados amigos, estimados camaradas
Hermanas, Hermanos

Es con gran alegría que saludo este V Congreso de la Asociación Internacional del Libre Pensamiento que se realiza en Montevideo, Uruguay. Nuevamente el Libre Pensamiento Internacional recibe honores en el cono sur de América Latina.

Uruguay es un país muy lejano a Francia, y al mismo tiempo muy próximo, por su historia, su cultura y sobre todo porque la palabra "laicidad" resuena de manera muy particular. La Separación de las Iglesias y del Estado es una realidad, pero también es un combate siempre de actualidad. Aquí, como en otras partes, no aspiramos al descanso para defender esta Gran Obra.

¿Cuánto camino recorrido desde el 10 de agosto de 2011 en Oslo, donde juntos fundamos nuestra asociación internacional? El Libre Pensamiento está hoy bien vivo en América Latina, gracias a los esfuerzos permanentes de nuestros amigos Antonio Vergara, Elbio Laxalte Terra y Fernando Lozada. A través de su dinamismo han sabido federar en su entorno un gran número de compañeras y compañeros que construyen un futuro mejor para la Humanidad.

El Libre Pensamiento está presente en todos los continentes y en muchos países. Y opera. La Historia hizo que las fuerzas del Libre Pensamiento se hayan dispersado por razones ajenas al pensamiento libre. Pacientemente, estamos reconstituyendo la Cadena de unión de todos los libres pensadores.

Este congreso será muy rico por los temas que se abordan. Libre Pensamiento y ciencia. Libre Pensamiento y Filosofía. Libre Pensamiento y Política. Son temas fundamentales para nosotros. Pero también habrá la alianza del espíritu y la materia, del ideal y de lo real, como lo dice el gran Jean Jaurès en su célebre *Discurso a la juventud*.

Las 3 campañas internacionales que decidimos en Oslo, están siendo aplicadas un poco en todas partes. Queremos que se haga justicia a todas las víctimas de los crímenes de las Iglesias. Por esta razón proponemos que la AILP demande ser recibida en el Vaticano sobre la cuestión del convento de Tuam en Irlanda, donde los terribles acontecimientos tuvieron lugar durante décadas. Si la Iglesia católica no tiene nada que reprocharse, entonces que reciba al Libre Pensamiento, que responda a sus cuestionamientos.

Igualmente ustedes discutirán durante estos días de la propuesta de una declaración de la AILP para exigir el fin del financiamiento público de las religiones y de las Iglesias. Nosotros deseamos que esta declaración sea firmada masivamente en el mundo por la

pli granda nombro de Libera Penso, ateismaj, raciismaj, laikaj, humanismaj asocioj.

Ni esperas, ke ili estas reprezentitaj sur ĉiuj kontinentoj kaj ke kiel eble plej multaj landoj aliĝu al tiu demokratia kaj laika postulo. Ĉi tiu internacia agado celas ankaŭ faciligi la proksimiĝon de asocioj kiuj, tutmonde, celas la samajn celojn: homan emancipiĝon, por socioj liberigitaj de dogmo, obskurantismo, klerikismo, kultura, religia, ekonomia kaj armea subpremado. Libera Penso aspiras esti la Centro de la Sekulara Unio.

Ĉi-okaze ni vaste diskonigos la tre utilan kaj necesan studon de nia amiko Max Wallace el Nov-Zelando pri tio, kion li nomas "la purpura ekonomio". Ĉi tio estas tre ediga multmaniere. Ni devas ankaŭ diskonigi la studon de libera franca pensulo pri la financo de Vatikano. Ĉi tiu studo montros kun evidenteco, ke mono deturnita de publikaj financoj por profiti la Katolika Eklezio ne estas perdita por ĉiuj.

Estas ankaŭ klare, ke la financo de Vatikano estas malproksime de la evangeliaj principoj, kiujn ĝi konfesas kaj trudas al aliaj. Kaj ĉu ne estas skribite: "Via maldekstra mano ignoru, kion faras via dekstra mano", precipe se vi premas la manon de membro de Cosa Nostra?

Sed ne nur la Katolika Eklezio uzas tiajn praktikojn. Libera Penso en Grekio "Hypatie", kun la Eŭropa Libera Penskunordiga Buroo, faris publikan solenan deklaron, por ke la mono de la greka popolo, prirabita nome de la ortodoksa eklezio, estu transdonita al la greka popolo. Ĉi tiu riĉaĵo apartenas al la greka popolo, ne al la pastroj, ne al la bankistoj, ne al la IMF aŭ la Eŭropa Centra Banko.

Tiel agante, ni ĉiuj scias, kio estas proponita, estas la necesa kaj nemalhavebla apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, de religioj kaj Ŝtatoj, kiujn ni volas levi antaŭ la konscienco de la tuta mondo. Nur aŭtentika disiĝo povas konduki al vera respekto al absoluta libereco de konscienco.

Mondo sen milito, sen subpremo, sen ekspluatado, sen Inkvizicio, sen Fatvo povas esti nur laika mondo, kie libera penso lumigas la mondon.

Dum la Dua Kongreso de la Internacia Liberpensulo-Asocio ni decidis fari la 20-an de septembro de ĉiu jaro la Internacia Tago de Liberpensulo. Ĉi tiu iniciato enradikiĝis tra la historio de Latin-Ameriko omaĝe al granda revolucia liberpensulo Giuseppe Garibaldi.

Ĉi tiu Internacia kaj batalema Tago komencas iom disvolviĝi sur diversaj kontinentoj. Ĝi estas la referenco de nia internacia asocio. Necesas multe pli konigi ŝin kaj doni al ŝi pli da brilo, precipe en ĉi tiu jaro, kiu estas la 1500-a datreveno de la barbara murdo de la granda Hipatio fare de hordo da furiozaj kristanoj, kiuj montris ĉi-okaze tion, kion ŝi komprenis per la amo al proksimulo.

La Internacia Konsilio de AILP estos informita, per la raporto de nia amiko Roger Lepeix pri la progreso farita por ke la Asocio estu agnoskita

Internacia de Libera Penso de internaciaj instancoj. Pasintjare ni jam partoprenis la 103-an Sesion de la Internacia Laborburoo, ĉi-jare ni estis ĉe la 104-a en Ĝenevo. Ni estis invititaj ankaŭ al la septembra sesio de UN en Novjorko. Aferoj moviĝas en la ĝusta direkto.

Mi finas rapide elvokante niajn estontajn projektojn. Estus utile, se la VI-a Kongreso de la AILP en 2016 povus okazi en diversaj kunsidoj en diversaj landoj: Latin-Ameriko, Azio, Orienta Eŭropo, Mezoriento, Afriko, ekzemple.

Ili devos diskuti la aferon, sed ĉi tio povus havi grandan resonon.

Ni opinias, ke la 3-jara ritmo por okazigi Grandan Kongreson, pli statutan, estas bona elekto. La Franca Libre Penso proponas, ke la 7-a Universala Kongreso en 2017 okazu en Parizo. Sed evidente estas la Internacia Konsilio, kiu devas diskuti kaj decidi.

Por fini, mi ŝatus diri al vi la grandan plezuron, kiun mi havas egale kunlabori kun aktivuloj, amikoj, kolegoj, kiel Antonio Vergara, Keith Porteous Wood, Nina.

Sankari, David Rand, Fernando Lozada, David Silverman, Albert Riba, Elbio Laxalte

Terra, kiu laboris senkalkule por akcepti nin digne en ĉi tiu V Kongreso de Montevideo

Profunda dankemo al ĉiuj proparolantoj de la Internacia Asocio de Libera Penso, kaj ankaŭ al la tuta batalema teamo, kiu kontribuis al la sukceso de ĉi tiu V Kongreso.

Dankon al ĉiuj kaj
vivu Giuseppe Garibaldi!

David Gozlan, legante la saluton de Christian Eyschen

KONFERENCOJ MAESTROJ

•“Liberpenso kaj Scienco”

Parolanto: D-ro Roberto García

•“Liberpenso kaj Sekso”

Preparolanto: Lic _____

•“Liberpenso kaj Filozofio”

Parolanto: Diego Casera

•“Liberpenso kaj Politiko”

Parolanto: D-ro Juan Andrés Bresciano

LIBERPENSADO KAJ SCIENCO

D-ro Roberto B. García

Doktoro diplomiĝis de la Fakultato de Medicino de la Universitato de la Respubliko.

Klinika Embriologo. Granda Nacia Premio por Medicino, aljuĝita fare de la Nacia Akademio de Medicino de

Urugvajo por la "Unua En Vitro Fekundigo kaj Embriotranslokiga Programo en Urugvajo."

Direktoro de la ~~In Vitro~~ Fertilization Laboratory ĉe Conceptions Reproductive Associates en Denvero, Kolorado, Usono.

Membro de la Urugvaja Asocio en Defendo de Penso

Racia

Amikoj amikoj,

Sen dubo, Liberpensado kaj Scienco estas du nedisigeblaj facetoj de la sama maniero trairi la homan aventuron. Ne hazarde ili evoluis paralele en la varmeĝo de historiaj eventoj. Ne estas hazardo, ke ili havis kaj havas la samajn malamikojn. Ne hazarde ĝia evoluo alportis kaj alportas progresojn en edukado kaj scio, kiuj kontribuas kiel preskaŭ neniu alie por klarigi la situon de la homoj en sia realo; kaj la ĉiutaga kaj persona kaj la pli tutmonda de la tuta specio. Kaj fine, ne hazarde, ĉio ĉi faras nin vere liberaj.

Praktiki liberpensadon - aŭ la sciancan metodon - estas multe pli ol elekti la ĝustan ilon por solvi specifan problemon. Ĝi estas antaŭ ĉio vivelekto; maniero kompreni la realon, kompreni aliajn kaj kompreni nin mem. Ĝi donas al ni banon de humileco, ĉar kiel neniu alia homa aktiveco ĝi lumigas nian erareblon samtempe ĝi provizas al ni kriteriojn por korekti nin. Kaj, se tio ne sufiĉas, ĝi donas al ni tiun trankvilan kaj firman sekurecon, el kiu ni povas praktiki kun niaj najbaroj relativan novecon en la vojaĝo de la homoj: la toleremo. En tiu signifo, en 1944, en sia artikolo pri "La Valoro de Liberpensado", Bertrand Russell skribis: "Kio faras liberan pensadon ne estas tio, je kio li kredas sed la procezo per kiu li alvenis al tio, je kio li kredas." Se kio igis lin kredi tion, estas ke liaj pliaĝuloj, kiam li estis juna, trudis al li, ke ĝi estas la vero, aŭ li tenas sian kredon ĉar alie li sentus sin deprimita, tiam lia pensado ne estas libera. Sed se vi alvenis al tio, kion vi kredas post zorgema pripensado, el kio vi povas konkludi, ke la evidenteco estas klare favora, tiam via penso estas libera, kiom ajn ni malkonsentas kun ĝi."

Sed gardu vin. Ne estas, ke ĉiu penso estas nepre libera kaj estas same valora, nur kondiĉe de ne esti dogma. Tute male, la

La rigoro kun kiu la observoj kiuj subtenas ĝin devas esti praktikataj, same kiel la logiko malantaŭ la konkludoj kiuj eliras el menciitaj observoj, forte limigas la kvanton de kreivo kiun ni povas ekzerci. Male al artaj esprimoj, kiuj, dekrete de tiuj limigoj, produktas sublimajn verkojn, kiuj skuas nian emocian estaĵon, la ekzercado de scienca liberpensado produktas scion kundivideblan kaj eĉ, eventuale, refuteblajn, de ĉiuj tiuj deciditaj trejni kaj ekzerci sian racian kapablon. Male al la Arto, kies kondiĉo de kultura esprimmaniero nekompreneblas, la Scienco havas tiun preskaŭ superkulturatan karakterizaĵon de tasko en konstanta progreso, kiun dividas la tuta homaro.

Tiuj el ni ĉi tie kunvenintaj scias tre bone, ke proklami ĉion ĉi ne estis ĉiam tiel facila. Kiam la kultura superrego de religiaj institucioj estis superforta, kiam la kombinaĵo de timo kaj nescio disvastiĝis preskaŭ senlime super la homamasoj, necesis nekutima kuraĝo kuraĝi defii la establitan ordon kaj proponi novan paradigmon de kiel rigardi en la mondon .

Feliĉe por ni, kvankam multfoje koste de risko de la propra vivo, ĉiam aperis tiuj gigantoj, sur kies ŝultroj hodiaŭ ni povas vidi pli ol sin mem. Hipatio el Aleksandrio, Giordano Bruno, Mikaelo Servet kaj - tiu ĵus eksigita en 1992 de frazo, kiu kondamnis lin en 1633 - Galileo Galilei, estas kelkaj el tiuj, kiujn ni kun fiero povas nomi niajn martirojn. Kion ili ĉiuj dividis? Lia pasio por Scienco. Pli proksime en la tempo, figuroj kiel Anthony Collins en Anglio, Denis Diderot en Francio aŭ Ludwig Büchner en Germanio, ne pasive atendis la atakon de religia obskurantismo kaj antaŭeniris por organizi la Liberpensan movadon por pli efike rezisti maltoleremo. Kiun alian agadon ili ĉiuj dividis? Lia entuziasmo por Scienco.

Kial la vojo al Racio estis tiel longa kaj postulis tiom da lukto? Kial religia fanatikeco kaj la atribuo de supernaturaj celoj al realaj eventoj superregis tiom longe en la historio de la homo? Inter ni ne ekzistas alia konduto ol provi sciencan respondon al ĉi tiuj demandoj. Tiusence, darvinisma aliro al la afero igas nin demandi pri kia utilo povus ricevi antaŭhoma homido de pli granda emo atribui celojn aŭ intencojn al ĉiuj manifestiĝoj de la Naturo. Alivorte, kia premo de natura selektado kondukis al la cirkonstancoj de primitivulo favoranta la proliferadon de tiuj pli emaj al magia pensado prefere ol la pure racia.

Michael Shermer, fondinto de la American Skeptic Society, havas hipotezon, apogitan per la sekva ekzemplo. Ni imagu tiun antaŭhoman homido promenantan tra la afrika savano antaŭ ĉirkaŭ 3 milionoj da jaroj. Ni imagu nun, ke vi rimarkas moviĝon en la herbo malantaŭ vi. En sekundoj vi devos decidi ĉu ĝi estas predanto preta por formanĝi vin aŭ ĝi estas simple la vento. Se vi elektas la unuan opcion kaj ĝi rezultas esti la ĝusta, viaj eblecoj de postvivado estos des pli grandaj ju pli frue vi atingos ĝin kaj provos eskapi. Se vi eraras kaj estis nur la vento, vi malŝparis iom da energio senutile. Se vi decidis pri la dua opcio kaj vi pravis, vi daŭre marŝos senprobleme. Sed se vi supozis, ke ĝi estas la vento kaj tio estas malĝusta, ĝi fariĝis manĝaĵo por alia specio kaj ĝiaj genoj estas forigitaj de la via. En ne tre longa perspektivo, la loĝantaro de ĉi tiuj hominidoj nepre akumulos prevalencon de tiuj individuoj kies genoj kondiĉas

neŭrala drataro pli favora al evoluigado de vizio de agresemaj celoj en Naturo. Sendepende de kiom da fojoj tio pruvas - aŭ ne - ĝusta.

Tiuj, kiuj ĉiam supozas, ke ili estas atakitaj, pliigos siajn viveblecojn ĝis ili povos reproduktiĝi kaj transdoni siajn genojn al la sekva generacio. Tiuj, kiuj ne faras, estos simple forigitaj pli frue ol poste.

Ĉirkaŭ tiu sama tempo, la eksplodema evoluo de la cerbo en la genro Homo igis ĝin aparte taŭga por rekoni ŝablonojn kaj establi pli-malpli logikajn asociojn. Aliflanke, male al la ceteraj ne-marsupiaj mamuloj, primatoj eliras el la utero estante grandege dependaj kaj ne tre kapablaj funkcii tuj en la ĉirkaŭa mondo. Verŝajne ĉi tio, kiu unuavide ŝajnas obstaklo, estas kio ebligas nian spektaklan akiron de kapabloj per frua lernado, anstataŭ recurri nur al denaskaj kapabloj. Kiam nia kulturo sufiĉe progresis por malproksimigi nin de esti elmontrita al tiom da tujaj danĝeroj, eblis al iuj trovi tiun spacon por pripensado, kiun la cirkonstancoj antaŭe neis al ili. Tiam, tamen, tiu sama kultura evoluo tronigis en potenco la religiajn instituciojn deponejojn de primitivaj timoj kaj ĉiam inklinaj al magia pensado.

Ĉiuj religioj senescepte - eĉ tiuj kiel budhismo, kiuj ne proponas la ekziston de dio - havas komune trakti la problemon de morteco kaj kiel venki la angoron, kiu akompanas la konscion pri nia finiteco. Kaj ili faras tion dekretante la neekziston de tia finiteco kaj la ekziston de imanenta kaj eterna kondiĉo en ĉiu homo, la origino de korpo-anima dualismo. Poste venas tuta ideologia superkonstruaĵo de diversa komplekseco kaj historia evoluo, kiu provas doni altnivelan kaj estimindan lakaĵon al la teologio de ĉiu religio. Por la malmultaj el ni, kiuj ne estas kredantoj - jes, ni ankoraŭ estas minoritato - kaj precipe por tiuj el ni, kiuj kuraĝas nomi nin liberpensuloj, estas ofte malfacile malimpliki, kiel eblas kredi al kredantoj! Ne ĉar ni ne povas klarigi ĝin al ni mem laŭ nekontentaj emociaj bezonoj, sed ĉar ni trovas ĝin preskaŭ nekomprenebla al la serio de logikaj nekonsekvencoj, kiujn tio kunportas kaj al la facileco kun kiu tiuj estas akceptitaj kaj asimilitaj en supozeble profundan kaj transcendan vizion.

Post kiam mezepoka obskurantismo estas venkita, la renesanca periodo pasis kaj en la lumo de moderna raciismo, ni povas evoluigi interpreton de la mondo kaj nia loko en ĝi sur sciencaj bazoj. Almenaŭ en Okcidento, ni ne plu devas riski Giordano Bruno por kuraĝi pensi ekster la sankta libro de la tago. Ekde tiam, la ĉefa kerno de la penso, kiu kondamnis lin al la paliso - tio estas, ke homoj kaj niaj aventuroj ne estas en la centro de universalaj eventoj - ne ĉesis vastiĝi. Koperniko, Galileo, Darwin, Hubble kaj multaj aliaj pavimis ĉi tiun firman vojon, per kiu ne estas reveno al tiuj pasintaj etapoj de la narcisismo de la Homaro. Sendube, tiuj el ni, kiuj ne estas kredantoj, estas ankoraŭ la malobeantoj, aŭ almenaŭ la ĝenaj, kiuj insistas pri tiu "ĝena detalo" de rezonado. Pro la sama kialo oni ofte akuzas nin pri aroganteco, ĉar ni insistas submeti al la analizo de pereema organo - la cerbo kaj ĝia pensa kondiĉo - demandoj rezervitaj al la dioj. Sed kiu estas vere aroganta: tiu, kiu submetiĝas al la rigoro de metodo, kiu postulas pruvojn kaj abomenas dogmojn, aŭ tiu, kiu sin proklamas interpretisto de dia, eterna kaj neerara mesaĝo?

Sekulara edukado, en la plej larĝa kaj profunda signifo de la termino, estas vokita ludi gravan rolon por helpi ĉiun junan menson pri la decido pri kiu vojo preni. Kaj, riske, ke la akuzo pri aroganteco denove aperos, ankaŭ inteligenteco kontribuas. Komprenoble estas eminentaj sciencistoj, kiuj estas kredantoj. Sed Richard Dawkins, kiu unua okupis la katedron de Publika Kompreno de Scienco en la Universitato de Oksfordo, observis la interesan korelacion inter la profesia nivelo de la plej prestiĝaj sciencistoj, bazita sur meritoj kiuj reflektas superan logikan kapablon kaj la kondiĉon de ne- kredanto. Tiel, la nombro de ateistoj pliiĝas dum la eduknivelo atingita pliiĝas kaj la du institucioj kun la plej alta procento de ili estas la plej striktaj en la akcepto de siaj membroj: la Usona Nacia Akademio de Sciencoj kaj la Reĝa Societo de Unuiĝinta Reĝlando. Du landoj de kristana tradicio.

Alia kritiko, kiu estas ofte farita de liberpensuloj, estas ke ĝi rilatas al manko de flugo en nia imago, limigita de la logikaj limoj, kiujn ni trudas al ni mem per kroĉiĝo al strikte racia procezo. Estas kvazaŭ ni perdis la ŝancon ĝui la "poezion" de la Libro de Genezo aŭ rigardi en la "misterojn" de la Libro de la Revelacioj. Mi respondas, ke ni trovas pli da eleganteco en konado de la darvinismaj mekanismoj per kiuj evoluado funkcias kaj pli da mistero en la duobla fendo-eksperimento aŭ la implikiĝo de partikloj priskribitaj de Kvantuma Fiziko. Ĉu ne estas pli da beleco en la enorma intelekta konstruo, kiu permesas al ni kompreni, kiel la unudimensia sinsekvo de DNA-nukleotidoj estas tradukita en la proteinojn, kiuj formas nian tridimensian anatomion, ol en la nombrado de la generacioj kiuj sekvis Adamon kaj Evan? Finfine, ĝi ankoraŭ estas persona decido, kiu igas nin elekti kredi tion, kion oni trudas al ni aŭ konvinki nin pri tio, kion la racio montras al ni. Mi emas diri ke, estante klara la narcisisma kaj antropocentra origino de la religia penso, kun ĝia bazo profunde enradikiĝinta en timoj kaj tabuoj, liberpensuloj havas kondiĉon kiu estas ekskluzive nia. Kaj ĉi tio estas kuraĝi vidi la realon tia, kia ĝi estas, sen emociaj cedejoj kaj kun la rigoro de la scienca metodo. Ĉi-lasto estas la plej rimarkinda kultura produkto de ĉiuj homaj agadoj, samkiel – aŭ eble eĉ super – Arto. Amo, malamo, timo, kolero, altruismo, kompato, ĉiuj estas sentoj, kiujn homoj kun diversaj gradoj de komplekseco dividas kun aliaj bestospecioj. Sed se ni devus menciigi sperton, kiu estas ekskluzive homa, estus la sento de miro, kiam ni rimarkas, ke ni estas materio kaj energio organizitaj tiel, ke ili konscias pri si mem. Parafrazante Freud je la fino de sia eseo La Estonteco de iluzio, oni povus diri: Scienco - male al Religio - ne estas iluzio, aliflanke estus serĉi ekster ĝi tion, kion ĝi ne povas doni al ni.

La hispana filozofo kaj sciencisto Jorge Wagensberg estas la aŭtoro de tre interesa artikolo gvidata de la sekva demando "Se la Naturo estas la respondo, do kio estas la demando?" En ĝi li priskribas jenon: "Mi malfermas la okulojn, mi vidas la spektaklon de la mondo kaj, komprenoble, mi miras. Do, por pripensi la mirindaĵon, mi konsideras la du eblojn malfermitaj al mi. Unu: la mondo estas mondo de demandoj kaj mia tasko estas serĉi la respondojn. La alia: la mondo estas mondo de respondoj kaj estas al mi malkovri, kiaj estas la demandoj. Ambaŭ sintenoj estas akcepteblaj... sed tre malsamaj. En la unua sinteno, ni diru sinteno A, la menso metas sin en la centron de la universo kaj demandas la kialojn kaj kialojn de aferoj. Via zorgo ĉi tie estas kaŭzeco kaj la fineco aŭ celo de ĉio, kio okazas. En ĉi tiu opcio la

Demandoj estas ĉiam la samaj kaj kio ŝanĝiĝas, de tempo al tempo, estas la vario de la respondoj. Ĉi tiu vojo kondukas, pli frue ol poste, al malkaŝitaj scio kaj kredoj. La historio de kredoj estas la historio de bonaj respondoj, almenaŭ por nia ekzisteca angoro. Progreso estas farita kiam la respondo ŝanĝiĝas kaj la demando estas pura rutino. En la alia sinteno, diru sinteno B, la menso provas ekskludi sin de la centro de la universo kaj pli zorgas pri la kiel de la aferoj. Tio estas, ĝi esence temas pri la komprenebleco de ĉio, kio okazas.

Ĉi tio kondukas, pli frue ol poste, al scienca scio kaj esplorado. La historio de Scienco estas la historio de bonaj demandoj. Progreso estas farita kiam la demando ŝanĝiĝas. La respondo estas preskaŭ rutina (kvankam tre priluma). Paradigmo - kiel Thomas Kuhn komprenas ĝin - estus periodo inter du bonaj demandoj.

Iom post iom – kvankam pli malrapide ol ni preferus – perceptoj kiel tiu tiel nomata spiriteco esprimas pli altan valoron konsiderante la transcendecon de tio, al kio ĝi permesus aliron, estas forigitaj kiel malmodernaj. La alia flanko de la monero estas, ke Scienco akiris sufiĉe da populara prestiĝo por ke multaj ĉarlatanoj misuzu ĝian terminologion, kiam ili volas vestiĝi per vestaĵoj, kiuj donas pli grandan prestiĝon al siaj kutimaj fuŝaĵoj.

Por liberpensuloj, la estonteco estu fonto de optimismo. Scienco, kiu dividas kun ni la rimedon de la racio, neniam ĉesas provizi al ni pruvojn, ke la vojo, kiun ni elektas, estas la ĝusta. Kaj ni faras tion ne el la aroganteco de tiuj, kiuj diras, ke ĉiopova estulo parolas al ili, sed el la humileco de primatoj, kiuj ĵus konstatis, ke ni loĝas en grajno de kosma polvo situanta en nerimarkinda angulo de la universo. Ni estas faritaj el stelpolvo kaj ni scias kial ni povas diri tian aferon. Ni miras, ke ni povas kompreni pli kaj pli da detaloj pri kiel funkcias la Naturo, sed ni ne bezonas turni sin al la supernatura por klarigi kial ni miras. Paradoxse, por fini mi permesos al mi memori frazon prenititan el la Evangelio laŭ Johano: "La vero liberigos vin". Ni ne povas ne konsenti kun tio, kion ŝi esprimas. Kio povas igi nin sentiĝi fieraj estas ke ni estas membroj de historia movado kiu por ĉiam ŝanĝis la koncepton de Vero. Ĉar kiam iu, kiu estas liberpensulo kaj estis trejnita en la scienca metodo, diras "Mi ne scias", li ankaŭ diras al ni, ke eblas, ke iam li scios. Aliflanke, kiam tiu, kiu kredas, ke la eterna vero estas malkaŝita al li per sia dogmo, diras "Mi ja scias", li ankaŭ diras al ni, ke li neniam scios.

LIBERA PENSO KAJ GENRO

Lic. Lilián Abracinskas

Diplomiĝinto en Biologiaj Sciencoj -
Universitato de la Respubliko. Fakulo
pri sekso, seksa genera sano kaj
rajtoj kun studoj kaj staĝoj faritaj en
Latin-Am~~erikaj~~ kaj ~~Ekvador~~

Fondinto kaj Direktoro de
Virinoj kaj Sano en
Urugvajo - MYSU, ekde 1996,
feminisma organizo por la reklamado
kaj defendo de seksaj kaj genera sano
rajtoj

kiel   Rajtoj
Homoj.

Inter 2003 kaj 2010 ŝi estis elektita
plenuma kunordiganto de la Nacia Kontrola Komisiono, virinoj por demokratio, egaleco kaj civitaneco - CNSmujeres (artikulado de 70 virinaj organizaĵoj en la tuta
lando). Ekde 2011 ŝi estas membro de la Konsila Komitato de la Internacia Renkontiĝo pri Virinoj kaj Sano.

Ekde 2013, ŝi estas membro de la Internacia Estraro de IPAS: internacia organizo por seksa kaj genera sano kaj aliro al sekura aborto. Ŝi reprezentis la sociajn
movadojn de virinoj en multaj internaciaj kazoj kaj, en tiu kapacito, integris oficialajn delegaciojn al internaciaj okazaĵoj.

Bonan matenon,

Mi aprezas la inviton kaj estas grandega privilegio partopreni en ĉi tiu Internacia Kongreso, kvankam mi konfesas, ke
ĝi defias min akriigi mian vizion por dialogi la transformajn proponojn de feminismo kun la principoj de liberpensado.
Fascina tasko sed unu, kiun mi ne povos kovri en sia tuta komplekseco, ĉu pro la tempo donita, ĉu ĉar mi havas
kapablon fari tion, sed mi faros mian plejblon.

Estas multaj koincidoj kaj renkontoj inter ambaŭ dimensioj de scio. La framasojaj principoj de toleremo, spirita
egaleco de homoj, libereco kaj frateco sen diferenco de kredoj, ideologioj, rasoj, klasoj kaj sociaj originoj por konstrui
pli harmonian kaj justan socion bazitan sur individua plibonigo konverĝas kun feminisma predikado por konstrui
egalecon la seksoj detruante la strukturojn de maljusteco kaj maljusteco, kiuj turmentis la ekzercon de civitaneco por
pli ol duono de la loĝantaro per obstakloj.

Mi skizos kelkajn el la defioj kaj provokoj, per kiuj la genro-teorio defias ideologiajn konceptojn, kredsistemojn, instituciojn, homajn rilatojn kaj subjektivecojn, pridubante socian strukturon bazitan sur la seksa labordivido kaj la konstruado de sufokaj hegemoniaj modeloj virino kaj estante viro krucita de maljustaj, nesimetria kaj perfortaj rilatoj de la ekzerco de potenco.

Sociaj malegalecoj konstruitaj sur biologiaj diferencoj ne nur estis tre malutilaj al la evoluo de ina potencialo sed ankaŭ malriĉigis por homaj civilizoj, ĉiusece.

Mi provos identigi, kiuj estus interesaj defioj por la ekzerco de liberpensado fronte al la etika kaj politika imperativo atingi egalajn ŝancojn kaj kondiĉojn por ke viroj kaj virinoj povu ekzerci siajn homajn rajtojn kiel nemalhaveblan kondiĉon por la kvalito de demokratia vivo. , la sano de la Respubliko kaj kiel maniero pagi la historian ŝuldon, kiun la Homaro havas kun virinoj en la ekzercado de homaj rajtoj kaj plena partopreno en ĉiuj dimensioj de la socia, politika, ekonomia kaj kultura vivo.

Mi reviziis bibliografion por ekzerci min en ĉi tiu dialogo kaj lerni pri la simbolaj ritoj kaj la¹ historio de la framasonismo en Urugvajo kiel ilo por pripensado kaj ellaboro de ĉi tiuj kontribuoj, kiujn mi kundividis kun vi. Ĉi tiu procezo permesis al mi lerni iom pli pri la origino kaj historio de Liberpensado kaj ankaŭ konfirmi la progreseman aliĝon de virinoj en areo – kiel multaj aliaj – kreita kaj pensita de viroj.

Mi trovis la citaĵon de Guénon inspira, kie estas klarigite ke:

“Por esti ortodoksa, framasonismo ne devas aliĝi al mallarĝa formalismo aŭ esti nefleksebla en rito, sen povi ion ajn aldoni aŭ forigi, kio estus signo de dogmatismo tre fremda al la framasona spirito. La Framasona Tradicio ne ekskludas evoluon aŭ progreson, kaj ritoj povas kaj devas esti modifitaj por adaptiĝi al la ŝanĝiĝantaj kondiĉoj de tempo kaj loko, sed nur laŭ la mezuro ke neniu esenca aspekto de simboleco kaj rito estas trafita. (...)

Estas interese esplori la efikon, kiun la aliĝo de virinoj havis sur la funkciado kaj evoluo de ĉi tiuj spacoj por pripensado kaj homa kresko por scii, kiomgrade la organizo estis defiita en la substantivaj aspektoj de la reflektita, simbola kaj rita konstruado de la liberpensulo.

Laŭ la konsultita dokumentaro, framasonismo havas kiel celon idealon de socio kaj ĝia celo estas la kultivado de la homo kiel filozofio kaj arto de pura kaj multfaceta edukado de la homo kiel homo kaj la homaro kiel la homaro.

Estas do la ŝanco pripensi la diferencon, kiun la inkludo de virinoj kaj seksa egaleco havas ne nur en la pensmaniero kiel organizo.

1

Pelúas D, (2012): Ritoj, simboloj kaj lingvoj de framasonismo. La ĉio-vida okulo. Por kompreni la loĝiojn Urugvajanoj. Fin de Siglo Editorial, Urugvajo. Ridley Jasper: "La framasonoj, la plej potenca socio sur la Tero."

sed en la ŝanĝoj, kiujn tio kontribuas al generi en la konstruado de frata socio.

Framasona penso diras: "Dum la katedralo ne plu estus la konstruota templo sed prefere la granda konstruaĵo levota por la gloro de la granda arkitekturo de la Universo, ĝi estus la Homaro, la laboro ne plu estas sur la ŝtono sed sur la viro" (Palúa, 2012). Kio ebligas al ni demandi nin: Kio estus la kontribuo de liberpensado al la laboro pri virinoj kiel virinoj? Kaj kiel la liberpensado povus kontribui al la konstruado de pli egalecaj, sinergiaj kaj respektemaj formoj de rilatoj inter la seksoj?

La principo "obei al la plej altaj moralaj kaj etikaj imperativoj, kiujn la homa civilizo forĝis, kiel la valoroj de libereco, solidareco, toleremo kaj frateco sen limoj aŭ ekskludoj", laŭ kio estas establita en la Granda Oriento de Framasonismo de Urugvajo. (ibid., 57) malfermas valoran ŝancon transformi tiujn ligojn kiuj estis makulitaj de malsimetrio kaj seksa subiĝo.

Tiu ĉi rajtigo riĉigas la potencialon de la scio kaj partopreno de ĉiu persono en egalaj kondiĉoj sen malhelpi, kun arbitraj kaj maljustaj limigoj, la riĉecon de ĉiuj kontribuoj, taksante iliajn diversecon kaj apartaĵojn.

Transformi neegalajn potenco-rilatojn inter seksoj, karakterizitaj de esti domina, aŭtoritata kaj perforta, estas necesa kaj nepre pro multoblaj kialoj.

Unue, kaj esence, ĉar subteni ilin eternigas la netolereblan malobservon de la virinaj rajtoj, generante suferojn, kiujn oni devas venki. Sed ankaŭ, ĉar venki rilatojn de malegaleco permesas al ni plibonigi la kvaliton de esti viroj kaj konstrui dignan Homaron en la evoluo kaj kunvivado de ĝiaj membroj.

Rompi kun stagnaj spacoj kaj eksplodi la stereotipaj modeloj de la ina kaj la vira liberigas la riĉecon kaj oblecon de ĉiu persono kiel reflektita estaĵo kiu konstruas ilian personan kaj kolektivan historion. La regado de la racio kiel ekskluziva domajno de la vira subfosis, unuflanke, la eblecon de la homoj vivi kaj sperti, sen baroj, la mondon de amoj kaj sentemoj arbitre difinitaj kiel apartenantaj al la ina.

Same kiel la enfermiĝo de virinoj al la hejma kaj genera mondo ne nur ignoris la kritikan kaj pensan kapablon de virinoj sed senigis homajn civilizaciojn de iliaj kontribuoj en ĉiuj ordoj kaj kampoj de vivo.

La principoj de libera penso kaj la engaĝiĝo de tiuj, kiuj konsistigas ĝiajn strukturojn kaj spacojn, estas vokitaj kontribui per siaj prestiĝaj kontribuoj por venki la breĉojn de seksa malegaleco kaj maljusteco por ke la valoroj de libereco, egaleco kaj frateco havu signifon en la realeco de la virinoj, egaleco inter seksoj kaj konstruado de socioj bazitaj sur senlima respekto de homaj rajtoj, sen diskriminacio.

Daŭris 45 jarojn inter la Universala Deklaracio de Homaj Rajtoj kaj la Internacia Konferenco de Unuiĝintaj Nacioj okazinta en Vieno en 1993 por ke la politika komunumo rekonis, ke sen virinaj rajtoj oni ne povas aserti, ke rajtoj estas homaj. La niveloj de maljusteco sur duono de la loĝantaro

Ili estas evidentaj. Malegaleco en aliro al la avantaĝoj de evoluo estas ne nur markita de sociedukaj kaj ekonomiaj diferencoj inter loĝantarsektoroj, sed ĝi influas malsame al viroj kaj virinoj de ĉiuj klasoj, etnoj, rasoj, aĝoj kaj homaj grupoj.

Subrepresentado en spacoj de privilegio kaj potenco, ekzemple, estas neklarigebla en nia lando kiam virinoj havas majoritatan ĉeeston ĉe la bazoj de ĉiuj sociaj kaj politikaj agadoj kaj altan edukan nivelon kiu superas tiun de viroj en aliĝo kaj en diplomiĝo la eduka sistemo, precipe ĉe la universitata nivelo.

La breĉoj de malegaleco kaj situacioj de maljusto eternigitaj de perforto kaj seksa malegaleco devas esti venkitaj per la klopodoj kiujn la komunumo, je ĉiuj niveloj, devas prioritati.

La politikaj kaj juraj devontigoj supozitaj de la vasta plimulto de ŝtatoj antaŭ Konferencoj, Traktatoj kaj Konvencioj de la sistemo de Unuiĝintaj Nacioj, pruvas ke diskriminacio bazita sur sekso estas unu el la prioritatoj kiujn ili devas supozi por atingi nivelojn de evoluo kaj demokratio kiuj faras ilin inda.

Ĉiuj ekonomiaj kaj socidemografiaj indikiloj montras la specifan efikon, kiun malriĉeco, malsato, ekspluatado, homkontrabandado, milito, migrado, senlaboreco kaj aŭtoritatismo havas sur virinoj.

La lenso de seksegaleco tiam permesas al ni rigardi realon kaj nin mem de komplekseco kiu riĉigas scion pri niaj socioj, institucioj, normoj, politikoj kaj manieroj efektiviĝi ilin. Permesante al ni iri la vojon por esti pli bonaj homoj kaj konstrui pli bonajn sociojn.

La fonda Asembleo de la Granda Oriento de universala miksita Framasonismo la 10-an de decembro 1998 klare deklaris, ke la destino de la Homaro estas subtenata de ĝiaj du grandaj kolonoj, viroj kaj virinoj sur egala bazo.

Sekve, temas pri aplikado de racio, sperto, observado kaj pruvo, kiel inda rimedo por pruvi dimension de vero, kiu daŭre estas rezistita, ĉar ĝi pridubas la organizformojn, kiujn ni donis al ni kiel socio kaj la spacojn, kiujn Ili estis. ebligita por iuj kaj limigita por aliaj.

Enigi la seksan perspektivon en la analizo de problemoj signifas pensi pri la realo el ĝia komplekseco por identigi la diferencajn efikojn, kiujn situacioj de maljusteco havas sur viroj kaj virinoj. La serĉado kaj trovado de solvoj kun seksa egaleco estas kio venkos la limigan kadron de la seksa labordivido kaj la duoblan moralan normon. Ni ŝuldas al ni novan socian kontrakton, kiu agnoskas egalecon sed ankaŭ engaĝiĝas por antaŭenigi ĝin.

En la Kvara Monda Konferenco pri Virinoj okazinta en Pekino, Ĉinio, en 1995, la termino sekso vekis gravajn polemikojn. Joan Scott, unu el la referencoj, rilatigas tion en la plej grava en seksa teorio ekde Universitato Kolumbio

2

---

² Scott, Joan (2008) "Genro kaj Historio" UACM, Meksiko. Traduko de "Genro kaj la Politiko de Historio", Columbia University Express, 1999.

En la semajnoj antaŭ la konferenco, subkomitato de la Usona Ĉambro de Rerezentantoj okazigis aŭdiencojn en kiuj Respublikanaj delegitoj kaj reprezentantoj de la plej konservativaj grupoj en la Kongreso avertis pri la subfosaj sekvoj de la esprimo sekso.

"La parolantoj avertis, ke moraleco kaj familiaj valoroj estas atakitaj de tiuj, kiuj kredis, ke devus esti almenaŭ kvin seksoj (viroj, virinoj, samseksemuloj, ambaŭseksemuloj kaj transseksuloj). Kaj ili insistis, ke la Programo de Unuiĝintaj Nacioj por la Pekina Konferenco estis kaperita de 'genraj feministoj, kiuj kredas ke ĉio, kion ni konsideras natura, kiel esti virino kaj esti viro, virineco kaj vireco, Patrineco kaj patreco, aliseksemo, geedziĝo kaj familio estas, en realeco, kulture kreitaj konceptoj, generitaj de viroj por subpremi virinojn. Ĉi tiuj feministoj rekonas, ke tiaj roloj estis socie konstruitaj kaj tial estas ŝanĝeblaj.' (Skot, 1999).

Por esti honestaj, ni devas rekoni ke ili estis parte pravaj kaj ke la aliĝo de seksa egaleco efike pridubas la konservativan koncepton de socio strukturita surbaze de patriarkaj valoroj.

Seksa egaleco signifas egalecon inter virinoj kaj viroj;

Seksa ekvilibro implicas egalan reprezenton por ĉiu sekso;

"Seksokonscio" signifas konsciiĝi pri kiel specifaj politikoj influas virinojn kaj virojn malsame.

La Virina Konferenco finfine vokis registarojn kaj NRO-ojn por ke Ŝtatoj "emu adopti seksan perspektivon en ĉiuj politikoj kaj programoj, kio implicas ke antaŭ fari ajnan decidon ili devas analizi la efikojn de tiuj sur virinoj kaj viroj, respektive. (CMM, UN 1995)

"Kiel kaj sub kiaj kondiĉoj la malsamaj roloj kaj funkcioj por ĉiu sekso estis difinitaj?; Kiel la veraj signifoj de la kategorioj "viro" kaj "virino" variis laŭ tempoj kaj lokoj? Kiel estis kreitaj kaj truditaj la normoj reguligantaj seksan konduton? Kiel demandoj pri potenco kaj rajtoj interplektiĝis kun demandoj pri vireco kaj virineco?

Kiel simbolaj strukturoj influis la vivojn kaj praktikojn de ordinaraj homoj?; Kiel oni forĝis seksajn identecojn kontraŭ sociaj preskriboj?" estas kelkaj el la demandoj, kiujn feminismaj teoriistoj faras ekde la 1960-aj jaroj kaj kiujn ili malkaŝas al ni ĝis hodiaŭ.

Kvankam genraj teorioj perdis iom da sia demanda valoro ĉar ili estis kooptitaj de registaroj, ili daŭre estas iloj kiuj provokas kaj generas reziston. Feminismaj studoj kaj la enkorpiĝo de la seksa perspektivo en la Akademio kaj en esplortagordoj ebligis "treni virinojn de la marĝenoj ĝis la centro mem de la historio kaj, dum ĉi tiu procezo, transformi la manieron kiel la verkado". historio." (Ibidem, paĝo 40).

Sekso fariĝas tiel maniero diskuti la socialan organizon de seksa diferenco kaj reŝanĝi la manierojn en kiuj rilatoj inter viroj kaj virinoj estas konceptitaj.

En du jardekoj da Programoj kaj agadplanoj rekomenditaj de la Unuiĝintaj Nacioj, la disvolviĝo de egalrajtaj politikoj kaj la formado de genraj institucioj en la Ŝtatoj, parte malplenigis kaj bagateligis la revulsivan enhavon de la koncepto. Estas progresema kaj intenca malpolitikigo de ĝia amplekso, kvankam ĝi tamen restas teorio, kiu kontribuas al scio el aparta dimensio por serĉi pli bone kompreni la realon.

Scio, kiel Michel Foucault sugestas, estas la kompreno, kiun kulturoj kaj socioj produktas pri homaj rilatoj, ĉi-kaze pri tiuj inter viroj kaj virinoj. La uzoj kaj signifoj de tia scio estas politike pribatalitaj kaj konsistigas la rimedojn per kiuj rilatoj de potenco, dominado kaj subigo estas konstruitaj. Scio kiu rilatas ne nur al ideoj sed al institucioj kaj strukturoj, al ĉiutagaj praktikoj kaj specialiĝintaj ritoj, ĉiuj el ili konsistigaj de sociaj rilatoj, povas esti pridubitaj kaj reverkitaj kun la kontribuo de seksa teorio.

Kiam en la 90-aj jaroj virinoj komencis aperi en la rakontoj kaj diskursoj de historiaj eventoj, la spacoj antaŭe rezervitaj por vira ekskluziveco malfermiĝis al la ĉeesto kaj partopreno de virinoj.

Tion montras la historio de la framasonismo mem, kiu iom post iom transformiĝis ankaŭ al virina framasonismo.

Ekde Annie Besant en 1893 - fama angla feminisma kaj estonta grandmajstro - elstarigis la francan influon kaj ĝian transgreseman naturon akceptante la ĉeeston de virinoj en la loĝioj, oni devis trairi longan vojon ĝis la apero de tiuj, kiuj hodiaŭ estas ekskluzive inaj aŭ. la kiuj estis kreitaj de miksita naturo kiel ĉi tiu kiu hodiaŭ

alvokas nin.

Mi ne konas detalojn pri la sperto vivita de virinoj en ĉi tiu procezo de ŝanĝo sed mi imagas, ke ĝi devis esti plagita de sortoŝanĝoj, kiel tiu ĉi aliĝo estis kaj daŭre estas en aliaj areoj de socio kaj politiko. La inkludo de la scio kaj ĉeesto de virinoj en la liberpenso, mi ne dubas, devis esti subtenata de la persistemo kaj konvinko de ili batalantaj por la rajto esti parto de tiuj spacoj, sed ĝi povus esti atingita nur el malferma menso kaj racia kaj rezonita sinteno de la viroj apartenantaj al tiuj strukturoj.

La inkludo jam estas certigita, restas nun scii ĉu la aliĝo baziĝas sur skemo de asimilado de la ina al la originala vira logiko aŭ ĉu ekzistas volo reŝanĝi la strukturojn, praktikojn, lingvojn kaj simbolojn kun la celo de atingi sintezon, kiu riĉiĝas per la kontribuoj de viroj kaj virinoj apartenantaj al ĉi tiuj spacoj.

Baza genroteorio distingas kvar elementojn de analizo kiuj permesas al situacioj³ de malegaleco esti identigitaj. Lin interesa estas, ke ĉi tiuj elementoj estas, samtempe, la fundamentaj iloj por konstrui ŝanĝojn. Ĉi-tiuj estas:

- La kulture haveblaj simboloj kaj mitoj kiuj elvokas reprezentadojn de la vira kaj ina.
- La normigaj konceptoj kiuj estas esprimitaj en religiaj, edukaj, sciencaj, juraj kaj politikaj doktrinoj kiuj konstruas la signifon de viroj kaj virinoj kaj la ligilojn kiuj rilatigas ilin.
- Sociaj institucioj kaj organizoj: la parenceca sistemo, la familio, la seksapartigita labormerkato, edukaj institucioj, politiko.
- La identeco, la subjektiva dimensio, la biografio de ĉiu persono.

Neniu lingvo evitas la ekzamenadon de la seksa perspektivo kaj povas esti senigita de sia seksisma koncepto.

Diana Maffia, argentina filozofo, pruvas tion analizante la supozeble objektivan priskribon de la fenomeno de fekundigo. "La pasiva kaj malrapida ovo atendas la alvenon de miloj da aktivaj spermoj, kiuj konkuras unu kun la alia por certigi, ke la plej taŭga fine sukcesas penetri ĝin", estas ankoraŭ projekcio de la stereotipaj modeloj regantaj en la socio.

Uzado de sekso por indiki la sociajn rilatojn inter la seksoj ebligas montri ke ne ekzistas mondo de virinoj krom la mondo de viroj, ke informoj pri virinoj estas nepre informoj pri viroj kaj ke ili ne estas apartaj sferoj sed estas proksime ligitaj. ligitaj kaj kiuj povas esti transformitaj tiom da fojoj kiom necese por fari ilin harmoniaj kaj egalecaj.

La granda defio estas generi seksan/genran sistemon, kies praktikoj, simboloj, reprezentadoj, normoj kaj sociaj valoroj ne konstruas malegalecojn bazitajn sur seksaj, anatomiaj kaj fiziologiaj diferencoj sed prefere permesas la disvolviĝon de reto de kulturaj simboloj, normoj, instituciaj strukturoj, kondutoj kaj membildoj kiuj ebligas al ĉiu homo la kapablon disvolvi surbaze de siaj kapabloj kaj virtoj.

Marcela Lagarde, meksika antropologo, diferencas du konceptojn de alproksimiĝo: la tradicia ideologio en kiu ĉio kio koncernas virojn kaj virinojn estas difinita kiel natura kaj neŝanĝebla. Ideologio kiu estas karakteriza por viglaj kaj sankciaj institucioj kiuj kontrolas kaj donas rigidajn gvidliniojn de konduto al viroj kaj virinoj ĉar malegaleco kaj maljusteco inter viroj kaj virinoj estas ne nur nediskuteblaj sed devas esti kuraĝigitaj.

Aliflanke, la Kritika Fluo estus tiu, kiu konscie analizas kaj intervenas en la reganta ordo por dekonstrui kaj pridubi la sociajn kaj kulturajn trajtojn asignitajn al sekso por transformi la asignitan "devus esti". Ĉi tio

---

³ Sekso estas utila kategorio de historia analizo. Joan Scott 1987

La nuna kompreno estas ke la atributoj de supera aŭ malsupera potenco de virinoj kaj viroj estas nek naturaj nek heredaj kaj tial ne estas genetike determinitaj, sed prefere socie asignitaj, kaj tial estas modifeblaj.

En ĉi tiu kunteksto, la seksegaleco kiu devas esti antaŭenigita estas tiu kie viroj kaj virinoj havas efikan egalan aliron al ŝancoj kiuj permesas al ili ekzerci siajn rajtojn ene de familioj, komunumoj kaj socio. Tiuj ĉi rajtoj devas esti agnoskitaj kaj protektitaj per leĝoj kaj publikaj politikoj same kiel garantiitaj per la sekulara naturo de la Ŝtatoj.

Seksa egaleco estus la baterio de diferencigitaj agoj (konataj kiel jesaj agoj) kiuj ebligas korekti kaj elradikigi malegalecinterspacojn en la justa distribuado de avantaĝoj kaj respondecoj inter viroj kaj virinoj. Alie, trakti tiujn, kiuj estas en neegalaj kondiĉoj, kiel egalulojn, nur kontribuas al profundigo de malegalecoj.

La renkonto inter Liberpensoj kaj feminismo en Urugvajo jam havas precedencojn. Ni kunlaboris por antaŭenigi leĝan ŝanĝon antaŭ la neseкура praktiko de aborto kiel sanbezonaĵo, kiu ne plu povis vojaĝi tra la kaŝa cirkvito.

Sed ni ankaŭ konsentas, ke la kvalito de demokratio devas baziĝi sur la paca kunekzisto de diverseco de valorsistemoj, kie ĉiu virino, ĉiu paro, havas la liberecon kaj aŭtonomion decidi pri la nombro da infanoj, kiujn ili deziras havi, sen altrudoj aŭ enmiksiĝo de iu ajn. tipo, inkluzive de tiu de religiaj hierarkioj.

Kunigas nin ankaŭ la defendo kaj pravigo de la sekularismo de la Ŝtato kiel interna valoro de respublikaj principoj. Sekularismo, kiu riskas esti malobservita de la agado de religiaj institucioj ebligataj de regantoj kaj politikaj sektoroj, kiuj celas trudi laŭleĝe, kiaj estas iliaj kredoj kaj mondkonceptoj.

La lastatempa apero de evangelia partio en la Parlamento estas tre maltrankviliga kaj ni devus fari ion pri tio. La spertoj en najbaraj landoj kiel Brazilo montras la malboniĝon, kiun tio reprezentas por la demokratia vivo.

Tiuj ĉi parlamentanoj publike rekonis, ke ili estas mesaĝistoj de Dio, ke ilia vero estas unika kaj ke ilia mandato estas la Biblio anstataŭ obei la Konstitucion kaj havi civitanan reprezentadon kiel ĉefan kaj nuran taskon.

Persone, mi riĉiĝis per la dialogo kun reprezentantoj de Liberpensoj kaj mi esperas, ke ankaŭ la kontribuoj de feminismo kontribuas al viaj pripensoj kaj analizoj.

Ni havas komunan defion, kiu estas daŭre veti por la konstruado de Homaro kie egaleco, justeco, libereco kaj frateco ne akceptas diskriminacion.

Dankon

LIBERA PENSO KAJ FILOZOFIO

Diego Casera

Altnivela studento de la Bakalaŭro pri Filozofio ĉe la Fakultato de Homaroj kaj Edukaj Sciencoj de la Universitato de la Respubliko.

Li estas parto de la Estraro de Direktoroj de la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj - AULP.

Ĝi integras diversajn asociojn, kiuj antaŭenigas Homajn Rajtojn, liberan penson kaj sinesprimliberecon, kontraŭ Diskriminacio kaj por Toleremo.

Li faris multajn prezentojn ĉe Naciaj kaj Internaciaj Kongresoj pri temoj ligitaj al liberpenso, edukado, religio kaj la temo.

LIBERA PENSO: LA ALIA, VENKANTA KAJ LA VENKITAJ

Amikoj de libera penso:

Por ĉi tiu laboro, mi estis komisiita trakti la ekzistantajn rilatojn inter Filozofio kaj Liberpensado. Mi provos koncentriĝi sur la propono, sed pro la amplekso, kiun ĝi prezentas, mi elektos por specifa aliro, kiu ekestiĝas de pensado Filozofio kaj Liberpensado de kie ni venas, kien ni estas kaj kien ni iras, same kiel de la cirkonstancoj kiuj determinas nin.

Difini Filozofion ne estas facila tasko. Ni povus listigi grandan nombron da temoj, pri kiuj ĝi traktas: vero, bono kaj malbono, lingvo, scienco, scio, beleco, ekzistado (vivo kaj morto), ktp. Sed antaŭ ĉio, kaj pro la neeblo de ĝisfunda listo, ni konsentu, ke se ni parolas pri Filozofio, ni parolas pri disciplino, kiu celas pensi pri la Tuto de la realo, kiun kelkaj antikvaj skoloj klasifikis kiel "la arto prepari. morti." kaj ke iu samtempulo nomis "la arto demandi."

Pensi pri ĉi tiuj demandoj kaj pensi pri ili de Filozofio malproksimigas nin de religio kaj ĝiaj karakterizaj argumentoj de aŭtoritato, pro la necesa emfazo, kiun la filozofia penso proponas al raciaj argumentoj. Ĉi tiuj argumentoj

Ili ankaŭ serĉas loki sin preter scienco, ĉar filozofio ne baziĝas sur la empiria (malgraŭ rekonado de ĝia graveco).

Liberpenso estas necesa kondiĉo (kun la menciitaj apartaĵoj de Filozofio) sed ne sufiĉa por ke la filozofia pensado en la forta senco okazu, kiu mi komprenas estas fundamenta afero por pensi kaj provi kompreni niajn sociojn hodiaŭ.

En la mondo, en kiu ni vivas, urĝas la filozofia penso, kiu unuflanke ne reduktiĝas al la logika analizo de la lingvo, sed tio ne estas, aliflanke, penso de disvastigo, de dekonstruado, de la miriadoj da filozofiaj lernejoj kiuj (kiel kredo) povas konduki al multaj cellokoj, sed neniam al emancipiĝo. Mi do subtenas, ke Liberpenso devas esti enmetita en Filozofion, same kiel en scienco.

Laŭ difino, la liberpensulo malakceptas ajnan aŭtoritaton kiu proponas neraciecon, precipe en la gnoseologia kaj epistemologia sferoj. Ni diras, ke ni ne povas akcepti opozicion al racio venanta de individuo, de teksto, de institucio de malkaŝitaj veroj aŭ aliaj fontoj.

La filozofo siaflanke, pensante pri la mondo, devas malhavi ĉian dian enmiksiĝon (estas intence ke mi diras "dia" kaj ne "metafizika", ĉar ĉi lasta estas legitima kaj grava parto de la filozofia penso, ankaŭ konata de Kantiana heredaĵo kiel "Teoria Filozofio" ne devus esti malbona vorto, nek estu sinonimo de superstiĉo.

Ni devas – kompreneble – kontraŭbatali metafizikon en ĉiu alia nefilozofia, nelegitima senco). Jen epoko kiu filozofie estas kontraŭplatonaj kaj kontraŭa al metafiziko; Ĝi estas tempo de dialektoj, kunteksteco, pragmatismo kaj retoriko. Alivorte, ĝi estas epoka malamiko de Vero, de dialektiko, ankaŭ (por doni al ili propran nomon) malamiko de Kant kaj Hegel. Ni iru do al ili.

La Filozofo kaj la liberpensulo estas "solaj" antaŭ la mondo, estante simplaj mortemuloj, kiuj dubas, pridubas, pripensas, kritikas kaj ĉefe, ili faras tion sciante, ke ili estas finiaj kaj sensignifaj sed sciante, ke la signifo de la vivo kuŝas ĝuste tie, kaj ne ripete "kiel papago" kion la rivelitaj veroj provas trudi al ili.

Je ĉi tiu punkto estas grave kaj neeviteble enkonduki la etikan komponanton. La liberpensulo devas esti praktika filozofo, kiu agas laŭ humanismaj valoroj, tio estas, kun la Homo kiel centreco kaj la Subjekto kiel kondiĉo de ebleco de la vera emancipiĝo de la Spirito, por la superado de malegalecoj, la solvado de problemoj. socia, la batalo kontraŭ ĉia maljusteco.

Modifante la Tezon de Karl Marx Por diri ĝin kun Althusser, ni devas batali por liberigo sen iam ĉesi pensi pri Libereco.

Liberpensuloj ne rekonas ajnan sistemon aŭ doktrinon kiel definitivan. De kie venas la subpremo kaj kiel ajn ĝi estas alivestita (devas esti racia kaj

analizo por identigi ĉi tiujn alivestiĝojn); La liberpensulo devas batali por la liberigo de la virinoj kaj viroj de la universo, kaj tiusence estas tempo por kuraĝi pli kompleksan penson, kiu ebligas al ni venki la nunan staton de la aferoj, krom se ni opinias, ke ĉio estas bona tia, kia ĝi estas. .

Mi estos senkulpigita pro elporti iun linion de pripensado de la filozofoj Zizek kaj Badiou, en referenco al Paŭlo el Tarso, kiu en la Nova Testamento deklaras ke "ekzistas nek viroj nek virinoj, nek judoj nek grekoj", tiel deklarante ke aparta. etnaj aferoj, naciecoj kaj tiel plu, por diri ĝin kun Kant, konsistigas "privatan uzon de racio", laŭ la vortoj de Zizek, "uzon limigita de kontingencaj dogmaj antaŭsupozoj", kio signifas ke ni agas kiel simplaj individuoj, kiel nesubstantaj sklavaj estaĵoj. kiuj ne loĝas la universalecon de la racio.

La propono de Kant en "Kio estas klerismo?" Tamen, ĝi pasas tra publika spaco enkadrigita en civilmonda socio kiu konsistigas paradokson de universala singulareco (tio estas, la paradokso de unuopa subjekto kiu partoprenas rekte en la Universalismo). Tie ni vidas ŝlosilan koncepton de interpretado de Sekularismo, kiel la publika uzo de Racio, kie "privata" ne rilatas al la kravatoj de individuo kontraste al komunaj kravatoj, sed prefere montras al "la komunum-institucia ordo." de sia aparta identigo; dum la "publiko" estas la transnacia universaleco de la ekzercado de la Racio mem." (Zizek, S)

Nia praktikado kaj diskurso devus do koncentriĝi al puŝoj kaj konstruoj, kiuj kontraŭbatalas la danĝerojn al ĉi tiu "publika uzo de la racio", kaj devas promocii instancojn kiel ĉi tiu Kongreso, de transnacia naturo, vetante pri integriĝo kaj funkciado super la diferencoj kiujn ni povas .

Sammaniere, batali sur la loka nivelo la malsamajn iniciatojn celantajn nur funkcia-utilisman edukadon, tio estas, kiel nura administranto de eblaj solvoj al specifaj problemoj de la socio, kiuj notas al tekniko kaj la produktado de "fakuloj". Tiamaniere, ili celas komercigi edukadon same kiel ili celas dogmatigi ĝin, tiel eligante la aŭtentan liberecon de penso kaj konscienco, kiu permesas al ni pensi en komplekseco ne pri la solvo de problemoj, sed pri kiel tiuj problemoj estas. artikita , sub kiaj kondiĉoj, strukturo kaj rilatoj, esti en pozicio reperi ilin se necese.

La iniciatoj de komercigo kaj enkonduko de dogmatismo en edukado, reflektas tion, kion Kant nomis "privata uzo de racio", kio estas kio regas en tiu kapitalisma sistemo ornamita de post-novliberala diskurso.

Do, ne temas simple pri la "uzo de racio" simple kaj apriora, sed ni devas establi, kiuj kondiĉoj estas necesaj kaj kiuj sufiĉas por ĝi.

Kiel liberpensuloj, ni supozas la neskribitan devon ne resti ŝlositaj en la privateco de nia jurisdikcio, sed moviĝi eksteren. Laboru por levi konscion pri la videbla kaj nevidebla subpremo al kiu ni estas elmetitaj. La realo dialektike progresas de kontraŭdiro al kontraŭdiro, generante novajn realaĵojn.

kiuj enhavas novajn problemojn, novajn tiraniojn, novajn maljustojn, novajn dogmojn kaj fundamentismojn.

Kritika pensado devas esti la motoro por la intelekta kaj spirita emancipiĝo de la homoj, por ke ili estu Subjektoj, kapablaj respondeci pri sia subpremado, kio implicas uzi lingvon, kiu ebligas pensi kaj diri, ke ili estas subpremataj, kiu ebligas al ili pridubi potencon, dialektike neante la totalaĵojn, kiuj estas prezentitaj kiel donitaj kaj neŝanĝeblaj, aŭ alivorte, neante la apartaĵojn, kiujn ili volas trudi al ni kiel universalaĵojn.

Ni ne permesu al ni la lukson sinki en ia ajn konformismon (precipe intelektan konformismon), en la kontentan rezignacion, kiu venas kun estonteco, kiu estas nenio alia ol la obseda ripeto de tio, kion ni havas en la nuntempo.

Tiu ebena kaj mezbona pensado devas esti sendube unu el la unuaj obstakloj, kiujn ni devas renversi, kune kun la evito de respondecoj kiel subjektoj/civitanoj, supozi decidon kaj bataleman agadon, evitante fali en facilajn manikeismojn.

Ni ne devas timi pensi pri estonta tempo, kie identecoj (eĉ tiuj, kiuj estas kontraŭdiraj) estas submetitaj al egaleco en totalo de la Homaro. Liberpensulo ne timu pensi pri venkado de la nuna sistemo de aferoj.

Kiel ĉina ŝtatestro diris, "Kritiko devas esti farita ĝustatempe; "Ni ne devas lasi sin for de la malbona kutimo kritiki nur post la kompleteco de la faktoj, kiujn havas kritika pensado, Liberpensulo kaj Sekularismo, ne estas izolitaj kaj difuzaj atakoj, sed male estas parto de io, kio." Ĝi ŝajnas unuflanke artika kaj aliflanke tiel konkreta kiel eble danĝera.

Kaj unu el la plej bedaŭrindaj kaj makabraj punktoj de la afero estas, ke ekzistas ĝenerala apatio, kiu ebligas al ĉi tia homeostazo daŭri funkcii, nur pro certaj kialoj de modo kaj/aŭ populareco, kaj ankaŭ efikaj kaj pragmataj eraroj en la malbono. senco.

Rilate al ĉi-lasto, la liberpensulo ne simple distancu sin de ideologio, kritika pensado aŭ Politiko (kun majusklo), tute male.

La pozicio mem kaŝi sin malantaŭ la "objektiveco" de scienco kaj tekniko estas en si mem ideologia pozicio, kiu sciis venki (konservante hodiaŭ plenan validecon) kaj devas esti venkita, se ni ne volas perdi nian batalon. Tiu ĉi pozicio estas ne nur naiva (kvankam ofte bonintencita) sed ĝi estas ankaŭ neadekvata kaj malefika.

La defendo de liberpensulo kaj valoroj kiel Sekularismo postulas pensan agadon en komplekseco, ili postulas la Temon (kun majuskla litero, mi ne parolas ĉi tie pri "la subjektoj" kun minuskula litero, kiel difuza plureco, kiu neas la Temon).). Tio, kion ni faras ĉi tie hodiaŭ, estas tre bona kaj certe necesas, sed ni devas batali sen ŝparvojoj aŭ senkulpigaj, ĉar tiuj, kiuj atakas ĉion, kion ni defendas, tiuj, kiuj levas la flagojn de malraciismo kaj relativismo, ne scias pri ekskuzoj aŭ ŝparvojoj. Tial

Ni estas (aŭ devus esti) kunsubstanciigitaj kun batalo en defendo de liberpensado, sed stariĝas la demando: kiuj estas niaj malamikoj kaj kiuj estas niaj amikoj aŭ aliancinoj? Tio estas fundamenta demando por ĉiu batalo. Ĉar ni havas novajn kaj malnovajn dogmojn. La "klasikaj" dogmoj ne cedas, kompreneble; Tia estas la kazo de la grandaj monoteismaj religioj, ekzemple.

Senantaŭjuĝeme kaj adogmate, ni devas koncize konsideri la pozitivismon kaj logikan empirismon regantajn komence de la 20-a jarcento, kiuj donis necesan impulson al la reago kontraŭ obskurantismo, poste iĝanta radikala epistemologia situacio, atingante la punkton de provi limigi. natura lingvo por esti "truita je metafiziko", provante redukti filozofion al la nura logika analizo de lingvo kaj redukti ĉiun sciencan (eĉ sociaj sciencoj) al eksperimentaj fizikaj sciencoj.

Tio metis la fundamentajn fundamentojn por la nuna situacio, por multkulturisma relativismo, kiu venis reagi kontraŭ tiuj radikalaj pozicioj, kiuj ne trafis sian strategion.

Tial ni devas bazi nin sur la racio, kaj kompreni la gravecon de la scienco kaj la fundamentan gravecon de la kritika pensado, sed ĝuste pro tio ni devas esti adogmataj kaj rimarki, ke naiva pozitivismo devas esti definitive kaj dialektike venkita. Ni ne timu, kunuloj, dank' al Hegel ni scias, ke tio, kio venkis, restas vivanta en venkado. Ni metu la inteligentecon sur la saman nivelon kiel la racio, por doni la lastan signifon.

Ni parolu do pri la granda nuntempa dogmo: multkulturisma relativismo. Kial mi komprenas, ke ĝi estas la "granda dogmo"? Unue, ĉar ĝi estas la plej universale etendita kvante kaj kvalite. Due, ĉar ĝi servas kiel protekta ŝildo por "klasikaj" dogmoj (ekzemple, ĝi intervalas de argumentado en favoro de la masakro de Charlie Hebdo aŭ pravigado de la ablacio de la klitorio de malgrandaj beboj en subsahara Afriko ...

Ĉio ĉi bazita sur la tiel nomata multkultura toleremo, plenigita de falsa humileco kaj eĉ pli falsa amplekso). Trie, ĝi estas la "granda dogmo" ĉar ĝi maskas sin, eble kun senprecedenca kaj brutala facileco, kiel io kontraŭa al dogmo.

Ni diras, ke ne ekzistas pli malbona nescio ol tiu, kiu estas maskita kiel scio, ĉar ne ekzistas pli malbona dogmo ol tiu, kiu sukcesas universaligi sin ekster sia teoria korpuso kaj sia fekunda institucio, kiel io sendanĝera kaj adogma. En ĉi tiu tria jarmilo ni devas kontraŭbatali ĉi tiun enorman malamikon, kiu subtenas tion, kion ni povus nomi semantikan troinversion, kie oni proklamas antidoton, kiu efektive enhavas la venenon mem, kontraŭ kiu ĝi pretendas esti antidoto.

Estas frazo, kiu en certa maniero povas difini la samtempulo: "ĉio estas relativa."

Nu, por tiuj, kiuj kredas je tio, ĉio estas relativa krom tiu frazo. La premiso "Ĉio estas relativa" estas absoluta aksiomo. Jen laborkonsilo por respondi la demandon, ĉu oni povas esti dogmisto de kontraŭdogmatismo...

Jes, vi povas, vi povas esti bonintencita kaj fini dinamiti la tre konceptajn bazojn de tio, kion ni volas defendi. Ne eblas, ekzemple, batali potencon sen nei ĝin de loko, kiu ne nepre estas potenco. Sandino diras

Núñez ke "poemo ne povas diri sin sen ĉesi esti poemo", sekvante tiun linion, ni ne povas diri la dogmon sen nepre nei ĝin, dirante ĝin el nedogma loko. Nun, lingvo pri dogmo, kvankam ĝi venas por nei kaj venki ĝin, devas esti dogma en unu momento, por povi venki dogmon kaj progresi.

Nur la liberpensulo povas vere kredi en nedelizia maniero. En "Kapitalismo kiel Religio", Walter Benjamin diras "...Dio ne mortis; Ĝi estas enkorpigita en la surtera destino de Homo. "La transito de la homa planedo en ĝia absolute soleca orbito tra la domo de malespero." Dogmo nun estas enkorpigita en la ĉiutagan vivon, sen bono kaj sen malbono, preskaŭ kiel postmoderna religio.

*

Ni devas esti pretaj uzi pli bonajn kaj pli potencajn ilojn kontraŭ ĉi tiu tipo de relativismo, kiel transkulturismo kaj interkulturismo, kiuj ankaŭ pli bone naskiĝas, ĉar ili naskiĝas el la bezono de emancipiĝo de la malfortuloj kaj ne el la bezono de subpremado, kiun ili. havas la potencajn.

Kial, anstataŭ alpreni la facilan kaj komfortan lokon de kontraŭpolitika malkonsento, ni ne alprenas avangardan rolon en la profundigo de la demokratioj kaj la unueco de la homoj? Ne estas megalomania propono, kiun mi faras, mi ne diras, ke ĉi tie kaj nun ni starigos novan civilizacion, sed mi ja proponas, ke ni uzu utopion kiel movan forton por la realigo de la ebla. Alie, kion ni faras? Ni sekvu la bazan regulon de la urugvaja filozofo Carlos Vaz Ferreira en sia "Moralo por intelektuloj": "maltrankviliĝu tiom kiom ni donas pri grandaj reformoj; sed, dume, faru la malgrandajn kiel eble plej baldaŭ." Tiel faru pli ol simple rekoni nin kiel liberpensulojn kaj sukcesi direkti niajn Ideojn al politikaj decidoj, ekzemple.

Ni devas diskuti kritikan pensadon, la bezonon de la Subjekto (kaj ne la simpla individuo), la nocion de vero kiel horizonto de ebla kaj necesa signifo.

Donante ĉi tiun debaton, ni riskas pli ol iam esti markitaj kiel arogantaj kaj deknaŭjarcentaj (en la pejorativa signifo de la termino). Ni prenu tiun riskon.

La filozofio estis metita kie ĝi ne apartenas, ĝi estis klostrita en siaj akademioj kaj korsetita por ke ĝi ne disetendiĝas. Bedaŭrinde tio okazas ne nur ĉe Filozofio. En la nomo de la kalkulo de kosto-profitito, oni sisteme atakas edukadon por transiri al diversaj formoj de publika-privata partnereco (pli-malpli kaŝita), kie estas ĉiam malpli da loko por filozofio, jes, sed ĝenerale por kritika pensado kaj por trejnado de civitanoj kiuj subtenas ĝin, praktikas ĝin kaj antaŭenigas ĝin. Liberpensulo kaj Sekularismo iras kune en tiu senco, pro la bezono forlasi demokratiajn sistemojn, kiuj estas simple formalaj, kie potenco estas ordigita (mi diris "ordigita" kaj ne "organizita") en malplenaj elektoj kiuj ne vere ebligas al ni elekti. io ajn, strukturita en la bildo kaj simileco de la merkatakonkuradmodelo. Kandidatoj (ne politikistoj) estas vendataj kiel hejmaj aparatoj, dum balotantoj estas "klientoj", kiuj elektas produkton, kiun ni aĉetas, ĝenerale prenante landojn kvazaŭ ili estus kompanioj, ludante en la manojn de la faktaj potencoj de ĉiuj specoj.

La privata sfero ne nur rilatas al "intimaj forumoj", sed ankaŭ al la konstitucio de interesoj, kiujn ni povas bone klasifiki kiel "antaŭ-ideologiajn". Kio okazas

En tiu ĉi postmoderneco, la ekonomio mem (subigita al la logiko de la merkato) estas la hegemonia ideologio.

Tial necesas apartigi eklezion de Ŝtato, sed ankaŭ necesas apartigi la relativan de la absoluto, apartigi la Subjekton de la individuo kaj la Subjekton (unu, kun majusklo) de "la subjektoj" (multobla, kun minusklo); Necesas ankaŭ, ke la civitano ne estu kalkulmaŝino inter rajtoj kaj devoj agi laŭ kontadaj saldoj. Male, ni devas veti je aktiva civitaneco, kiu ne fariĝas "uzanto" aŭ "kliento", sed prefere maturiĝas kaj eniras en la aristotela kategorio de praxis (komprenata kiel politika agado en la profunda senco). Civitano sinonima de Subjekto, kiu venas proponi superi la signifo-ago-duecon.

Filozofio igas nin vidi la liberpensulon ne kiel produkton sed kiel procezon, Freethought estanta la nomo de la konscio pri subpremo kaj dogmo. Ĝi estas ankaŭ la levado de tiuj demandoj en esprimoj kiuj estas ofte fremdaj al nuntempaj akademiaj, intelektaj, politikaj partiaj kaj sociaj kondiĉoj. Resume, esti liberpensulo hodiaŭ estas esti subfosa. Movante al dubo, for de certeco.

Tende perdi timon, la timo perdi, la timo malpravi, la timo perdi ŝancojn, la timo esti neuzebla, ne esti moda (ĉar feliĉe kaj bedaŭrinde, liberpensulo ne estas modo).

Dogmatismoj ne malkreskas, fundamentismoj estas reinventitaj kaj ĝisdatigitaj en siaj amaskomunikiloj. Ili jam trudis al ni sian timon, ni ne plu volas. Nun ili volas dormigi nin per sia relativismo kaj disigi nin per siaj stimuloj, sed ankaŭ en tiu areo ni rezistas al ili. Kiel diras Sandino Núñez, "inter la ebla kaj la necesa, ekestas la praktika ago de emancipiĝo." Kaj malmultaj aferoj havas pli grandan emancipan potencon ol diri verojn, kie estas nur silento. "Dogmo", "subpremo", "superstiĉo" ne estas nur vortoj; Ili ĝenas ilin, ili ĝenas, ĉar ili estas akuzoj, al kiuj ili ne povas kaj ne povos respondi per argumentoj, ili ŝatus forviŝi ilin el sia vortaro, sed ankaŭ liberpensuloj havas bonajn memorojn, kaj ili ne forgesas.

En ĉi tiu konkreta kaj fetiĉisma mondo, estas nepre nepre, ke ni sukcesu kolektive starigi nian batalon por defendo de liberpensulo, kiel universalecon kaj kiel egaliga faktoro, neniam lasante nin difini surbaze de niaj diferencoj, kion ili volas: la dogmismoj de hodiaŭ kaj la ĉiam. Universalismo kaj Internaciismo devas esti niaj laborprincipoj (kio ankaŭ signifas kontraŭstari individuismajn particularismojn kaj naciismojn).

Kun la kompreno, ke "Ago ne estu reago sed kreaĵo" kiel diris Mao Tse Tung, ni daŭre reagu kiam ajn necese, memorante ankaŭ la bezonon agi unuflanke kaj la bezonon krei, preter ripetado kaj la stagnado. Filozofio kaj liberpensulo nepre implicas kreivon kaj kreadon.

Fine, ni devas esti senkompromisaj en la defendo de niaj valoroj, zorgante ne viktimiĝi de la sirena kanto de la hegemonia diskurso. Ni memoru, ke kiel Marx diris, "kiu volas venki sian kontraŭulon, ne diskutos kun li la kostojn de milito."

Multan dankon.

LIBERA PENSO KAJ POLITIKO

D-ro Juan Andrés Bresciano

Diplomiĝinto pri Historiaj Sciencoj ĉe la Fakultato de Homaroj kaj Edukaj Sciencoj de la Universitato de la Respubliko.

Doktoro pri Historio de la Fakultato de Filozofio kaj Literoj de la Universitato de Bonaero (Argentino).

Li estas Lektoro de la Sekcio de Historiologio ĉe la Fakultato de Homaroj kaj Edukaj Sciencoj de la Universitato de la Respubliko.

Li laboris en la lokoj de Historical Research Techniques, Methodology kaj Techniques of Intellectual Work, kaj Theory and Methodology of History.

Integras la Nacian Sistemon de Esploristoj. Li havas multajn eldonaĵojn, la plej lasta el kiuj estas: "Reta Mondo. La historia studo de tutmondaj procezoj en la informa socio" (2014).

Saluton al ĉiuj.

En strikta historia signifo, la esprimo liberpenso rilatas al fluo kiu formiĝis en 18-a-jarcenta Anglio, kaj kiu havis John Toland kaj Anthony Collins kiel siaj paradigmataj reprezentantoj. La unua rekomendas racian interpreton de la religiaj kredoj de kristanismo kaj antaŭenigas novan kulton bazitan sur homa frateco. La dua pruvas esti malamiko de superstiĉo kaj subtenanto de la libera ekzameno de ĉiuj religiaj kredoj kaj ĉiuj filozofiaj deklaroj.

En pli larĝa signifo, la vorto liberpenso rilatas al pensmaniero pri ekzistecaj realaĵoj, kiu estas karakterizita per malakcepto de la principo de aŭtoritato, kontraŭbatalado de dogmatismo kaj antaŭenigo de kritika, sistema kaj konstanta pripensado. Ĝuste en tiu ĉi dua senco la termino liberpenso estos uzata en la nuna ekspozicio, precipe koncerne ĝian rilaton kun la politiko, komprenata kiel unu el la fundamentaj dimensioj de la vivo de viroj en la socio.

Kvankam liberpenso manifestiĝis, kvankam en limigita formo, ekde la antikva mondo, ĝi akiris sian klasikan agordon dum la lastaj kvin jarcentoj.

Ĉi tio estas ĉar, komence de la Moderna Epoko, aro da akumulaj historiaj cirkonstancoj establis la bazojn por la laŭgrada deplojo de objektivaj kondiĉoj kiuj ebligas la evoluon de liberpenso en la Okcidento.

Male al tio, kio okazas kun aliaj civilizoj, kiel islamaj, hindaj aŭ ĉinaj, en Okcidenta Eŭropo ĉe la tagiĝo de la moderneco, ne ekzistas imperio, kiu unuigas ĝin politike, trudante sian absolutan registaron kaj ĝiajn absolutajn verojn. Male, heterogena aro da dinastiaj ŝtatoj, kiuj eliras el la iom-post-ioma malapero de la feŭda ordo, konkuras inter si, sen io superregante la ceterajn.

Tiu ĉi konkuro konsistigas konstantan stimolon por politikaj, militaj kaj teknologiaj transformoj, kaj distancigas eŭropanojn de ĉia inklino al historia senmoveco, samtempe alkitimigante ilin al ŝanĝo kaj ĝiaj necertecoj.

Aliflanke, la Reformacio de la 16-a jarcento kaj la religiaj militoj, kiuj sangigis Eŭropon ĝis la mezo de la sekva jarcento, ĉesigis la religian unuecon hereditan de la Mezepoko, kontribuis al la malfortiĝo de la principo de aŭtoritato en aferoj de kredo kaj stimulis konstantan debaton inter la kristanaj eklezioj kiuj multiĝis kaj iĝis pli kompleksaj en siaj instituciaj kaj doktrinaj fundamentoj, ekde tiam.

Fine, la alveno de eŭropanoj al Ameriko prezentas al ili Novan Mondon, kies diversaj realaĵoj ne plu estas tiel facile priskribitaj kaj kompreneblaj surbaze de la scio ricevita de la antikva mondo. Sekve de ĉio ĉi, la ideologia debato fariĝas konstanta kutimo, kiu stimulas la kritikan spiriton, malfaciligas la kristaliĝon de dogmataj doktrinaj korpoj kaj malfortigas la altrudon de ĉi tiuj lastaj bazitaj sur institucioj kaj tradicioj, kiuj radikigiĝas en miljara pasinteco.

Dum la renesanca periodo, la komenca fazo de eŭropa moderneco, la diskuto pri politiko el la perspektivo de komenciĝanta liberpensado manifestiĝas el duobla perspektivo. Kelkaj elstaraj intelektuloj, ligitaj al la kultivado de Filozofio kaj Historiografio, proponas analizon de la diversaj formoj de registaro kiuj ekzistis en sia tempo, bazita sur la studo de la homa naturo kaj ne pro teologiaj konjektoj, kiel iliaj aŭtoroj kutimis fari antaŭuloj. Kiam ili interesiĝas pri politikaj fenomenoj, ili ne fokusiĝas al la universalaj referencoj, kiuj konkuris ĝis tiam, tio estas, la Sankta Romia Imperio kaj la Katolika Eklezio, sed ili dediĉas sin al kompreno de la apero kaj projekcio de nova politika strukturo. la dinastia ŝtato.

Tiel aperas aŭtoroj kiel Machiavelli, kiuj pripensas la progreson de Ŝtatoj kaj politikaj revolucioj, bazitaj sur la dinamiko de homaj pasioj. Ili povus ankaŭ rilati al proponoj kiel tiuj de Jean Bodin, kiu esploras la geografiajn kaj kulturajn fundamentojn de la formoj de politika organizo de la moderna mondo, precipe. Tiu ĉi franca historiisto kaj pensulo estas vaste konata pro pravigado de absolutismo kiel esprimo de historia neceso, bazita sur naturaj kaj sociaj faktoroj, kaj ne sur providencaj dezajnoj, kiel okazas en alia franca teoriisto de absolutismo, Jacques-Benigne Bossuet.

Kune kun tiuj interesoj kaj zorgoj, la proponoj de tri renesancaj verkintoj estas skizitaj kiuj traktas la temon de idealaj formoj de registaro de ĝenro kiu kombinas literaturan fikcion kaj la filozofian eseon. Ĉi tiu estas la utopia ĝenro, kultivita de Thomas More, Francis Bacon kaj Tommaso Campanella. En siaj verkoj, tiuj aŭtoroj priskribas sociojn organizitajn politike surbaze de ideala sistemo, ne

ĉar ili kredas ĝin ebla, sed ĉar ili uzas ĝin kiel ilon por kritiki la politikajn, sociajn kaj ekonomiajn realaĵojn de la civiliza ordo en kiu ili estas mergitaj. En tiu ĉi kunteksto, utopio, kiel esprimo de libera penso, ne konsistigas, do, la aspiron al ideala ordo, kontraste al la reala, sed prefere ironia-kritika ekzercado, kiu, per sistema kontrasto kun la ĉiutaga realo, denuncas. maljustecoj, kontraŭdiroj kaj limigoj de la socioj, al kiuj apartenas ĉi tiuj tri aŭtoroj.

Jam en la 17-a jarcento, liberpensoj en sia rilato kun politiko spertas novajn evoluojn, intereso pri la studo de la procezo per kiu homoj transiras de la natura stato al la socia stato jam ekestas. Tiu ĉi intereso kuŝas en klarigi kiel naskiĝas socioj kaj formoj de politika organizo, ĝis nun. Por fari tion, la aŭtoroj, kiuj esploras ĉi tiujn temojn, dekreto sin de iuj teologiaj supozoj kaj koncentriĝas pri pripensado pri la homa naturo, precipe pri la motivoj, kiuj movas la agojn de viroj. Ili postulas, kiaj estas tiuj motivoj, kiel ili rilatas unu al la alia kaj kiuj regas, kaj el tiuj postulatoj ili konkludas kiel la socioj estis politike organizitaj, kaj kiaj formoj de registaro garantias la atingon de kolektiva feliĉo. Tiu ĉi fluo, kiu nomiĝas jusnaturalismo, tiam eliras el la mezepoka politika providencismo, ĉar la referenco al la homa naturo kiel la bazo por kompreni la politikon, definitive delokigas la dian providencon, kvankam ĝiaj aŭtoroj daŭre estas konvinkitaj kredantoj.

Unu el la plej rimarkindaj eksponentoj, Thomas Hobbes, alia konata teoriisto de absolutismo, estas la unua kiu postulis, meze de la 17-a jarcento, la apartigon de la politika sfero disde la religia, aŭ kiel li dirus en sia propraj terminoj, la apartigo de la civila respubliko de la eklezia respubliko.

Laŭ ilia perspektivo, ne estas al la Ŝtato trudi iun veran religion, ĉar la vero neniam estas trudata perforte. Trudita religia kredo ne estas vera kredo kaj neniel ĝi povas konduki al la savo, al kiu aspiras la kristano.

Tiu ĉi argumento konsistigas unu el la bazŝtonoj de politika penso kiu kondukas, longtempe, al sekularigado.

Aliaj argumentoj, levitaj de John Locke en Letter on Toleration, estas same gravaj en la laŭgrada procezo de sekularigado. Locke malakceptas la trudan altrudon de supozeblaj absolutaj veroj, ĉar malproksime de antaŭenigi socian pacon, ĝi instigas al konstantaj konfrontiĝoj. Ĝi komprenas, aliflanke, ke religiaj kaj filozofiaj malkonsentoj ne liberigas ĥaoson, kondiĉe ke ili disvolviĝas en kunteksto, en kiu la toleremo konsistigas la gvidan valoron. Rimarkinda ekzemplo de kiel tiu religia toleremo nutras la evoluon de liberpensoj estas ofertita de la vivo de unu el la plej rimarkindaj reprezentantoj de raciismo en la 17-a jarcento: Baruch Spinoza. Liaj filozofiaj ideoj, kiuj faras lin la unua el la modernaj panteistoj, kaj liaj politikaj ideoj, kiuj igas lin antaŭulo de demokrata penso, instigas lin esti ekskomunikita de la religia komunumo al kiu li apartenas: la hebrea.

Tamen, ĉar Spinoza loĝas en Amsterdamo, urbo kie regas toleremo, ekskomunikado ne kondukas al ostracismo aŭ mizero. Male, Spinoza kapablas materiale vivteni kaj plu verki siajn verkojn, dank'al la helpo de siaj kristanaj amikoj.

En la 18-a jarcento, la Klerismo, liberpensoj kaj pripensado pri politiko progresis kune kaj en proksima rilato.

Kun Montesquieu, konscienclibereco iĝas unu el la diferencigaj faktoroj inter konstitucia monarkio kaj despotismo, kaj inter socioj bazitaj sur la jurŝtato kaj tiuj kiuj respondas al tirana arbitro.

Kun Voltaire, libereco de konscio estas nedisigeble rilata al liberesprimo de penso, komprenata, ambaŭ, kiel la ŝlosiloj de ĉiu materia, scienca kaj morala progreso.

Kant, fine de la 18-a jarcento, profundigis ĉi tiujn nociojn per la konata maksimo: "Kuraĝu pensi". La libereco de konscienco implicas do la defion pensi mem, preter la veroj, kiujn kaj la Patro Ŝtato kaj la Patrino Eklezio volis trudi al la individuo, kiun ili ne rekonis kiel civitanon sed kiel nuran subjekton.

Resume, en la kunteksto de la klerisma penso, la aspiro al racia ordo de la socio manifestiĝas en la konsekro de la civilaj liberecoj, en la kadro de monarkio, kiu pravigas per la serĉo de la komuna bono, kaj kiu ne plu estas legitimita en kialo de ĝia supozata dia origino. Tial, la monarĥa registaro kiel tia ne estas pridubita, nek estas proponitaj formoj de registaro en kiuj la homoj rekte partoprenas, sed prefere estas komprenite ke la monarkio reprezentas la popolon per delegacio kaj certigas la materian kaj moralan progreson de la homoj. Nur kiam ili ĉesas fari tion, la homoj havas la rajton senpovigi malbonajn regantojn, leviĝante kontraŭ tiraneco, sen tio implici malakcepton de monarkio kiel la ideala formo de politika organizo por la racia registaro de socioj.

Alternativa modelo al tiuj proponoj venas de la laboro de alia fama reprezentanto de liberpensoj en la Klerismo: Jean-Jacques Rousseau. Lia aserto, ke la suvereneco loĝas en la nacio kiel politika subjekto, kaj ke estas ĉi tiu, kiu devas rekte ekzerci ĝin, estas revolucia en duobla senco: ĉar ĝi enkondukas la ideon de populara suvereneco kaj ĉar ĝi ellaboras la modernan ideon de la nacio. Ekde tiam disvolviĝis pensfluo, kiuj konceptis la Ŝtaton ne el la dinastio, kiu ĝin organizas kaj regas, sed el la nacio, al kiu ĝi respondas kaj kies ĝeneralan volon ĝi esprimas. Tiusence mi povas aserti, ke se renesanca liberpensoj kontribuas al politika pripensado pri la Ŝtato, la plej radikalaj aŭtoroj de la klerismo kontribuas al politika pripensado pri la nacio.

Fine de la 18-a jarcento, la plej radikalaj ideoj de la klerismo inspiris la Francan Revoluciojn kaj la grandajn liberalajn revoluciojn de la unua duono de la 19-a jarcento, revoluciojn kiuj instituciigos la konceptojn, kiujn la liberpensoj de antaŭaj jarcentoj iom post iom difinis. En la unuaj jardekoj de la 19-a jarcento, la polemikoj pri tio, kio devas esti la Ŝtato kaj kiajn funkciojn ĝi devas plenumi, manifestiĝis en diverseco de fluoj, kiuj en iliaj luktoj nutris la flamon de liberpensoj. Tiel naskiĝis la unuaj laikaj ideologioj: konservativismo, liberalismo kaj radikalismo.

Sed preter la diverĝoj kiuj ekzistas inter ili, la organizo de la politika socio bazita sur la strukturoj de la nacia Ŝtato generas seriojn da procezoj.

neinversigebla. Ekde la dua duono de la 19-a jarcento, en multaj okcidentaj landoj certaj sektoroj de socio povis regule elekti siajn regantojn. Tiel naskiĝis la unuaj elektitaj reprezentaj registaroj, kiuj, kvankam ne plene demokratiaj, vastigis la sociajn bazojn de legitima potenco.

Balotaj elektoj, tiomgrade ke ili implikas konkurencon inter diverĝaj programoj kaj ideoj, estas nutrataj de libereco de esprimo kaj libereco de konscio. La konkurenco inter diverĝaj ideoj fariĝas, do, konstanta faktoro de progreso, tiom kiom ĝi ebligas la kolektivan ĝustigon de la vojoj laŭ kiuj iras la socioj.

Aliflanke, la disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato estas iom post iom prilaborita, ĝis la mezuro ke religia toleremo estas firmigita kaj la fundamentoj de laika kulturo estas starigitaj. Tiel, la aŭtonomio de laika penso asociita kun jura ordo kiu ne estas pravigita per alimondaj kredoj, sed estas dediĉita al konstruado de socio bazita sur la principoj de libereco, egaleco kaj frateco, estas legitimita.

Same, la spaco de sekularismo naskita de libereco de konscienco estas esenca faktoro por la firmiĝo de la scienca penso. Tio ŝuldiĝas al la fakto ke scienco estas adogma, laŭ difino, kaj la konkurado inter diverĝaj teorioj kaj hipotezoj, provitaj per sperto, konsistigas unu el siaj primaraj praktikoj.

Estas konate, ke la nuntempa mondo naskiĝis kun la Franca Revolucio sed ke ĝi ankaŭ estas la infano de la Industria Revolucio. La ekonomiaj transformoj kiujn ĉi-lastaj generas ne nur influas sociajn strukturojn sed ankaŭ efikas politikan penson kiu pripensas manierojn venki la kontraŭdirojn kaj konfliktojn kiujn industriigo produktas.

La komuna efiko de la Franca Revolucio kaj la Industria Revolucio instigas pripensadon pri la evoluo de socioj kaj formoj de registaro de pure historia perspektivo. Se en la 17-a kaj 18-a jarcentoj, liberpensado aspiras racie konkludi, kia estus la ideala formo de registaro, bazita sur homa naturo, en la 19-a jarcento, liberpensado farus tion surbaze de racia analizo de historiaj procezoj. Tiamaniere, en la daŭro de tiu ĉi jarcento, kvar paradigmatataj eksponentoj de liberpensado teoriadas pri la formo de registaro al kiu tendencas la socio, kiel rezulto de mondhistoria evoluo, regata de leĝoj, kiujn tiuj aŭtoroj celas deĉifri. Hegel, Marx, Comte kaj Spencer entreprenas tiun kolosan taskon kaj metas la fundamentojn de kvar penssystemoj kiuj influos la diskutojn de ilia jarcento kaj la sekvan jarcenton. Dialektika idealismo, dialektika materiismo, pozitivismo kaj evoluismo supozas diverĝajn konceptojn koncerne la signifon de homa historio, kaj enkondukas longdaŭrajn diskutojn kiuj nutros liberpensadon, sed ankaŭ naskos novajn formojn de dogmatismo.

Tiuj ĉi kvar systemoj estas, en la plej strikta signifo, Filozofioj de historio, kiuj aspiras kompreni la mondon kaj ankaŭ transformi ĝin. Tial el tiuj kvar systemoj eliros laikaj ideologioj, kiuj estos politike esprimitaj en la 20-a jarcento, diversmaniere. Tamen, laŭ la mezuro, ke ili ankaŭ celas oferti bone bazitan klarigon pri historia evoluo, ili inspiros originalajn soci-sciencajn teoriojn, kiuj ĝuos diversajn gradojn de akcepto.

En la politika-ideologia sfero, la linia interpreto de kelkaj el tiuj sistemoj, gloraj esprimoj de liberpensoj, kondukas al renovigitaj formoj de dogmatismo.

Tiamaniere Hegel, Marx, Comte kaj Spencer fariĝas aŭtoritatoj, kies vortoj estas cititaj kvazaŭ malkaŝitaj veroj, kaj kies tekstoj fariĝas la kolonoj de doktrinaj korpoj, kiuj diluas la kritikan pensadon, anstataŭ stimuli ĝin.

Kvankam estas vere, ke post la unua mondmilito liberala demokratio sukcesis trudi sin en Eŭropo, ekde la krizo de 1929, tiu demokratio komencis esti pridubita de novaj manieroj koncepti la politikan kaj socian organizon de la homoj, kiuj ne plu ili permesas. por civitaj kaj civilaj liberecoj kaj fariĝi feraj malamikoj de liberpensoj. Se en antaŭaj jarcentoj, la kunfandiĝo de la Ŝtato kun la Eklezio malhelpis la evoluon de la libereco de konscio, en la 20-a jarcento, la totalisman aspiron al la politika socio tute sorbi la civilan socion, per sistemo bazita sur la reĝimo de unupartio, reprezentas unu el la plej grandaj minacoj al la ekzisto de liberpensoj. Faŝismo, naciismo-socialismo, kaj stalinisma komunismo dum la intermilita periodo kaj dum 2-a Mondmilito provas sufoki liberecon de konscio, neante individuajn rajtojn, sur skalo neniam antaŭe konata. Tamen, liberpensoj sukcesis renaskiĝi post la dua mondmilito, kun renoviĝinta demokratio. La ideologiaj konfrontiĝoj de la Malvarma Milito, aliflanke, kondukas al reduktismaj politikaj paraleligoj kiuj lasas malmulte da loko por kritikaj alternativoj. Malgraŭ tio, kritika kaj adogma pensado prosperas en multoblaj kuntekstoj, instigitaj per la evoluo de Sociaj Sciencoj en akademias kampoj kiuj estas sendependaj de ideologiaj konfliktoj.

Fininte la Malvarma Milito, la komunisma totalismo dissolviĝis, sed la kontraŭdiroj, kiujn la kapitalismo daŭre generas, ne solviĝis, komence de la 21-a jarcento la liberpensoj brilas per intenseco kaj diverseco unikaj en la historio. Tamen ĝia triumfo estas ankoraŭ nek universala nek definitiva, ĉar ĝi alfrontas malnovajn kaj novajn defiojn, integritajn en la sama horizonto de necertecoj, rezulte de la foje kontrastaj kaj foje kontraŭdiraj efikoj estigitaj de la fortoj de tutmondiĝo.

Inter la malnovaj defioj estas la revigliĝo de antikvaj religiaj dogmatismoj, transformitaj al nunaj fundamentismoj. La termino fundamentismo, en strikta signifo, referencas al radikalaj fluoj, kiuj ene de la anglosaksa protestantismo alkoŝiĝis, ekde la dua jardeko de la 20-a jarcento, al laŭvorta ekzegezo de la biblia teksto fronte al la progresado de darvinismo. Per etendaĵo, ĝi indikas ajnan religian movadon kiu laŭvorte kaj anhistorie interpretas la doktrinajn tekstojn el kiuj ĝi estas inspirita. La vorto fundamentismo, siaflanke, referencas al fluo aperinta fine de la 19-a jarcento ene de la katolikismo kaj kiu kontraŭas la apartigon de la religia sfero de la politiko, proponante integri unu en la alian, kiel okazis antaŭ la firmiĝo de la laika Ŝtato. En la lasta triono de la 20-a jarcento, tiuj esprimoj komencis esti aplikitaj al movadoj kiuj ene de Islamo reagis kontraŭ modernigo kaj iĝis politike aktivaj ĝis ili antaŭenigis revolucion, kiel ekzemple la irana, kiu establis Islaman Respublikon. Ekde tiam tiu tendenco akcentiĝis, generante fluojn, kiuj pligrandigas ĝian doktrinan rigorecon kaj ĝian politik-militan projekcion, ĝis atingi la nunan Islaman Ŝtaton, mortan malamikon de ĉio, kio ne konformas al laŭvorta interpreto de la Korano. La Islama Ŝtato uzas armilojn, rimedojn

financaj rimedoj, teknologiaj rimedoj kaj komunikadstrategioj de la nuna mondo, por ĉesigi ĝin kaj restarigi politikan-religian ordon, kiu neniam ekzistis, ĉar la klasika araba kalifujo karakterizis per toleremo kaj malfermo al mondscio.

Sur la nivelo de laikaj ideologioj, novaj formoj de virulenta kaj batalema naciismo aperas ene de la tutmonda socio. Kvankam ĉi-lasta ŝajnas preterpasi la malnovajn muldilojn de la nacia Ŝtato, kun regionaj kaj tutmondaj integrigaj procezoj kiuj enkorpiĝas novajn identecajn referencojn, ĝi ankaŭ instigas, kun siaj kontraŭdiroj, la aperon de iuj naciismoj, kiuj reeldonas malnovajn genocidajn praktikojn, kiel okazis en la 1990-aj jaroj kun serba naciismo en la eksa Jugoslavio. Tiuj, kiuj kredis, ke la hororoj de la ekstermkoncentrejoj de la dua mondmilito definitive venkitaj, estis tute malpravaj tiutempe. Kun multe pli moderaj esprimoj, komence de la nova jarcento, batalemaj naciismoj akiras momentan viglecon en iuj landoj, aŭ persistan graviton en aliaj. Tiuj ĉi naciismaj impulsoj sufokas la liberan penson, ĉar ili kondukas al aliĝoj, kiuj ne lasas lokon por kritika pripensado: tiuj, kiuj memstare pensas, aŭtomate fariĝas perfiduloj. Indas memori, ke la usonaj ĵurnalistoj, intelektuloj kaj politikistoj, kiuj tiutempe esprimis sian kritikon pri la iraka milito, estis pravigitaj kiel filteroristoj. Oni devas ankaŭ memori, ke publikaj figuroj en la hodiaŭa Rusio, kiuj pridubas la politikojn de sia registaro, kuras gravajn riskojn en sia lando. En aliaj socioj, kiuj traktas la ŝarĝojn de totalisma ordo, kiel estas la kazo de la Ĉina Popola Respubliko, la esprimo de sendependaj opinioj, kiuj ne estas enkanaligitaj en la institucia kadro, kiun la reganta partio trudis al la socio, estas la objekto de la plej sistema subpremo.

La reveno de malnovaj kontraŭuloj al liberpenso en malsamaj aspektoj estas artikita kun la apero de novaj antagonistoj, malpli videblaj, unuavice, ol la antaŭaj, sed ne malpli trafaj.

Nuna tutmondiĝo manifestiĝas, inter aliaj signifaj aspektoj, en la evoluo de tutmonda konsumsocio. Estas ofte deklarite ke elitisma konsumo estis unu el la movaj fortoj de kapitalismo komencanta kun la unua industria revolucio, dum amaskonsumo, sur nacia skalo, estis dum la dua kaj tria industriaj revolucioj.

Nuntempe, en la mezo de la informa revolucio, ni ĉeestas la aperon de amasa konsumo kiu funkcias sur planeda skalo, ĉar telematikaj retoj metas la fundamentojn de tutmonda merkato. La nuna civitano, enirante en la ciberspacon, aliras gamon da produktoj kaj servoj, kiuj venas el ĉiuj landoj kaj kontinentoj kaj samtempe ricevas, senĉese, komercan reklamadon, kiu stimulas lin transformi sian vivon en konsumisman sperton.

Aliflanke, la konstanta stimulo por konsumkredito kaj la malabunda stimulo por persona kaj familia ŝparado favoras devigajn kondutojn, kiuj kondukas centojn da milionoj da homoj "elspezi monon, kiun ili ne havas, aĉeti tion, kion ili ne bezonas por ordo. fari tion." imponi homojn kiuj ne ŝatas ilin." Konsumo, kiu venkas la barojn de la spaco (ĉar la monda merkato estas atingebla de klako kaj kreditkarto) kaj kiu venkas ankaŭ la barojn de la tempo (ĉar iuj

produktoj, precipe komputilaj aplikaĵoj, tuj elŝuteblaj) al kutimigas homojn al tuja kontentigo.

En ĉi tiu kunteksto, atendado ne estas tolerata kaj atento malofte tro longe fiksiĝas sur io, ĉar stimuloj devas senĉese varii por eviti enuon. Ĉi tiuj formoj de konduto reproduktiĝas kiam civitanoj, kiuj naskiĝis en cifereca mondo kaj kiuj ne konis la mondon antaŭ la Interreto, serĉas informojn. Tiu lasta estas tiel ampleksa kaj diversa, kaj la ebleco moviĝi inter informfontoj estas tiel facila, ke la tekstoj, kiuj celas formi opiniojn, estas malofte legitaj en sia tutaĵo, dum nur la novaĵoj, kiuj aludas al la faktoj, estas konservitaj.

Estas ankaŭ tendenco preferi aŭdvidan komunikadon de ĉi tiu tipo de informoj kaj forĵeti informojn bazitajn sur teksto. Kiel rezulto, la temoj malofte estas esploritaj profunde, kaj la fontoj kiuj traktas tiujn temojn estas malpli ofte kritike analizitaj.

Konsulti la Interreton kiel informrimedon anstataŭas konsulti bibliotekojn, kaj kiam libroj aŭ gazetoj estas aliritaj per la Interreto, multaj el la hodiaŭaj legantoj navigas nekonstante inter ili, ĝis enuo kondukas ilin al aliaj serĉoj. Ĉiam malpli da homoj sidiĝas por legi librojn, dediĉante la tempon, kiun postulas atenta kaj profunda legado.

En ege kompleksa mondo, en kiu la akademia produktado, kiu provas ĝin klarigi, estas ĉiam pli postulema kaj rigora, la legokutimoj kaj la ekzercado de kritika pensado estas rimarkeble malfortigitaj ĉe la ĝenerala publiko.

Resume, la evoluo de socio kaj tutmonda konsumado, en la formo en kiu ĝi nuntempe manifestiĝas, kontribuas al la perdo de intereso pri politiko, pri ideologiaj polemikoj, pri diskutoj pri la nuno kaj la estonteco de la mondo, kaj la konsciencoj fariĝas. sensenta, stimilita de facila konsumismo, en la kunteksto de cifereca kulturo, kiu en kelkaj aspektoj – kaj nur en kelkaj – povas kontribui al la malfortiĝo de la kritika pensado.

La malintereso pri politiko kaj la manko de kritika sento rilate la informojn, kiuj cirkulas pri politikaj eventoj kaj la diroj de publikaj figuroj, minacas la liberan penson, tiom kiom ĝi malhelpas ĝian evoluon inter la viroj kaj virinoj de la mondo, kaj faras ili multe pli vundeblaj al ĉiaspecaj manipuladoj.

Estas vere, ke estis historiaj momentoj de la pasinta jarcento, kiuj estis karakterizitaj de intensa politikigo, en kiuj la politiko ŝajnis esti la fundamenta akso de la homa ekzistado, ĉar de ĝi oni atendis la grandajn transformojn, kiuj kondukos al kolektiva feliĉo. Pri tio atestas la 1930-aj kaj 1940-aj jaroj, markitaj de la luktoj inter demokrataj kaj totalismaj ideologioj, kaj la 1960-aj kaj 1970-aj jaroj, markitaj de la plej kritikaj momentoj de la Malvarma Milito. En tiuj tempoj oni atendis ĉion el la politiko kaj oni forgesis, ke ekzistas aliaj dinamikoj de la socia vivo, kiuj, kvankam ligitaj al politika dinamiko, estas aŭtonomaj rilate al ili, kaj ankaŭ kondukas al gravaj historiaj transformoj.

Nuntempe, la tendenco al malpolitikigo kaj manko de intereso pri la diskutado de ĉefaj temoj, akompanata de la fascino produktita de la ŝanĝoj enkondukitaj de novaj teknologioj, kondukas al simpliga kaj reduktisma vizio de la realo, kiu ankaŭ kontraŭas la liberpenson. Teknologio, for de esti sendependa historia faktoro, estas en proksima asocio kun la grandaj ekonomiaj kaj politikaj procezoj de hodiaŭ, kiuj pelas kaj kondiĉigas ĝin diversgrade. Telematika cenzuro, elektronika spionado, kaj la kondiĉado de formoj de komunikado kaj esprimo en ciberspaco kreskigita de la platformoj kreitaj de transnaciaj korporacioj de la cifereca ekonomio, estas klara ekzemplo de tiuj proksimaj ligoj.

Fine, oni devas rimarki, ke tutmondiĝo en si mem prezentas gravan defion al la ekzercado de liberpensado en la kampo de politiko. De antaŭaj jarcentoj ni heredis mondan politikan sistemon organizitan en naciajn ŝtatojn, kiuj estis la instituciaj kadroj, el kiuj bona parto de la liberpensuloj de la lastaj du jarcentoj konceptis kaj diskutis politikajn realaĵojn. La procezoj de demokratiigo, sekularigado kaj disvolviĝo de ekonomia bonfarto kun socia egaleco estis konceptitaj de la Ŝtato. Eĉ iuj ideologioj, kiuj aspiris transpasi siajn limojn, integrigante la homaron en ununuran sistemon, kiel okazis ĉe komunismo, devis operacii, tamen, el la limoj de certaj Ŝtatoj.

En la nuna mondo, la ekumena horizonto de la homa sperto reaperas kiel referenco por la politika pripensado, kiel okazis en aliaj historiaj periodoj, ĉar la Ŝtatoj perdas protagonon en la procezoj kiuj kondukas al grandaj transformoj, kaj la apero de novaj strukturoj, kiel la regionaj kuniĝoj kaj kontinent-skalaj integrigaj interkonsentoj, ludas decidan rolon. Krome aperas novaj transnaciaj politikaj agantoj, kiuj ne estas organizitaj kiel politikaj partioj sed kiel kompleksaj movadoj, kiuj funkcias kiel reto. Estas tiuj, kiuj parolas pri la apero de vere tutmonda politika socio preter la landlimoj de naciaj Ŝtatoj, ĉar la aferoj kaj problemoj, kiuj difinas ĝin, estas klare tutmondaj.

En tiu ĉi kunteksto, la liberpensado alfrontas la defion, tute ne simplan, klare pripensi la grandajn demandojn, kiuj aperas en la politiko el planeda skalo, en mondo, kiu daŭre organiziĝas en naciajn Ŝtatojn, kaj en kiu la formala politika agado de la Ordinara civitano ankoraŭ evoluas ene de tiuj limoj.

Daŭri koncepti naciajn eventojn el iliaj malvastaj kadroj nur kondukas al malfortigo de la efikeco de politika penso kaj subfosado de la kritika sento necesa por kompreni naciajn realaĵojn.

Male, kontribui al la pripensado pri la maniero kiel tiu ĉi tutmonda politika socio povas disvolviĝi – kiel nova universala referenco – artikante en ĝi la kompleksajn naciajn kaj regionajn realaĵojn, konsistigas veran defion por la evoluo de noviga kaj kreiva pensado, kiu aspiras liberigi sin de la pezo de certaj konceptaj kadroj kiuj funkcias kiel historiaj ŝarĝoj, sed samtempe, estas inspirita de la daŭraj idealoj hereditaj de la multnombraj pasintecoj al kiuj ni estas alfluantoj, por meti la fundamentojn por promesplena estonteco.

PARTOPRENAJ PANELOJ

INTERNACIA PANELO:

Situacio en diversaj landoj kaj regionoj

TEMA INTERNACIA PANELO:

Analizo de diversaj temoj rilataj al liberpenso

INTERNACIA PANELO:

Nuna kaj estonteco de Liberpenso

INTERNACIA PANELO:

Situacio en diversaj landoj kaj regionoj

Partoprenantoj:

- Víctor Rodríguez Otheguy: "Urugvaja situacio"
- David Gozlan: "La situacio en Francio"
- Nancy Medina: "Kulturaj kaj religiaj tradicioj en urugvaja socio"
- Pablo Laguna: "Situacio en Hispanio"
- Alfredo Lastra: "La Ŝtato kaj la Eklezio en Ĉilio"
- Fernando Lozada: "Raporto pri la stato de sekularismo en Argentino"
- Rubén Manasés Achdjian: "La sekulara kondiĉo en Argentino"

Urugvaja situacio

Victor Rodríguez Otheguy

Eble unu el la plej elstaraj karakterizaĵoj de urugvaja identeco estas ĝia konstitucio kiel Sekulara Ŝtato.

Post longa procezo de sekularigado, kiu komenciĝas de la radikoj de la emancipiga arta revolucio en 1811, estis starigita la standardo de religia libereco, koncepto enkorpigita en la fundamenta kaj ne ĉiam agnoskita parto. 3-a el la Instrukcioj de la 13-a jaro, kiu diras, ke "civitan kaj religian liberecon estos promociata en sia tuta imagebla amplekso", aŭ en la forgesita sed ne malpli fundamenta parto. 2-a de la projekto de Konstitucio de Artiguista, ankaŭ de 1813, kiu en unu el ĝiaj sekcioj konstatas, ke "neniu subjekto estos trouzata, ĉikanita aŭ limigita en sia persono, libereco aŭ posedaĵo, pro adorado de Dio en la maniero kaj okazoj kiuj plej plaĉas al li. , laŭ tio, kion diktas lia propra konscienco...", estante reflektado de kredanta socio, sed samtempe komencanta doni siajn unuajn spirojn de libereco, naskante liberecon de esprimo, penso kaj konscienco.

Sur ĉi tiuj fortaj kolonoj, kiuj evoluos laŭlonge de la tempo, fondiĝos la procezo de sekularigo kaj disfloro de sekularismo en Urugvajo.

La Konstitucio de 1830, naskita kun la lando mem, konsekris la Apostolan kaj Romkatolika Eklezion kiel oficialan kredon, sed samtempe, ĝi konsekris la liberecon de kultado, statuson kiun kelkaj landoj en la mondo havas hodiaŭ.

La longa procezo daŭris, tamen, kun la Montevideo-gazetero establita en 1843 en la tempo de la tielnomita Granda Milito, laŭ iniciato de la politika estro de la Defendo aŭ ruĝa registaro de la sieĝita grandurbo, Andrés Lamas, anstataŭigante la nomojn de stratoj ligitaj al la katolikaj sanktuloj, de aliaj de sekulara naturo, la plej granda parto de ili estante konservita al la nuntempo, en la areo konata kiel la Malnova Urbo. Ĝi daŭras kun la sekularigado de tombejoj kiuj pasas de katolika al municipa administrado, post la dekreto de la prezidanto Bernardo Berro - kun origino en la Blanco Partio -, post la vikario de la urbo Montevideo Jacinto Vera - kies beatigo kaj posta kanonigo estas nuntempe konsiderite - rifuzita entombigo al la urugvaja skota civitano Enrique Jacobsen, pro sia statuso kiel framasono. En 1877 estis aprobita la leĝo pri publika edukado, subtenata de la kolonoj de laikismo, libera kaj deviga instruado, promociita de la pedagogo José Pedro Varela. En

En 1885, deviga civila geedziĝo estis konsekrita, antaŭ la festado de religia geedziĝo.

Alia fundamenta impulso, en la konstruado de la urugvaja sekularismo, okazis komence de la 20-a jarcento en la tiel nomata unua Batllismo, pro la gvidado de José Batlle y Ordóñez.

En tiu periodo estis aprobitaj la eksedziĝaj leĝoj (1907, 1910 kaj 1912, la lasta, laŭ la sola volo de la virino), la forigo de krucifikoj el publikaj hospitaloj, la forigo de katekismo kiel nedeviga fako en bazinstruado, la laika ĵuro por leĝdonaj aŭtoritatoj, la forigo de la posteno de kapelano en la armeo, kreado de laika kalendaro, anstataŭigo de religiaj festotagoj per aliaj de laika kaj kosmopolita naturo, unue per leĝo de 1915 laŭ iniciato de prezidanto Batlle y Ordóñez, kompletigita per alia de 1919 laŭ iniciato de prezidanto Baltasar Brum, establante kiel feriojn, la 1-an de majo, la 4-an de julio, la 14-an de julio, la 20-an de septembro aŭ la 25-an de decembro kiel familian tagon, kaj la semajnon antaŭe nomita sankta, kiel turisma semajno. Kaj fine, la konsekro de la Sekulara Ŝtato, kun la Konstitucio de 1918, kies arto. 5-a restas valida ĝis la nuntempo, kiu establas en sia komenca parto ke "ĉiuj religiaj kultoj estas liberaj en Urugvajo. La Ŝtato subtenas neniun religion."

Post ĉi tiu longa, malavara kaj fruktodona vojo, Urugvajo konstruis en la komenco de la 20-a jarcento respublikanan kaj laikan demokration, starigante sin kiel ekzotikan modelon en mondo infektita de dogmatismo kaj maltoleremo, kaj samtempe evoluigante fruan Bonfaran Ŝtaton, kun la konsekro. de civilaj, politikaj kaj sociaj rajtoj, inkluzive de tiuj de laboristoj, virinoj, neplenaĝuloj kaj maljunuloj.

Post la samtempa ekonomia, socia kaj politika krizo en Urugvajo, kadre de la regiono kaj la mondo ankaŭ en flamoj de la sesdekaj jaroj, la demokratio finfine kolapsis en 1973, daŭrigante procezon de malboniĝo de la libera penso kaj evidente, de la sekularismo. Post la longa nokto, la lasta akto de registaro de la diktatoro Gregorio Álvarez estis la rajtigo de la Katolika Universitato de Urugvajo, komencante sian agadon en 1985, kun la reakiro de la demokratia vivo. Ekde tiam la sekularismo suferis profundan malboniĝon kaj la Sekulara Ŝtato estas sisteme malobservita, en sinsekvaj demokratiaj registaroj, kun longa listo de eventoj, kiuj havas tiun malobeitan karakteron.

Ĝiaj kaŭzoj, eble, devus esti la temo de profunda kaj sistema studo, sed nuntempe, se temas pri riski iujn hipotezojn, la krizo kaj malnaturigo de la ideologia identeco de iuj politikaj partioj, iam defendantoj de tiuj gvidprincipoj kaj valoroj, la kreskanta koloniigo de kompaniaj interesoj ene de la Ŝtato, la influo de la opinifluoj - mi ne diras ideologiaj, ĉar ne estas klare ĉu ili fariĝas - kiel la multkulturismo, kiu komprenas la publikan spacon kiel areo en kiu la diversaj "grupoj" havas la rajton trudi sian vizion de la mondo, en miskomprenita koncepto de toleremo, forlasante de la publikaj aŭtoritatoj la respublikan paradigmon por ekscelenco: la serĉo de la "komuna bono", kiun Ĝi regis la sortojn de nia socio. de la tagiĝo de nia sendependeca emancipiĝo, kaj en tiu kunteksto de perdo de kompasoj, la kreskanta influo kaj alvokiĝo al enmiksiĝo en publikaj aferoj, de la malsamaj kredoj, precipe, de la Katolika Eklezio.

En ĉi tiu klimato de kreskanta malboniĝo de la sekularismo kaj, sekve, difekto de la libera penso kaj racia juĝo, kaj de la apatio, se ne kunkulpeco, de bona parto de la politika sistemo, la Katolika Eklezio, ĉiam preta ĝui la varmon de la ŝtata povo, estis akiranta spacon kaj anstataŭigi la Ŝtaton en kelkaj el ĝiaj esencaj funkcioj.

Sed estas eble, sub la gvido de la ĉefepiskopo de Montevideo Nicolás Cotugno, kiu supozis tiun ĉi investiturecon en 1998, ke tiu institucio komencas havi pli agreseman esprimon kaj por siaj celoj kaj por la lingvo uzata, priskribante la samseksemon kiel malsanon aŭ asimilantan. La proponoj por malkrimigi aborton, al la krimoj kontraŭ la homaro de la naziismo.

Estis en tiu tempo ke la Katolika Eklezio, per sia proparolanto, aŭ akademias estajoj kiel la CERES Instituto, identigita kun Opus Dei, komencis proponi la ideon de ŝtata subvencio, aŭ translokigo de publikaj financaj rimedoj al privataj edukaj institucioj. , precipe, la konfesiaj. Kio en la komenco estis perceptita kiel agresema kaj enpenetra tono, eble ĉar respublikaj kaj laikaj pripensoj ankoraŭ pluvivis en la politika gvidado, iom post iom fariĝis memkontenta rigardo, se ne rekte kunlabora kun la celoj de la Urugvaja Katolika Eklezio. La supozo de Daniel Sturla kiel ĉefepiskopo de Montevideo kaj estro de nacikatolikismo, en februaro 2014, alportis al la politika kaj socia sceno aktoro konforma al la novaj ventoj blovantaj en Vatikano sub la direkto de Jorge Bergoglio, kiu en februaro 2015. li estis nomita kardinalo. Afabla kaj volanta formi kunan rondon kun sociaj kaj politikaj agantoj, li tre lerte administras komunikajn strategiojn, kunportante tamen la malnovan katolikan tagordon unue invadi kaj poste renversi la Laikan Ŝtaton. Ĉi tio reflektiĝis en la sistema atako, se ne malobservo de la Sekulara Ŝtato kaj aktualaj regularoj.

Agoj kaj proponoj, kiuj malobservas sekularismon

Baldaŭ post sia enoficiĝo kiel estro de la urugvaja katolikismo, ĉefepiskopo Sturla estis la ĉefrolulo de tre serioza kaj damaĝa evento por respublikaj kaj laikaj institucioj: la ĵuro de la flago fare de gejunuloj el katolikaj edukaj institucioj en la metropola katedralo, kune kun la flago de la Vatikana Ŝtato (la 19-an de junio 2014), malobservante arton. 28 de la Leĝo 9.948, kiu establas, ke ĉi tiu protokola akto devas esti farita en publikaj aŭ privataj edukaj centroj, laŭ la kazo, kaj direktita de rajtigitaj dungitoj. Fronte al ĉi tiu situacio, la proparolanto de AiLP, Elbio Laxalte Terra, sendis publikan leteron al la naciaj aŭtoritatoj de la malsamaj potencoj petante klarigojn, ricevante neniun respondon, krom la akcepto de la Eduka Komisiono de la Ĉambro de Deputitoj. Samtempe pri tiu ĉi afero, la 3-an de julio, la AULP publikigis publikan deklaron.

Unu el la unuaj proponoj, kiujn ĉefepiskopo Sturla prezentis al la publika opinio, ankaŭ enpenetra de la Sekulara Ŝtato, estis la kreado de tio, kion li nomis, "Oficejo pri Religiaj Aferoj" (El País, 13-a de julio 2014), arogante la rajton al tiuj, kiuj integriĝin, por determini kiuj kredaroj estas veraj portantoj de rivelita vero. Baldaŭ poste kaj en la sama tono, en ĵurnalisma intervjuo (La Diaria, la 11-an de aŭgusto), li atentigas, ke la malkresko de fideluloj en la eklezio, kiun li gvidas, ŝuldiĝas al tio, ke "La urugvaja socio havas sitelon da sekularismo".

Fronte al tiuj ripetaj atakoj, la AULP eldonas publikan deklaron kaj leteron al la kandidatoj por la Prezidenteco de la Respubliko, la 21-an de julio, detaligante la gravan situacion, kaj ankaŭ atentigante sian maltrankvilon pri la enmiksiĝo en publikaj aferoj, sen ajna mediacio de naciaj aŭtoritatoj aŭ prezidentaj kandidatoj.

La 30-an de decembro, laŭ la gazetaro (El País, 31-a de decembro 2014), ĉefepiskopo Sturla renkontiĝas kun la elektita prezidento Tabaré Vázquez, por interŝanĝi kelkajn ideojn. Li priskribas la kunvenon kiel "kordan kaj bonan" kaj atentigas, ke li esprimis sian zorgon al la elektita prezidento pri la gvidilo pri seksa edukado ellaborita de la MIDES (Ministerio pri Socia Disvolviĝo), kaj ke li havis la moralan devon doni sian opinion, distordante la koncepton de sekularismo -inkluziva-, tio estas, provi trudi ĝian mondkoncepton al la tuta socio. Li ankaŭ esprimis, ke li diris al Vázquez, ke "mi ankaŭ ŝatus esplori, kia kunlaboro en la temo de edukado inter la Eklezio kaj la Ŝtato povus esti." Ĉi tie denove aperis la intereso de la Katolika Eklezio en invadado de sentema areo de la socio, uzante publikajn financajn rimedojn por fari tion. Propono kiu kongruas kun aliaj similaj tonoj, kiel tiu rilata al la servado de la ofendanta minoritato (propono de la pastro Mateo Méndez, iama direktoro de la junulara arestejo en la unua registaro de Vázquez), aŭ la religia servo al homoj plenkreskuloj senliberigitaj en malliberejaj establaĵoj.

Ili ne estas la solaj proponoj en la eduka kampo; Aliaj ŝajnas esti evitinta la malproksiman pasintecon, kiel tiu aranĝita fare de la episkopo de Canelones Alberto Sanguinetti, proponante la neceson instrui katekismen en publika instruado, aŭ reestabli klasojn per disiĝo de la seksoj. Tiuj ĉi esprimoj meritis novan publikan deklaron de la AULP, al kiu aliĝis pluraj civilaj organizaĵoj.

En tiu ĉi kunteksto de provo superi la Sekularan Ŝtaton, kaj verŝajne rezulto de ĉi tiuj jardekoj da malboniĝo de la normoj de respublika kunekzistado kaj la kreskanta eminenteco de korporacioj, la sindikatestro Richard Read, nome de la FOEB (Federacio de Laboristoj kaj Dungitoj de la Bebida), proponas krei edukan centron por la infanoj de laboristoj, inspirita de la "modelo" de la Jubilar mezlernejo, li notas. Denove, particularisma vizio de la socio faras proponon, kiu kondukas al socia fragmentiĝo kaj rompo de la publika edukado, tiomgrade ke ĝi devas esti reprezenta de la tuta socio.

Agoj kaj proponoj, kiuj malobservas laikecon kaj respublikanajn instituciojn ene de la Ŝtato

Unu el la trajtoj de ĉi tiu tempo estas, ni diris antaŭe, la apatio, malintereso aŭ manko de graveco, kiun granda parto de la politika rolantaro donas al tiuj temoj, se ne, malferman kunlaborecon kun dogmaj pozicioj. Tio kondukis al tio, ke antaŭ ripetaj atakoj kontraŭ laikismo, la Ŝtato ne agas, aŭ kiam ĝi faras, ĝi ne devas protekti la rajtojn de ĉiuj, sciante, ke se ene de la Ŝtato partoprenos ene de la Ŝtato, ĝi estos. privilegianta la voĉojn invititajn al la festeno kaj forigante tiujn, kiuj ne estas invititaj.

Interreligia Dialogo.

Ĉi tiu strategio, efektivigita de la plej altaj ŝtupoj de Vatikano antaŭ iom da tempo, sed plifortigis kun Papo Francis la religian vizion kaj la Ŝtatojn, eĉ⁴, serĉas establi rektajn komunikajn kanalojn inter partoprenante kiel konsultaj entoj en malsamaj mondaj kaj regionaj forumoj. En Mercosur (Suda Komuna Merkato) la tiel nomata Interreligia Dialogo partoprenis aktivadojn de sia parlamento (PARLASUR), laŭ iniciato de la iama pastro kaj eksprezidanto de Paragvajo.

Fernando Lugo. Kvankam ilia "konsilo" ne estas deviga, ilia partopreno jam konsistigas troan enmiksiĝon en publikajn aferojn, fariĝante privilegia voĉo antaŭ la socioj de ĉiu el la Ŝtataj partioj. En la urugvaja kazo, la retejo de MEC (Ministerio pri Edukado kaj Kulturo) publikigas la okazigon de forumo pri la temo, la 9-an de septembro 2014, kun la partopreno de la ministro pri la fako Ricardo Ehrlich kaj Juan Raúl Ferreira, membro de la Estraro de Direktoroj de la Nacia Instituto de Homaj Rajtoj kaj Mediatoro de Urugvajo.

⁵ Reasertante tiun ĉi

strategion, hodiaŭ okazos en Montevideo Forumo de Interreligia Dialogo, kiu kunigas vastan spektron da religiaj konceptoj kaj eĉ kelkajn antropologiajn scivolemojn studindajn, kiel la partopreno de la Konsilio de la Nacio Charrúa,

⁶ Ĉi tio estas tre maltrankviliga, evidente.

Leĝo pri seksa kaj genera sano.

La aprobo de tiu leĝo reprezentis progreson koncerne la seksajn rajtojn de virinoj, tamen, lastminute en la parlamenta debato, cedante al premo de religiaj korporacioj, estis enkondukita klaŭzo kiu finas esti limigo de rajtoj: "konscia objekto"., kiu ebligas al la kuracisto traktanta la pacienton, kiu petas konsilon por aborti, rifuzi tion.

Tiu ĉi urĝa jura solvo estas tre serioza, ne nur pro la rajtoj, kiujn ĝi tuŝas, sed ĉar ĝi kreas la precedencon, ke ekde nun, la sama argumento povas esti uzata por redakti ajnan juran normon. Se aplikite al edukado, ekzemple, instruisto povus rifuzi instrui la teorion de evoluado, argumentante ke ĝi malobservas iliajn konvinkigojn kaj individuajn rajtojn.

---

⁴ Sinodo de episkopoj. Vatikano, la 26-an de novembro 2013

⁵ <http://www.mec.qub.uy/innovaportal/v/57090/2/mecweb/parlasur?parentid=44653>

⁶ Arkidiecezo de Montevideo: <http://www.arquidiocesis.net/vi-foro-de-dialogo-interreligioso-y-expresiones-espirituales-de-uruguay/> VI Forumo de Interreligia Dialogo kaj Spiritaj Esprimoj de Urugvajo. 21 kaj 22 septembro. Brahma Kumaris Civil Association Urugvajo, Islama Kultura Centro de Egiptujo en Urugvajo, Juda Komunumo, Juna Samideanaro, Judeo-Kristana Samideanaro de Urugvajo, Konsilio de Kristanaj Eklezioj de Urugvajo, Konsilio de la Charrúa Nacio, Bahaa Kredo, IFA Afroumbandist Federacio de Urugvajo, Federacio de Familioj por Monda Paco, Federacio de Evangeliaj Eklezioj de Urugvajo, Grupo Afroumbandista Atabaque, Anglikana Eklezio de Urugvajo, Malnova Katolika Eklezio (Abracistoj), Romkatolika Apostola Eklezio, Liberala Katolika Eklezio, Eklezio de Jesuo Kristo de la Sanktuloj de la Lastaj Tagoj, Suda Observatorio. Deklarita de kultura intereso fare de la Ministerio pri Edukado kaj Kulturo. Interreligia junulara dialogo.

Flago-ĵuro en la metropolitena katedralo.

Ĉi tiu afero jam estis referita kiel malobservo de la sekularismo de la Katolika Eklezio kaj la Vatikana Ŝtato, tamen, la fakto ankaŭ konsistigas malobservon de la Urugvaja Ŝtato mem, per preterlaso, por ne plenumi la normojn kiuj regas nian landon de leĝo, nek la publikaj aŭtoritatoj mem respektas ilin.

Senimpostoj por kompanioj kiuj faras donacojn al edukaj kaj sociaj entoj.

Tiu ĉi regularo validas ekde la imposta reformo efektivigita de la MEF (Ministerio pri Ekonomio kaj Financo) en 2007, sub la direkto de la ministro Danilo Astori, dum la unua prezidanteco de Tabaré Vázquez. Ĝi establas, ke ĉiuj komercaj donacoj al edukaj kaj sociaj entoj havos impostsenigon de 82,5%, tio estas, la reala donaco farita de la komercisto estas 17,5% de la totala sumo, kun la resto kontribuita de la Ŝtato. tra la tuta socio.

Laŭ la ekonomia kaj financa raporto prezentita de la Plenuma Branĉo en la Respondigo, en la periodo 2010 - 2014, ĉi tiuj donacoj sumiĝis al 34,7 milionoj da usonaj dolaroj, el kiuj, kiel estis rimarkite, 82,5% respondas al la Ŝtato. imposta rezigno aŭ la deturnado de ŝtata mono por sumo de 28,6 milionoj da usonaj dolaroj. La listo de institucioj profitantaj el tiuj "specialaj donacoj" (Dekreto pri la Plenuma Branĉo 150/2007) estas gvidita de la Impulso Foundation (Impulso Catholic High School), kun 6 029 milionoj da usonaj dolaroj el kiuj 4 973 milionoj da usonaj dolaroj respondas al la Ŝtato.

7,

Tiu nereкта transdono de ŝtataj rimedoj estas ne nur jura kaj politika aberacio, tiom kiom la Ŝtato reprezentas ĉiujn, sed ankaŭ morala aberacio, ĉar komercisto elektas arbitre al kiu institucio la ŝtato transdonas la rimedojn, kiuj apartenas la tuta socio.

Ŝtata subvencio por privata edukado.

En la balotkampanjo de la naciaj elektoj de 2014, ĉiuj kandidatoj de la partioj kun parlamenta reprezentantaro en tiu tempo donis sian favoran opinion al tiu ĉi propono. La elektita prezidanto, Tabaré Vázquez, faris tion, eĉ forirante de la registara programo proponita al la civitanoj pro la politika forto kiu venigis lin al registaro. La afero verŝajne estos en la parlamenta tagordo en proksima estonteco.

Estas esperinde, ke voĉoj defendantaj sekularismon aŭdiĝos en la parlamento.

Ankaŭ estas prudente pensi, ke en lando kun la genetika memoro de la sekularismo kiel tiu prezentita de Urugvajo, la voĉoj de civitanoj kaj sociaj organizaĵoj levas sian voĉon, por protekti la komunan bonon kaj la rajtojn de ĉiuj.

La evangelia benko kaj aliaj religiaj reprezentantoj.

En la lastaj tempoj, tio, kion ĝiaj protagonistoj nomas la "evangelia partio" formiĝis. Temas pri naciaj deputitoj, konsilistoj aŭ departementaj parlamentanoj kaj

⁷ El Observador, la 1-an de julio 2015. Oni notu, ke la gazetartikolo rilatas al 83 %-a impost-senigo por la donacantaj kompanioj, dum fakte ĝi estas 82,5 %, do la kalkulo de la ŝtata donaco respondas al la aŭtoro de tiu ĉi verko. .

iuj plenumaj aŭtoritatoj, kiuj eldonis publikajn dokumentojn, en kiuj ili indikas sian respekton al la Konstitucio, sed samtempe, subigas parlamentajn decidojn al diaj desegnoj, tiel klarigante, ke se ili devas elekti, ili neeviteble faros tion je la sekundoj konsistigas. flagra malobservo de la sekularismo, la laika Ŝtato kaj demokrati-respublikaj institucioj, ĝis la mezuro, ke la formado de ĉi tiu ⁸. Ĉi tiu novaĵo en nia politika sistemo, superpartia strukturo malobservas la koncepton de reprezentado de civitanoj kaj la strukturon de la partia sistemo, agordante teokratian logikon. Kiel civitanoj ni havas la devon denunci ilin kaj peti, ke ili plenumu la juran regadon kaj senliman respekton al la Konstitucio, alie ili ne povos daŭrigi ekzerci siajn reprezentajn poziciojn.

Formado de forumoj kiuj dizajnos gvidojn por disvolvi publikajn politikojn.

Laŭ la gazetaro (El Observador, 27-an de majo), sen ke la informo estis malkonfirmita, post la Konsilio de Ministroj okazinta la 25-an de majo ĉi-jare, "la registaro kunvokis komercistojn, sindikatojn, publikajn kaj privatajn universitatojn kaj preĝejojn, inter aliaj organizaĵoj, al aro da forumoj okazonta ekde oktobro..."

Ĉi tiuj, oni rimarkas, havos "la celon prepari ĝis meze de 2016[,] aron da dokumentoj kiuj servas kiel gvidilo por redakti leĝojn, kodojn aŭ eventualajn ŝtatajn politikojn." La 3-an de junio, la "Civitana Kunordigo en Defendo de Publika Eduko kaj Sekularismo", integrita inter aliaj organizoj de la AULP, publikigis Publikan Deklaracion en "Defendo de Sekularismo kaj Respublikanaj Institucioj", pravigante la Sekularan Ŝtaton, la reprezenton de civitanoj per legitime elektitaj publikaj aŭtoritatoj, kaj emfaze malakceptante la invadon de la Ŝtato kaj la instituciigitan reprezentadon de partikularismaj interesoj ene de ĝi, same kiel ĉiujn malantaŭ la scenojn intertraktadojn inter ŝtataj aŭtoritatoj kaj la faktaj potencoj.

9

La islama vualo en la lernejo.

En julio de ĉi tiu jaro, diskutado eksplodis pri la uzo de la hijabo aŭ islama vualo en publikaj lernejoj fare de knabinoj. La aŭtoritatoj de la Konsilio de Komenca kaj Primara Eduko, per deklaroj faritaj al la gazetaro de la ĝenerala direktoro, Mag Irupé Buzzetti kaj Mtro. Héctor Florit, defendis la uzon de ĉi tiu vesto, argumentante, ke laikismo ne implicas la "neŭtralecon" de la Ŝtato, en la kadro de la tiel nomata multkulturismo kaj koincidante kun la redifino de la sekularismo antaŭenigita de la katolikismo kaj la tiel nomata "interreligia" dialogo, kiu Ĝi implicas la koloniigon de la Ŝtato kaj publika spaco per religiaj konceptoj.

10

---

⁸ La artikolo en la ĵurnalo El País (la 13-an de septembro 2015) asertas, ke la membroj de la tiel nomata "evangelia partio" kompromitas respekti la Konstitucion kaj la leĝojn "dum ili ne kontraŭas la vorton de Dio". Ili certigis - aldonas la ĵurnalisma noto - ke ili sekvos "la diktaĵojn" de siaj konsciencoj "informitaj de la Vorto de Dio, antaŭ ĉio persona aŭ partia lojaleco".

⁹ Publika Deklaro pri Defendo de Sekularismo kaj Respublikanaj Institucioj, 3-an de junio 2015: <http://aulp.uy/2015/06/03/declaracion-publica-en-defensa-de-la-laicidad-y-las-republican-institutions/>

¹⁰ Vidu la gazetarajn eldonojn de la 24-a de julio kaj sekvaj tagoj: Correo de los Viernes, Montevideo Portal, El País, La República, Caras y Caretas, precipe. Vidu ankaŭ la opinion de la Konsilio de Komenca kaj Primara Edukado, oficiala paĝo (7/24/15): <http://www.ceip.edu.uy/prensa/994-laicidad-una-manera-de-actuar->

Defendo de Libera Penso, sekularismo kaj racieco

En ĉi tiu kompleksa scenaro de difekto de Sekularismo, ĉe la AULP kaj aliaj organizaĵoj kun kiuj ni kunlaboras kunordigite, ni komprenas, ke ekzistas pluraj mekanismoj por plifortigi ĝin, konsentante ke la valoroj kaj principoj sur kiuj ĝi baziĝas kontribuas. al la evoluo de demokratia socio kapabla generi defendajn mekanismojn kontraŭ dogmatismo.

Tiusecne ni eldonis dokumentojn (Publikaj Deklaroj, Komunikoj, Leteroj al Ŝtataj institucioj kaj aŭtoritatoj) kiuj havas la sekvajn esencajn faktorojn kiel komuna denominatoro:

1) La plifortigo de la Sekulara Ŝtato kaj respublikaj institucioj, en kiuj oni devas eviti la instituciigitan reprezentadon de la kompaniaj interesoj, atentante la serĉon de la komuna bono. 2) La plifortigo de la Publika Eduko kaj institucie kaj finance, kaj en la aserto de ĝiaj fundamentaj kolonoj: sekularismo, libera kaj deviga. La neŭtraleco de la Ŝtato en aferoj de konscienco, same kiel racio kiel valida ilo por la generacio de scio, kaj Edukado por Civitaneco, estas la faktoroj kiuj kreas la idealan scenaron por la formado de konsciaj civitanoj engaĝitaj al socio.

3) La rolo de politikaj partioj. Estas al ili, kiel deponejoj de la reprezentado de la popola suvereneco en respublika demokratio, ke ili havas la respondecon defendi la instituciojn, same kiel ebligi mekanismojn por civitana partopreno, kaj starigi retendigojn kiuj protektas ilin de esti invadita por kompaniaj interesoj.

4) La organizo de la civila socio. En respublika kaj laika demokratio, organizoj sindevigataj al la defendo de la libera penso, laikismo kaj la institucieco kiu el ĝi eliras, havas en ĉiuj cirkonstancoj - ĉu en bonaj tempoj de forĝejo, ĉu en tiuj de malboniĝo - la sindevigon esti la viglaj. voĉo, la lumturo, kiu lumigas, vekas konsciencojn, ne por postuli spacojn de potenco, sed por malhelpi la voĉojn, kiuj postulas ekskluzivecon, instalita en la socio kaj la Ŝtato, la ĝermon de dogmatismo, maltoleremo kaj socia fragmentiĝo.

5) Civitana engaĝiĝo kaj la kultivado de "civita virto." Tamen, estas sur la civitanoj, ke fine falas la respondeco defendi la principojn kaj valorojn de la respublika kaj laika demokratio. Institucieco kun ĉi tiuj trajtoj ne utilas, se la civitanoj, kiuj devas ĝin subteni kaj subteni, ne alprenas aktivan rolon, de plena kaj konscia partopreno, ĉar finfine, la ebleco konstrui pli grandajn spacojn de Libereco dependas de ĉiuj kaj ĉiu el ni. . kaj Egaleco.

[respektemaj-de-ĉiu-ideoj](#)

--- Ago omaĝe al José Pedro Varela, la 19-an de marto 2015. Publika Deklaro de la "Civitana Kunordigo en Defendo de Publika Eduko kaj Sekularismo" <http://aulp.uy/2015/03/19/declaracion-aniversario-de-varela/>

La situacio en Francio

David Gozlan

En ĉi tiu jaro, 2015, ni eniras la 110-an datrevenon de la Akto de 1905 Ĉiujn 10 jarojn, politikoj, kiuj ne aplikas la leĝon, aŭ la amaskomunikiloj, kiuj kaŝiĝas malantaŭ la politikoj, klarigas al ni, ke la leĝo estas tro malnova.

Ĉi-jare, estis pli malfacile por ili reĝisori kampanjon kontraŭ la 1905-datita Akto.

Okazis kelkaj barbaraj "Charlie Hebdo" murdoj. La temoj de sinesprimlibereco, sed ankaŭ sekularismo, estis en la centro de la debatoj.

Poste la demando pri kristanaj naskiĝoj en la konstruaĵoj de la Respubliko.

La FNLP defendas la leĝon de disiĝo inter la Ŝtato kaj la Eklezioj donitan en 1905 danke al sia historia agado. Multaj agadoj estis registritaj kun iom da sukceso sur la jura nivelo. La kazo de la ĉeesto de naskiĝejoj ene de publikaj konstruaĵoj, en kiuj la Librepensae ludis gravan rolon, ricevis multe da atento en la amaskomunikilaro. La katolikaj fundamentistoj eĉ festis kristnaskan meson antaŭ la konstruaĵo de Libre Pensee.

Estas la Katolika Eklezio, kiu decidis fari ĝin amaskomunikila batalo. Li pensis disbati aŭ ridindigi la Liberan Penson, li tre malbone prenis ĝin. Ni havis nian opinion, kiu klarigis, ke ne povas ekzisti diferencigita rajto, aŭ pli-malpli fleksebla aplikado de la Leĝo de 1905, sed ke la apliko de la leĝo de 1905 devas esti efektivigita, kaj la unua enmeti ĝin en ekzekuto devis esti la elektitaj.

Alia el niaj respondoj estis kolokvo la 21-an de marto 2015 pri "Sekularismo kaj Publikaj Liberecoj", ĉar en Francio ju pli la registaro parolas pri sekularismo, des pli publikaj liberecoj tendencas esti limigitaj.

Tiu ĉi kolokvo estis sukceso kaj pro la partopreno kaj pro la kvalito de la intervenoj. Parolas la kvin laikaj asocioj, ne nur historiaj sed ankaŭ reprezentaj: Ligo de Homaj Rajtoj, Ligo de Edukado, Raciisma Unio, Granda Oriento de Francio kaj kompreneble Nacia Federacio de Libera Penso.

La Librepensae metis la kazon de la Tuam Monaĥejo en Irlando antaŭ la publikan opinion, postulante ke la engaĝita Parokanaro, tiu de la Bon Secours, permesu la

homa justeco aliro al viaj dosieroj. La Librepensae pridubis la Konferencon de Episkopoj, kiu respondis per grava katolika gazeto. Tiel, la FNLP iris rekte al Vatikano. Ĉi tiu iniciato devas esti daŭrigita je la internacia nivelo per la publika letero de la AILP al Papo Francisko por ricevi la Libre pensee en Letran. La Librepensae ankaŭ subtenas asocion de kelkmil iamaj religiuloj kaj pastroj kontraŭ la Katolika Eklezio por la defendo de iliaj rajtoj al ĝusta pensio de pensio.

La FNLP batalas por la forigo de la leĝo Debré de 1959 kiu financas katolikajn lernejojn ĝis preskaŭ 10 milionoj da eŭroj. Tio kondukos al granda manifestacio la 5-an de decembro en Parizo kie ĉeestos ĉiuj laikaj fortoj de la lando. La Libera Penso iniciatis plurajn procesojn kontraŭ publika financado de religioj, kaj gajnis grandan parton de ili. La Librepensae establis la Clericalis premion aljuĝitan al politikistoj kondiĉigitaj de religio. Li donis la plej grandan diskonigon al la decido de la Ĝenerala Konsilio de Gujano ne pagi la salajrojn de la episkopo kaj pastroj.

Socie, la FNLP, rilate al la sindikata movado, evitis gravan modifon de la laborkodo kiu serioze tuŝus la liberecon de konscio de laboristoj. La Libera Penso ankaŭ venkis tiujn, kiuj volis detrui universitatajn liberecojn.

La FNLP ankaŭ agis en favoro de egala geedziĝo, egalrajtigoj, la rekono de asistata prokreado kaj anstataŭaĵo, kaj la rajto morti digne. Li okazigis plurajn internaciajn sciencajn konferencojn kiuj ebligis al multaj defendantoj de sekularismo renkontiĝi malgraŭ la diverseco de iliaj alligitecoj.

Pacifisto, la Libre Pensee daŭre batalas kontraŭ militismo kaj favore al la kolektiva rehabilitado de soldatoj pafitaj kiel leciono dum la unua mondmilito. Akiru financojn por konstrui monumenton por honori ilin kaj rehabiliti ilin en la homa konscienco. Li prenis la iniciaton de internacia deklaro por restarigi la honoron de la ekzekutitaj soldatoj. Ĝi estos publikigita en novembro 2015.

Ekde la Mar del Plata kongreso, la Libera Penso pligrandigis la nombron de publikaj manifestacioj la 20-an de septembro, Internacia Tago de Libera Penso, kun partopreno de liberpensuloj el landlimaj landoj.

La situacio en Francio estas tiu de sekularismo atakata. Tamen, Libera Penso, la plej malnova organizo en Francio, staras kiel muro kontraŭ klerikalaj atakoj.

Ni devas daŭre memori al leĝdonantoj, la elektitaj, kiom da sekularismo kontribuas al la civila harmonio. Estos miloj sur la stratoj de Parizo, kiuj rememoros lin sabate la 5-an de decembro 2015.

Dankon

Kulturaj kaj religiaj tradicioj en urugvaja socio

Nancy Medina

La temo, kiun ni traktos, rilatas al kulturaj kaj religiaj tradicioj, kaj ilia efiko al nia socio, ĉefe de aliro, kiu rilatas al organizoj, institucioj aŭ homoj, kiuj havas tiujn tradiciojn tiel profunde enradikiĝintaj, ke ili ekzercas sian funkcion sub tio. influo, transcendente limojn kiuj iras de la privata al la publiko.

Sen dubo, por analizi la kulturon de lando oni devas konsideri, inter aliaj faktoroj, ties historion kaj geografion.

Ni ne havas sufiĉe da tempo por klarigi ĉi tie hodiaŭ la originojn, la kaŭzojn, kiuj estigis la kulturen diversecon, kiun ni havas. Sed ni povas larĝe diri, ke ĝi estas produkto de la strategia pozicio de nia teritorio, de la organizado de loĝantaro sen kultura aŭ lingva unueco, de la kontribuo de konkerintoj, invadantoj kaj enmigrintoj, sed ankaŭ de la kundivido de kulturaj komponantoj. kun najbaroj, kiel Brazilo kaj Argentino.

Tiel konstruas multkultura lando, nia kultura heredaĵo konsistas el kreolaj tradicioj, afro-urugvaja kulturo kaj la uzoj kaj kutimoj de eŭropaj enmigrintoj. Ĉi tiu heredaĵo estas kio donas al ni identecon kaj estas esenca fonto de evoluo, ĉar ĝi konsistigas fenomenon kiu antaŭenigas egalajn ŝancojn por la disvolviĝo de individua potencialo.

Lando malfermita al eksterlandanoj, integranta kutimojn kaj kulturajn ŝablonojn, tiom da el ni venu.

Sed ankaŭ kiel homogena kulturo kaj aŭtentike urugvaja identeco.

Konsekvence kun niaj historia-kulturaj radikoj, nia zorgo daŭre estas altigi la kvaliton kaj ĉeeston de nia kulturo en la ĉiutaga vivo, kaj la konservadon de nia identeco kaj la plej aŭtentaj homaj valoroj por konstrui pli bonan mondon.

Kaj ĉar paroli pri kulturo estas paroli pri socio, ĉar ĝi faras decidan influon sur ĝi, ni ankaŭ vidos, kiel ĉiam pli la koncepto akiras pli grandan viglecon.

de kulturaj tradicioj kiel kolono por la kontentigo de ne nur materiaj sed ankaŭ spiritaĵoj bezonoj.

Kaj ene de ĉi tiu kunteksto, religioj estas esprimo de tradicio, kies celo estas agi kun siaj religiaj bazoj sur socikulturaj problemoj por influi la socion.

Kvankam religio kaj kulturo ŝajnas malproksimaj dimensioj, ilia interrilato generas efikon al socia dinamiko, determinante pensmanieron kiuj tradukiĝas en ĉiutagajn esprimojn, do difinante la kulturon kiun oni posedas.

En ĉi tiu prezento oni ne intencas pridubi religiecon aŭ personajn kredojn, mi proponas levi maltrankvilon: fronte al la minaco de kapturaj ŝanĝoj, kiuj povas transformi niajn kulturajn ŝablonojn, la debato estas mergita en la sekvoj produktataj de la fakto provi lokalizi. fenomenoj religiaj kaj/aŭ kulturaj sferoj kiuj ne respondas al ili, kaŭzante efikon sur la socia strukturo kaj ĝiaj formoj de interagado, malobservante la sekularan ŝtaton.

Kiel kulturaj kaj religiaj kondutoj influas nacian identecon? Kiel trakti diferencojn?

Ni analizos kelkajn el la religiaj grupoj kiuj ekzistas en nia lando, kion ili faras, kiel ili influas kaj kian influon ili faras aŭ intencas.

Nia socio klopodas identiĝi kun kolektiva idealo, kaj kulturaj politikoj suferas modifojn, kiuj estas necesaj, sed ni devas tre atente observi kiel ili estas efektivigitaj.

Kiam temas pri integriĝo de aliaj kulturoj, la problemoj ekestas en tiuj diferencoj kiuj estas radikalaj, kiel religiaj aŭ etnaj diferencoj.

Multfoje homoj ne elmigras pro propra elekto, politikaj aŭ religiaj kialoj, malfavoraj vivkondiĉoj, resume... povas esti multaj kialoj.

Sed unu el la plej konsiderataj faktoroj kiam oni elektas Urugvajon estas ĝia sekulara premsigno. La Konstitucio ne establas religian alligitecon, la publika lernejo estas laika...

Ĉar Urugvajo estas laika ŝtato, ĉiu komunumo havas la ŝancon praktiki sian kulturon aŭ kredon libere.

Empiria indico montras al ni ke la konsidero de religio pliiĝis. Kaj ke ekzistas tendenco al spiriteco ekster la formalaj areoj de religio.

Sen dubo, la Katolika Eklezio okupas elstaran lokon en la religiaj preferoj de urugvajanoj. Tamen, ĝia nombro da sekvantoj malpliiĝis, kaj pliiĝo de sekvantoj de aliaj religiaj movadoj estas perceptita. La falo estis 22%.

Nur en Montevideo, ekzemple, ekzistas pli ol 60 religiaj organizoj kun tre malsamaj gradoj de socia enmeto kaj institucio.

Ni rigardu kelkajn, ĉar estus neeble kovri ilin ĉiujn.

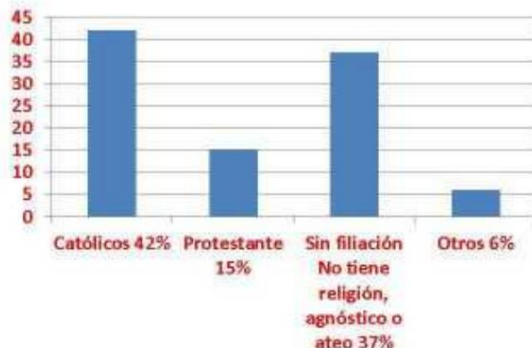
Kiel ni povas vidi, novaj religiaj tradicioj, kiuj ne devenas de katolikismo, sed apelacias al la Dio de kristanoj, aldonas al la gamo de religiaj opcioj, atingante publikan videblecon en Urugvajo, tiom ke ili eĉ akiris publikajn postenojn, kiel ekzemple. sidlokoj en parlamento, apelacianta al ĝi religio por ricevi voĉojn.

Proyecto Pew-Templeton Global Religious Futures

Analiza el cambio religioso y su impacto en las sociedades de todo el mundo

Octubre 2013-Febrero 2014

URUGUAY

Tiuj ĉi kultoj influas sur la nacian kulturon, el mia vidpunkto ankaŭ reasertas neegalajn tendencojn laŭ kredoj kaj toleremo, pligrandigas diferencojn en iuj sociaj sektoroj, kaj malhelpas la progreson kaj evoluon de la socio, laŭ regularoj, leĝoj kaj regularoj. .

Afro-brazilaj kaj pentekostaj kultoj, ekzemple, estas kultoj kiuj kreskas, proponante magia-religiajn solvojn. Afro-brazilanoj estas religia esprimo kun granda publika videbleco, amaskomunikila ĉeesto, publikaj festivaloj; Ni memoru la ceremoniojn esprimajn popolan religiecon en la Tago de Yemanyá, por kiuj oni starigis monumenton sur la Rambla de la Playa Ramírez, kaj ankaŭ en pluraj Departementoj pri Interno de la lando, donante al ili legitimiĝon kaj enmeton.

Unu el la ĉefaj kaj gravaj influoj, kiujn praktikas religiaj kaj kulturaj tradicioj, estas en la politiko, en la Parlamento, pli specife en tiuj agantoj en la socio, kiuj faras leĝojn. Tial mi volas koncentriĝi pri ĉi tiu aspekto, kun respekto al iuj religioj.

Hodiaŭ tiu ĉi kulto havas sian ĉefan Umbandan gvidanton okupante sidlokon en la Parlamento, en la Frente Amplio-sektoro. Ĉiufoje kiam oni diskutas fakturojn ligitajn al socia egaleco, homaj rajtoj kaj kultura diverseco, estas la referanto kiu supozas la proprieton. Ĉi tio estas maltrankviliga, ĉar la pozicio de politika sektoro ne estas prezentita, sed prefere la pozicio de aparta religio estas alportita al la Parlamento.

Kaj ĉi-rilate ŝi mem rakontas al ni en sia persona fejsbuka paĝo: "Mi estas nigra, politika kaj religiema virino. Oni demandis min kelkfoje, ke mi uzas religion por "fari politikon" kaj mi bonvenigas kritikon ĉar ĝi helpas pliboniĝi. Mia demando estas kiel mi disvolvus min. Eble distranĉi min? Kiel mi povus fari ĉion, kion mi faras sen esti tia, kia mi estas? Sen esti mi kaj ĉiuj miaj implikajoj kaj devontigoj?"

Ni ne pridubas ilian haŭtkoloron, ilian politikan koloron aŭ ilian apartenon al religio.
Ni pridubas la enmiksiĝon de religio en la publika spaco de politiko...

Unu el la tri grandaj esprimoj de kristanismo kune kun Katolikismo kaj Ortodoksismo estas Protestantismo.

Ene de ĝi aperis la evangelia movado en la 18-a jarcento kaj Pentekostalismo en la 20-a jarcento.

Ĉi tie ni trovas la Evangeliajn Ekleziojn, kiuj havas la apartan, ke kvankam ili ne publike identiĝas kun iu politika movado, ili kuraĝigas siajn fidelulojn partopreni en politikaj agadoj kaj okupi publikajn oficojn.

Ĉi tio estas praktiko kiun pluraj religioj adoptis, instigante siajn sekvantojn.

Kaj kompreneble ili atingis ĝin, ilia reprezentanto en la Parlamento, specife en la Nacipartio, evangelia pastro, uzis reklaman broŝuron por sia balotkampanjo, kiu klarigis: "subteno ne estas serĉata por partio, nek por listo, nek por kandidato. Oni serĉas subtenon, por ke frato povu daŭre plenumi la mision de tiu, kiu lin sendis... ĉar por ĉi tiu tempo la Sinjoro lin levis kaj metis lin en tiun lokon"...

Rekurante al bibliaj citaĵoj.

Kaj li plenumas ĝin, kontraŭstarante plurajn al leĝproponojn, kaj la politika sciencisto Bottinelli certe pravas, kiam li diras, ke en siaj paroladoj estas preskaŭ neeble distingi la politikan de la religia.

Unu el la la prezidentaj kandidatoj de la sama partio deklaris ke li akiris la subtenon de pli ol 15 evangeliaj grupoj por sia kampanjo ene de la partioj.

Existen más de 60 organizaciones religiosas

Clasificación por origen

Cristianas	Orientales	Afrobrasileñas	Judías	Científico-filosóficas	Espiritistas
Católica Apost. Romana	Mesiánica	Umbanda	Nueva Congregac. Israelita	Soc. Teosófica	Federación Espiritista
Protestante (Anglicana, Adventista, Evangélica, Metodista)	Fe Baha'i	Candomblé	Comunidad Israelita		Esc. Científica Basilio
Protestante PENTECOSTAL (Asamblea de Dios, Dios Pentecostal, Universal del Reino de Dios, Misión Vida para las Naciones)	Budistas	Quimbanda	Congreso Israelita Sefaradi		
Ortodoxa (Apost. Armenia, Ortod. Griega, Apost. Rusa)	De la Unificación	Batuque	Mov. Jabald Lubavich		
Posprotestante (Testigo de Jehová, Cristo Científico, Mormones)	Templo Hindú				

Ni vidas, ke preter la historiaj grupoj kiel la Civita Unio kaj la Kristandemokrata Partio, ĉiam pli en ĉiuj politikaj partioj, oni klopodas influi religiajn valorojn, precipe por la ellaborado de leĝoj.

Nun atingante plurajn publikajn spacojn, tiu religia tradicio ĉeestas kun siaj kapeloj en la Virina Malliberejo kaj la Canelones Malliberejo.

Alia Eklezio kiu havas multe da Katolikismo kaj Protestantismo estas la Anglikana Eklezio.

En ĝia pastoreca plano, nomita Comprehensive Mission, ĝi specife estas ampleksa efiko al publikaj politikoj kaj politiko.

Kaj efektive tion ĝi faris: ĝi provizas servojn en la CAIF-centroj kaj havas plurajn interkonsentojn kun Ŝtataj instancoj, ekzemple kun la MIDES por administri noktajn rifuĝejojn kaj hejmojn por patrinoj kun infanoj, kun la INAU por administri infanhejmojn (tiaj. kiel ekz. en San José de Carrasco kie estis procesigoj por epizodoj de perforto kaj krimo por forlaso de neplenaĝuloj), sed precipe kun la IMM, farante vokojn al junuloj proponantaj laborŝancojn, kiel balaado.

- La iniciativa de regular la actividad religiosa en las cárceles fue de las propias instituciones. Encontraron buena disposición de las autoridades carcelarias y el resultado fue la elaboración de un protocolo aprobado por el INR en octubre de 2013 y que fue presentado públicamente en mayo de este año. En total, son doce las instituciones que forman parte del documento.

- El centro religioso que funciona en el Comcar fue construido con financiación de la Iglesia Católica y la Iglesia Anglicana, según informó Galdona. Costó unos US\$ 70.000 y se hizo con presos como voluntarios.

Ni nun rigardu la Metodistan Eklezion de Urugvajo. Tiu ĉi Eklezio havis fortan engaŝigon dum la diktatora epoko kun la parencoj de politikaj kaptitoj kaj kun la kaptitoj mem. Ili tenis kaŝitajn literaturajn renkontiĝojn, la ĉefa pastro de la tempo estis identigita kun certa politika sektoro kaj malliberigita. De tie komenciĝas lia evangelizado al la kaptitoj.

Antaŭ nelonge estis publikigita letero, ke politikaj figuroj, kiuj hodiaŭ okupas altajn registarajn postenojn, sendis al la Eklezio dankante ĉiujn subtenojn kaj servojn provizitajn dum tiu katastrofa tempo, kiun

la lando devis travivi.

La Metodistpreĝejo servas per sociaj kaj edukaj institucioj, unu el ili estas la konata Crandon Institute, rifuĝejo por eksigitaj profesoroj kaj instruistoj. Hodiaŭ ili daŭrigas kun la samaj internaj diferencoj, iuj intencas daŭre enmiksiĝi en politikajn spacojn, dum aliaj opinias, ke ili ne reciprokas. La vero estas, ke ili havas fortan efikon en Prizonoj, religie instruante malliberulojn.

Alia religia segmento kun rimarkinda ĉeesto en nia lando estas Pentekostalismo, karakterizita de divido. Sennombraj preĝejoj, movadoj kaj konfesioj.

La plej reprezentaj eklezioj en Urugvajo estas Dios es Amor, Universala Eklezio de la Regno de Dio, Viva Misio por la Nacioj, Renaskita en Kristo-Preĝejo kaj Monda Preĝejo de la Potenco de Dio.

La unuaj tri havas kaj daŭre estas la temo de studo kaj analizo pro sia akcelita kresko. La uzo de radioelsendoj por diskonigi la miraklojn kiuj okazas en la temploj estas ĝiaj ĉefaj videblaj strategioj. Ili atingis la celon fiksitajn antaŭ kelkaj jaroj, ĉar la dissendo de siaj programoj okazas 24 horojn tage. de la tago.

La ĉeesto de brazila kulturo estas profunda, ĝi estas esprimita en la uzo de lingvo, preĝoj kaj predikoj estas faritaj en la portugala aŭ portugala, en simboloj, la pastroj devas esti brazilaj.

En la temploj de Dio estas Amo, kiel en la religiaj domoj de Umbanda, en simetria opozicio al urugvaj flago, troviĝas la brazila flago.

Mono okupas gravan lokon, pli ol teologiaj aferoj en ĉi tiuj Eklezioj, tiel ke oni petis ŝtatan intervenon por ĉi tiu tipo de praktikoj.

"Mi ne povos apartigi mian kredon kaj miajn kredojn kiam mi eniros la Parlamenton, mi respondos al la fido, kiun mi havas al Dio." Tion diris pastro de la Viva Misio-Preĝejo por la Nacioj, kiu hodiaŭ okupas sidlokon respondan al la Nacia Partio en la Ĉambro de Reprezentantoj.

Tiu ĉi Eklezio estis unu el tiuj, kiuj metis sian tutan infrastrukturon je la servo de kandidato, serĉante parlamentan reprezentantaron. 15 temploj, 63 hejmoj, kun 1,300 homoj en rehabilitado, kiuj estis implikitaj en politika aktivismo.

Du malsamaj religiaj fluoj apogis la saman politikan kandidatecon, problemoj ekestis, en respondo al kiu la Evangelical Representative Council estis devigita emisii deklaron esprimante ke iliaj eklezioj kiel tia ne apogis ajnan politikan movadon aŭ partion.

- Entre diputados suplentes, ediles titulares y suplentes, y funcionarios de las intendencias y de organismos públicos de todo el país, hay otros 13 evangélicos en política que fueron identificados en sus iglesias locales y convocados para recibir la "bendición" el miércoles pasado. La mayoría de ellos asistieron, rezaron en voz alta, no se limitaron en sus expresiones y gestos, y firmaron un compromiso con el que luego posaron para la foto junto a una veintena de pastores.

- Entre otras cosas, se comprometieron a respetar la Constitución y las leyes "siempre y cuando no contradigan la palabra de Dios". Aseguraron que acatarán "los dictados" de sus conciencias "informados por la Palabra de Dios, por encima de toda lealtad personal o partidaria", y dijeron que la "base" y el "fundamento" para su actividad será el Evangelio. También anunciaron que gobernarán "para todos", sin favorecer a ningún grupo.

El País 8/9/15

Tamen, ĉi tio rezultigas trompon.

Hodiaŭ ni volas aparte emfazi ĉi tiun novan kategorion de

fari religion per politiko.

Ĉi tio estas absolute kaj tute malobservo de

sekulareco. Ne estas alia maniero difini ĝin, ni voĉdonas por politikaj kandidatoj tiel ke

faru niajn leĝojn, ne de religiaj pastroj por instrui nin aŭ trudi al moralo.

Ĉu ni povas bildigi ĝin en ĝia reala dimensio?...La diktaĵoj de la konscienco de ĉi tiuj karakteroj ne povas kontraŭdiri la vorton de Dio... jen kiel ili ekzercas sian funkcion...

Miaopinie, pro kontraŭdiro de tio, kio estas establita en nia Konstitucio, pro malobservo de la promeso kiun ili faris kiam ili alprenis siajn poziciojn... ĉi tiuj naciaj reprezentantoj ne reprezentas la popolan volon, sed la volon de sia dio. Tiuj ĉi naciaj reprezentantoj, religiaj pastroj, kiuj publike esprimis, ke ili nur obeos la volon de sia dio, kaj ke ĝi estas super la popola volo, ne meritas siajn sidlokojn, ili devas esti senigitaj de siaj sidlokoj ĉar la Parlamento ne estas eklezio. , Parlamento estas politika korpo regata de la Konstitucio.

Kaj nia Konstitucio diras al ni, ke ĝi estas LAIKA.

Hodiaŭ aliaj formoj de interrilato kun aliaj religiaj sektoroj estas reasertitaj en teorio kaj en faktoj. Kial?... ĉar hodiaŭ oni povas esti katoliko kaj umbandisto, ne ĉar la Eklezio tion akceptas aŭ permesas, ne... simple ĉar oni decidas distancigi vin de certaj postulatoj, kaj estas simple farita.

Ĉar multfoje oni kredas je la sama Dio, kaj la sama Biblio estas studata.

Tial la Eklezio profitas de interrilato, pro siaj celoj.

La Romkatolika Eklezio havas fortan influon sur politikaj partioj, precipe tradiciaj, sed pli specife sur la konscienco de politikaj gvidantoj.

Tio manifestiĝas, ekzemple, kiam la ĉefa gvidanto de politika sektoro de la Kolorada Partio diras rilate sian prezidentan kandidaton, lastatempe, por la lastaj elektoj: ... "Estas foje okulfrape, ke en siaj propraj paroladoj ŝi portas la Vorto de Dio. Ekzemple, en la evento, kiun ni havis en Salto la pasintan semajnfino, li citis fragmentojn el la Biblio kaj diris, ke ju pli grava pozicio Dio metis en ni, des pli da respondeco ni havis antaŭ Dio kaj antaŭ la civitanoj "...

Hodiaŭ politike-religiaj aliancoj estis faritaj por okupi sidlokojn en la Parlamento. Sociaj verkoj estis utiligitaj kiel politika platformo. Dum la balotkampanjoj ni havis Ekleziojn organizantajn politikajn kunvenojn en siaj temploj, kaj ne nur en la Temploj, sed ankaŭ en la Leĝdona Palaco.

Ili uzis la infanojn de diversaj sociaj laboroj por politike kampanji favore al siaj kandidatoj pastroj kaj starigi tutan komercan infrastrukturon por prepari propagandajn elementojn.

Evangeliiistoj, Pentekostals, Afro-brazilanoj, Judoj kaj Katolikoj jam akiris sidlokojn, kaj tiuj religioj ekzercas sian potencon per la reprezentantoj.

Religio estas kultura fakto, preter iu aparta maniero ekzerci ĝin, ĝi produktas efikojn sur la socio.

Reprezentantoj de pluraj da la Eklezioj menciitaj en tiu laboro komencis debaton pri la sekularismomodelo por Urugvajo. La proponoj estas:

la integriĝo de diverseco religie la studo de tiu diverseco en edukaj programoj inkludo en la informa censo religie egaleco en diverseco religie oficiala mekanismo de dialogo en la strukturo de la Ŝtato por diskuti religiajn aferojn

Tie oni diras, ke la Ŝtato devas rekoni la religian fakton kaj faciligi la ĝuadon al la homoj de la fundamenta rajto al la Religia Libereco. Oni diras ankaŭ, ke ni havas negativan influon, kiam ni forlasas religiajn informojn en la procezo de formado de personeco.

Antaŭ ĉio, ni ne povas konfuzi kio libereco de kultado estas kun religia libereco, nek publika spaco kun ŝtata spaco.

Kaj ni analizu pli da aktualaĵoj...

La dua religio en la mondo laŭ nombro da sekvantoj estas Islamo. Kaj mi ĉesos ĉe ĉi tiu komunumo ĉar ĝia debato estas aktuala.

Kiel ĉiuj jam scias, ene de la Reloĝigo-Programo en Urugvajo por sirianoj alvenis 5 siriaj familioj, kunmetitaj plejparte de lernejoj kaj antaŭlernejoj infanoj, kaj post venoj kaj iroj de la registaro, estis decidite, ke la programo estos plenumita en sia tutaĵo. . en ĝia tutaĵo kaj la ceteraj planitaj familioj venos en nova kontingento, pli ol cent entute.

Ĉi tie ni vidas klare, kion ni diris hodiaŭ, kiel influas kulturaj kaj religiaj tradicioj, ĉu ni finas adaptiĝi al tiuj kulturoj aŭ ĉu ili adaptiĝas al la nia?

En procezo de malkresko de la modelo Sekulara Ŝtato, la moderna urugvaja ŝtato post la demokratia remalfermo komencas malfermi publikajn spacojn al religioj, rimarkindaj ikonoj, la Kruco de la Papo en Tres Cruces, la statuo de Lemanyá sur la promenejo, inter aliaj.

Publikaj edukaj institutoj ankaŭ estas parto de la publika spaco, kaj tie ili ankaŭ volas malfermi spacon al religioj.

Kaj hodiaŭ, kiam okazas interreligia dialogo, la alveno de sirianoj, ilia kulturo kaj ilia religio estas favoraj, ankaŭ por antaŭenigi religian instruadon en lernejoj de interesitaj grupoj.

La vualo estas religia simbolo, ĝi ne estu uzata en lernejoj. Ĉiuj infanoj en nia publika lernejo portas tunikon kaj pafarkon, ĉar ĝi estas emblemo de egaleco, ĉar ĉiuj infanoj estas egalaj en la okuloj de tiuj, kiuj instruas, kaj ankaŭ inter si.

Aliaj formoj, kiuj simbolas diskriminacion aŭ diferencigon, ne estu promociitaj. Urugvajaj infanoj ankaŭ estas iniciatitaj pri religioj kiuj uzas apartan vestaĵon, tamen ĝis nun neniu pensas vesti sian infanon por iri al lernejo tiel.

Kiam ni aŭdas edukon aŭtoritaton diri, ke li ne povas imagi malpermesi vestaĵojn, kiuj elvokas kulturen tradicion, mi scivolas, ĉu li scias, kion signifas, ke nia lernejo estas laika.

Se ni permesos ke unu tradicio plenu sian influon, ĉiuj el ili povos fari tion... imagi kia estus nia lernejo, kiaj estus niaj infanoj, la diferencoj kaj diskriminacioj kiuj estus generitaj. Se ni permesas al siriaj knabinoj porti la vualon, ni ankaŭ malsukcesas vidi, ke ĝi estas simbolo de virina submetiĝo, ke temas pri seksa perforto, ke temas ne nur pri kultura aŭ religia tradicio, ĝi temas pri homaro, solidareco por kun niaj samuloj. Ni ankaŭ akceptas ilian vivmanieron, tiun de perforto.

Virinoj, kiuj ne kovras sian kapon, estas punitaj, infanoj, kiuj kreskas en teritorioj sub regado de la Islama Ŝtato, ne spektas bildstriojn en televido, ludas per pilko surstrate aŭ desegnas bildojn de feliĉaj familioj en la lernejo. Male, multaj el ili estas devigitaj ĉeesti ekzekutojn, mortigi aŭ memmortigi preĝante.

Estas totala malobservo de sekularismo, ke niaj aŭtoritatoj permesas al siriaj virinoj porti vualojn en siaj identecdokumentoj, kiam urugvajano eĉ ne rajtas okulvitrojn. Sed ĉar ĉio ĉi estas kultura afero, ĝi estas akceptata sen plia tempo. Ni ankaŭ transdonas al niaj infanoj, ke ĝi estas kultura afero kaj ke ni povas fari nenion.

La sola religia movado, kiu esprimis opinion pri la sirianoj, estis la Katolika Eklezio, ne koncerne la vualon, aŭ la defendon de la sekularismo, nek en la malakcepto de la perforto, ne, ĝi faris tion distordante realaĵojn. Sekve de la geedzeco kontraktita inter islamano kaj urugvajano virino, oni postulas, ke justeco sankcias la direktoron de la Egipta Islama Kultura Centro pro tio, ke li edziĝis al tiuj du personoj laŭ la islama rito, sen antaŭa trapaso tra la Urugvajano Civila Registro kiel establita. per nia Civila Kodo.

Ĉi-rilate, mi volas fari takson ĉar ĝi ankaŭ estis la temo de diskutado ĉu ĝi konsistigis malobservon aŭ ne, aŭ krimon aŭ ne.

La reprezentanto de la Katolika Eklezio, kiu denuncas la fakton, citas la respondan artikolon en sia persona blogo, kaj tio, kion la blogo diras, estas laŭvorte transskribita: ... "neniu ministro de la Katolika Eklezio aŭ pastro de la malsamaj komunioj loĝantaj en la lando estos. povante procedi al la nupto-benoj sen esti informita pri la okazigo de la civila geedzeco, per atestilo konvene eldonita de la Oficero de Civila Statuso kaj se ĝi efektiviĝos sen koncerna pruvo, ĝi ricevos la punon de ses monatoj en malliberejo kaj en kazo de recidivo unu jaron en malliberejo."

Ankaŭ la Katolika Eklezio nun petas egalecon kaj volas edziĝi sen trairi la Civilan Registron. Akuzoj de diskriminacio kaj krimo, de malegaleco. Kaj li scivolas, kial li ne povas fari la saman.

Pluraj amaskomunikiloj levis ĉi tiun plendon, transcendente internaciajn amaskomunikilojn, evidente, pro kiu ĝi estis. Sed eraro estas farita, ni pensu, ke ĝi ne estas intencita.

Ĉar la Civila Kodo diras:

Disidentaj komunumoj estas komprenitaj kiel tiuj kiuj disiĝas pro malkonsento kun la Romkatolika Eklezio.

Tio ne estas la kazo por islamaj, judaj, liberaj kristanaj, afro-brazilaj eklezioj, inter aliaj.

Nova kialo por analizo, debato, studado...

Ĉi tiu estas la realo de nia socio, multidisdisciplina studgrupo pri religio kaj publika pledado (GEMRIP) estis formita serĉante ĝuste tion, lobiadon en publikaj spacoj. Preskaŭ ĉiuj religioj kaj kultoj menciitaj en ĉi tiu prezento interŝanĝas opiniojn, kune kun politikaj gvidantoj el diversaj sektoroj kaj el diversaj landoj.

El representante de la Iglesia Católica dice: ..."ningún ministro de la Iglesia Católica o pastor de las diferentes comuniones **residentes** en el país podrá proceder a las bendiciones nupciales sin que se le haya hecho constar la celebración del matrimonio civil, por certificado expedido en forma por el Oficial del Estado Civil y si lo efectuase sin dicha constancia incurrirá en la pena de seis meses de prisión y en caso de reincidencia un año de prisión"...

El Código Civil dice: ..."ningún ministro de la Iglesia Católica o pastor de las diferentes comuniones **disidentes** en el país podrá proceder a las bendiciones nupciales sin que se le haya hecho constar la celebración del matrimonio civil, por certificado expedido en forma por el Oficial del Estado Civil y si lo efectuase sin dicha constancia incurrirá en la pena de seis meses de prisión y en caso de reincidencia un año de prisión"...

La religia kaj politika fenomeno hodiaŭ dialogas kaj havas konkretajn agojn por efektiviĝi, laŭ sociaj politikoj, edukado kaj publika tagordo.

Religiaj organizaĵoj jam laboras pri aferoj ligitaj al homaj, sociaj kaj najbaraj rajtoj, kiel junularaj domoj, kaifoj, infanvartejoj, rifuĝejoj, malliberejoj, kaj nun ili celas edukadon.

Multaj komunumoj, kiel ni vidis, havas edukajn centrojn aŭ instituciojn por disvastigi la lingvon, konservi kutimojn kaj promocii sian kulturon, same kiel la praktikon kaj informadon de sia religio.

Ni ne bezonas en la publika spaco, kia ajn ĝi estu, la kuraĝigon kaj promocio de elementoj, kiuj rezultigas diskriminacion, fanatikecon aŭ dogmon.

Ni ne povas permesi ĝin.

Religiaj kredoj devas resti en la privata sfero kaj la Urugvaja Ŝtato devas daŭre esti ekzemplo en la mondo de toleremo, de respekto, de laika lando, libera de subpremaj influoj, sed ĉefe de religia fervoro.

Multan dankon.

La Ŝtato kaj la Eklezio en Ĉilio

Alfredo Lastra

Saluton al ĉiuj.

Por tiuj el ni, kiuj partoprenis en la I
AILP-Kongreso, malproksime
en la
Skandinavio, en la urbo Oslo, ni ne
povas ne esti kontentaj pri tio

montras, ke ~~la kongreso~~ ~~ni~~ ~~plifortiĝis~~, vojaĝis al
diversaj urboj, landoj kaj kontinentoj.

Hodiaŭ ni renkontiĝas en ĉi tiu
gastama urbo Montevideo.

Mi komencos kiel Pablo Neruda en
"Hispanio en la koro" klarigante
kelkajn aferojn.

Tio, kion mi prezentos, suferis modifojn, antaŭ 15 tagoj estis prezento por la kongreso sed, la politika-religiaj eventoj en mia lando en la lastaj tagoj devigis min ŝanĝi la orientiĝon de mia partopreno kaj fari proponon al la kongreso. ke mi esperas esti unuanime aprobita kaj pro tio mi pravigos ĝin klarigante kelkajn aferojn.

En Ĉilio, kiel en ĉiuj ŝtatoj invaditaj de la hispana imperio en Ameriko dum la 15-a kaj 16-a jarcentoj, religiaj kialoj estis uzataj kiel preteksto, la tiel nomata "evangeligo" kiu, praktike, signifis devigan konvertiĝon al kristanismo kaj edukado. en la kristana kredo, detruante templojn kaj monumentojn kiuj memoris aliajn kredojn kaj kosmogoniojn.

Religio kaj ĉiuj ĝiaj simboloj estis konsiderataj de la invada monarkio kiel fundamenta instrumento por materiigi ĝiajn politik-ŝtatajn celojn ĉar la potenco de la monarko estis konsiderata de dia origino en simbiozo inter la ŝtato kaj la kredo sur kiu ambaŭ apogis kaj fortigis alia.

Brutale devigita religia unuigo estis necesa por la masiva kontrolo de la indiĝena loĝantaro en la dinamiko de la konkero kaj evangelizado de la kontinento.

stimulita de Romo kaj Madrido. La glavo kaj rabado estis uzataj kiel elementoj de kredo por "savi" animojn de ekzotikaj idolkultoj.

En tiu ĉi nova krucmilito estis uzataj metodoj, kiuj jam estis praktikataj en la duoninsulo dum la elpelo de judoj kaj maŭroj fare de la tiel nomataj katolikaj reĝoj.

En la procezo de deviga evangelizado oni zorgis ne ordigi pastrojn de ekstergeedza origino, tio estas neeŭropanoj, por certigi la purecon de la kredo kaj submetiĝo al la monarĥo transe de la mondo. Ĉi-supra konfirmas, ke kune kun evangelizado la celo estis la altrudo de novaj kulturaj kaj religiaj formoj, la malfortigo de la patriotismo de la submetitaj popoloj kaj, sekve, malpliigo de la rezisto al la invadinto.

Por la supre, ni proponas al la V Kongreso de la Internacia Asocio de Liberaj Pensis tion, konsiderante la sekvan fonon:

- 1) Ke la Romkatolika Eklezio estis kunkulpa kun la hispana monarkio en kolonia regado en Ameriko.
- 2) Ke la Romkatolika Eklezio kontraŭstaris al la sendependecbatalo de la hispanaj kolonioj en Ameriko.
- 3) Ke tiu opozicio manifestiĝis en du enciklikoj de Papoj Pio VII kaj Leono submetiĝo al la hispanaj aŭtoritatoj, do kontraŭstarantaj la sendependecajn luktojn.
- 4) Ke, sekve de ĉi tio, la pastroj, monaĥinoj kaj oficistoj de la Roma Eklezio kunlaboris kun la monarkio kaj kontraŭstaris la patriotan movadon.
- 5) En la unuaj jaroj post la Sendependiĝo la institucio de la Eklezio konspiris kontraŭ la novaj respublikoj kaj perfidis la patriotan aferon.
- 6) Ke, kiel sekvo de klerikala monarĥa opozicio al la afero de Sendependeco, centoj da miloj da homoj mortis ĉie en la kontinento.
- 7) Ke, nur inter la jaroj 1840 kaj 1890, la Roma Eklezio rekonis la Sendependecon de ĉiuj usonaj respublikoj.

Por ĉio ĉi supre, la V Kongreso de la AILP konsentas postuli, ke la Papo kaj la aŭtoritatoj de la Romkatolika Apostola Eklezio en la amerika kontinento pardonpeti pro sia kontraŭstaro al la justa afero de la Amerika Sendependeco kun ĉiuj konsekvencoj, kiujn tio signifis.

Ni konsideras, ke rekoni, kvankam malfrue, subteninte la hispanan koloniismon kaj ne la aferon de Sendependeco, estus ago de grandeco, de historia pravigo, kiu helpus pli bonan kunvivadon inter la homoj.

Raporto pri la stato de sekularismo en Argentino

Fernando Lozada

Mallonga raporto pri la financado de la ICAR kun la argentina publika fisko

En 2012 en la 2-a Kongreso de la AILP okazinta en la urbo Mar del Plata, mi prezentis raporton pri kiel la argentina klerikala faŝismo interrompis, komence de la 20-a jarcento, la procezon de sekularigado de la Argentina Ŝtato kaj atingis, per la puĉoj, leĝaro privilegias simbole kaj ekonomie la Romkatolika Apostola Eklezio (ICAR), kiu hodiaŭ validas.

En 2013 kaj 2014 mi prezentis detalajn raportojn pri la laika Ŝtato de Argentino kaj la kreskanta klerikalizado de publikaj aferoj pro papamano.

Ĝis nun pligrandiĝis la atakoj kontraŭ ŝtata sekularismo en Argentino Bergoglio estis elektita kun geopolitikaj kriterioj kaj subtenita kun granda amaskomunikila subteno por reevangeligo de Latin-Ameriko. La figuro de la papo estas pridisputata de ĉiuj ĉefaj politikaj fluoj, la prezo de papaj amaskomunikiloj favoroj estas pli granda financa subteno de la publika trezorejo. Nur la tradicia maldekstro kaj kelkaj aktualaj politikistoj estas la honorinda escepto.

En ĉi tiu teksto mi klarigos, uzante kelkajn ilustrajn ekzemplojn, kiom kostas al ni subteni katolikan kultadon per publika mono de la Argentina Ŝtato.

Senimpostoj

La ICAR, ĉiu el ĝiaj institucioj kaj oficistoj ĝuas ĉiajn impostajn sendevigojn: AVI, malnetajn kvitancojn, profitojn, doganajn sendevigojn por la importado de novaj kaj uzitaj varoj, inter aliaj.

La cifero estas en la milionoj kaj estas tre malfacile taksebla. Por kalkuli ĝin, ni devus scii kiaj estas ĝiaj enspezoj kaj elspezoj, sed ĉar la institucio ne estas kontrolita de la Ŝtato, estas neeble scii la realan ciferon, kiu estas sendube multmilion-dolaro.

Ŝtata ŝuldopardono

La eklezio malofte plenumas siajn impostajn devontigojn kaj de la municipoj, provincoj kaj la nacia Ŝtato, ĝia ŝuldo periode estas pardonita per dekreto aŭ preskribo.

Ekzemple, en la urbo La Plata, ĉefurbo de la provinco Bonaero, la Ĉefepiskopejo ŝuldis pli ol unu milionon da pesoj la municipo ne nur pardonis la ŝuldon sed ankaŭ profitigis la ICAR per la senpaga transdono de impostaj propretoj (27-an de aprilo ; 2015)

Alia ekzemplo estas tiu de la Partio Gral Pueyrredon, kiel en multaj aliaj municipoj, al la ICAR periode oni pardonas sian municipan ŝuldon, ne nur por didomoj, sed ankaŭ por komercaj ejoj.

DEKRETO 774 (01-04-2014)-Dosiero 5513-3-2001 Cpo 01

Artikolo 1.

Cent procento (100%) estas deklaritaj esceptitaj de la pago de la Kotizo pri Urbaj Servoj - laŭ tio, kio estas dirita en ĉi tiu eksordio - al la EPISKOPO DE MAR DEL PLATA – Cáritas Diocesana por la konto N°016.350/7 kaj por la Fiskjaroj 2012, 2013 kaj 2014.

Ĉi tio okazas preskaŭ ĉiujare en preskaŭ la 2.164 komunumoj de la Argentina Respubliko.

Ĉi-supra reprezentas milion-dolaran perdon en ŝtata impostkolektado.

Donacoj de fiskaj terenoj kaj neplanitaj subvencioj

Donacoj de diversaj ministerioj je nacia nivelo estas konstante publikigitaj en la Oficiala Gazeto. Same okazas en la provincoj kaj pli ofte en la municipoj.

Ekzemploj:

OFICIALA BULTENO N° 31.070 - ARTIKOLO 72. — La ĈEFO DE LA KABINETO DE MINISTROJ, uzante la povojn de la artikolo 37 de la leĝo 24.156, donos la sumon de DUCENT MIL PESOJ (\$ 200.000) al JURISDICCIO35. RELACIOJ , INTERNACIA KOMMERCO KAJ CULTO – PROGRAMA 17 - REGISTRO KAJ DURVENO DE KULTOJ, kun la celo de ĝia translokigo al la episkopejo de la Provinco Jujuy, por esti uzata por la konstruado de ĝeneralvalida halo en la Paroĥo San Bartolomé de la Urbo de San Salvador de Jujuy.

En la aŭtonoma urbo Bonaero, la Leĝdonado estas en procezo de cedado de 19 publikaj terenoj, el kiuj triono apartenis al la loĝeja instituto, taksita je 30 milionoj da dolaroj, kun la opozicio de nur 4 deputitoj.

Ĉi-jare la municipo de la urbo Córdoba donacis terenon valorajn milionojn da dolaroj al la Ĉefepiskopejo.

Multaj el la impostmultoj estas donacitaj fare de la Ŝtato kun pagendaĵo, sed la ICAR ne observas uzante ĝin ĉe sia oportuno aŭ lasante ĝin kiel rubujo, kun la sola celo de amasigado de impost-esceptitaj teroj.

La municipo de Gral Pueyrredón donacis de la ekzekutivo al la katolika universitato FASTA (Frateco de Grupoj de Santo Tomás de Aquino) \$ 160.000 por trejnaj vojaĝkostoj por 5 el ĝiaj membroj krom fari lukontraktojn kun tiu institucio, kies fondinto Frate Fosbery havis intiman rilatojn kun diktatoro Galtieri kaj kondamnita nazia Erich Priebke. La sama okazas ĉe la Nacia kaj Provinca nivelo kun la Universitato de Salvador kaj la Katolika Universitato.

Krome, teroj kaj publika mono estas transdonitaj por la konstruado de monumentoj de katolika kulturo tra la tuta argentina teritorio.

Caritas Financing

Ĝi estas financita de la provincaj kaj municipaj ŝtatoj kaj la nacia Ŝtato sen la devo respondeci pri elspezoj aŭ prezenti formalajn bilancojn.

Post deklaroj de Bergoglio pri toksomanioj kaj drogkontrabandado en Argentino, la lobio de la Episkopa Konferenco atingis, ke la korpo respondeca pri kunordigado de naciaj politikoj por batali kontraŭ toksomanioj SEDRONAR estis prezidata de pastro (2013-2015), kiu antaŭe Post ekziĝo, li sukcese administris. certigi ke Cáritas ricevis 12 milionojn USD ĉiujare por labori pri drogdependeco.

Cáritas ricevas centojn da miloj da peso de ĉiu municipo sen ajna speco de kontrolo, en kelkaj atingantaj ciferoj proksime de 1 miliono USD ĉiujare. Konsiderante, ke ekzistas pli ol 2,000 municipoj en la nacia teritorio, ni povas havi ideon pri la grandeco de publika mono kolektita de ĉi tiu ICAR-instanco.

En la Oficiala Gazeto ni povas trovi ankaŭ abundan kvanton da donacoj, ne nur monon, sed ankaŭ elementojn, kiujn Cáritas poste vendas por propra profito, maskante la agon de bonfarado.

Restarigo kaj konstruado de temploj

Ĉi-jare, la cifero de \$626,099,939.95 estis fiksita en la Nacia Fisko-Buĝeto por restarigi bienojn apartenantaj al la ICAR kun la ekskuzo, ke ĝi estas por la konservado de kultura heredaĵo.

Pli ol 160 milionoj da dolaroj estis elspezitaj por la Baziliko de Lujan, ĝi estis ŝtata posedaĵo, sed la guberniestro de la provinco de Bonaero, en ago de malavareco, donis al ili la akton senpage.

En la kvartalo Ezeiza, oni konstruas katedralon per publika mono por ricevi la Papon en 2016, la valoro de la laboro jam superas 36 milionojn da dolaroj.

La Katedralo de la urbo Mar del Plata ricevis 3 milionojn da dolaroj en 2009 por ripari siajn murojn, en 2014/15 800.000 dolarojn por plafonaj problemoj kaj en 2015/16 ĝi ricevos 10 milionojn da dolaroj de la nacia fisko por ripari humidecon kaj ornamadon. En la sama urbo dum 2014 kaj 2015 publikaj lernejoj ne povis instrui klasojn pro konstruproblemoj.

Salajroj, stipendioj, pensioj kaj vojaĝkostoj donitaj de diktatorecoj

La Sekretariejo de Kultado garantias la asignojn, establitajn en la diktaturo de 76-83, de publikaj financoj al la malsamaj ekleziaj jurisdikcioj surbaze de la nombro da ĉefepiskopoj, episkopoj, seminarianoj, landlimaj paroĥoj kaj dumvivaj asignoj estas donitaj al pastroj kaj episkopoj emeritoj kaj kiuj okazigi monatan translokigon favore al la Argentina Episkopa Konferenco. Ĉi tiu koncepto inkluzivas financon kunlaboron por ad limina vizitoj, sinodoj, regionaj konferencoj kaj vojaĝoj en plenumado de pastorecaj agoj.

Episkopoj kaj Ĉefepiskopoj ricevas ĉiumonatan salajron de 80% de kion nacia juĝisto de unua petskribo (JNPI) ricevas, pli ol 30,000 USD, kaj retiriĝas kun 70% de la salajro de JNPI. Nuntempe tiuj, kiuj ricevas ĉi tiun profiton, estas: Ĉefepiskopo/Episkopoj 133 - Pastroj 640 - Seminarianoj 1,400.

La totala cifero estas 83 milionoj da dolaroj (Ministerio pri Ekonomio PROGRAMA 17 REGISTRO KAJ SUBTENADO DE KULTOJ).

Chapelaincies en Armitaj Fortoj, Sekureco, Hospitaloj

La kapelaneca sistemo estis iniciatita en 1915, laŭ la peto de prezidanto Victorino de la Plaza; rekomencita en 1935 ĉe la fermo de la Internacia Eŭkaristia Kongreso okazinta en Bonaero; evoluinta kun pli granda fervoro ekde 1945, plibonigita en ĉiu diktaturo kaj perfektigita la 28-an de junio 1957 kun la Interkonsento subskribita de la Sankta Seĝo kaj la Argentina Respubliko pri religia helpo al la Armitaj Fortoj.

La hierarkio konsistas el 6 pastroj kun salajroj de 30,000 USD ĝis 9,500 USD kaj tiam centoj da armeaj pastroj kun oficialaj postenoj kaj salajroj.

La diktaturo ankaŭ enkondukis ilin kun ŝtataj salajroj en la publikaj hospitaloj de CABA, kie ili havas aliron al paciencaj datumoj. Lastatempe, la kapelano de la Hospitalo Ramos Mejía provis ĉesigi nepunan aborton per ĉikano de la paciento graveda pro esti viktimo de trafika reto.

Prezidantoj Menem kaj De la Rúa organike efektivigis kapelancojn en la sekurecaj taĉmentoj, certigante rekompencojn kaj la minimuman nombron da ili.

EN 2005 EPISKOPO CASTRENSE MINACIS LA MINISTRON DE SANO,
DIRANTE AL LI PER LETERO, KE Ŝtono devas esti alfiksita al li
KOLO KAJ ĴETI LIN EN LA MAROJN, ĈI ĈI KAZIS LA PREZIDANTO

NÉSTOR KIRCHNER LO REMOVIERA DEL CARGO, ACTUALMENTE, COMO GESTO GENUFLEXO EL ESTADO INDEMNIZÓ A MONSEÑOR BASEOTTO CON \$ 2 MILLONES.

La cifra que estimo, de acuerdo con la cantidad de personal e infraestructura que representa el entramado de capellanías, es de \$ 100 millones anuales

Educación confesional católica

Las escuelas confesionales son más beneficiadas que las no confesionales en el otorgamiento del aporte estatal, en la provincia de Buenos Aires, el 98% de las escuelas confesionales reciben aporte estatal, mientras que en las escuelas no confesionales el porcentaje que recibe aportes disminuye al 74%.

La distribución de las subvenciones entre las escuelas religiosas está repartida de un modo menos equitativo, que en el caso de los establecimientos no confesionales de gestión privada, todas reciben por igual independientemente del poder adquisitivo de quienes mandan a sus hijos/as allí. A su vez, en las escuelas no religiosas hay una mayor proporción de unidades educativas que pertenecen al nivel socioeconómico más bajo que no reciben aportes.

En el universo de la educación de gestión pública y privada, los estudiantes en escuelas no estatales a nivel inicial son más del 32%, en el primario más del 25% y en el secundario más del 28%

El carácter confesional del sector privado es enormemente variado entre las provincias. En promedio el 41,1% de las escuelas privadas en Argentina son confesionales, la proporción varía entre Santa Cruz, con el 83,8% de escuelas privadas confesionales y Chubut con el 19,6%

En función del presupuesto nacional y el porcentaje de escuelas privadas católicas Estimo un mínimo de \$4000 millones que se destinan a subvencionar a las escuelas de la ICAR

Conclusión

En base a todos los ítems podemos inferir que el Estado argentino aporta a la ICAR al menos \$ 5.000 millones anuales, para ponerlo en términos que puedan ser comprendidos por personas de otras nacionalidades esto representa 166 mil sueldos de jueces nacionales de primera instancia.

Ing. Fernando Esteban Lozada

Director y Portavoz para Latinoamérica de la Asociación Internacional del LibrePensamiento (AILP)

Miembro de la Coalición Argentina por un Estado Laico (CAEL).

Presidente del Congreso Nacional de Ateísmo en Argentina.

Expresidente y titular de relaciones interinstitucionales de la Asociación Civil Ateos Mar del Plata.

Miembro del Instituto Laico de Estudios Contemporáneos Argentina

Colaborador de la Marcha de las Putas MdP y Acción Respeto MdP

La Sekulara Kondiĉo en Argentino

Ruben Manasès Achdjian

Samcivitanoj:

Mi tre ĝojas esti inter vi ĉiuj hodiaŭ en la fratnurbo Montevideo, sidejo de la V^o.

Internacia Kongreso de Libera Penso kaj saluto kun frata spirito kaj admiro al ĝiaj organizantoj.

Estas mia celo elmontri antaŭ vi la nunan situacion de sekularismaj luktoj en Argentino, kiu estas tre intensa kaj varia laŭ eventoj kaj eblecoj.

La Argentina Respubliko havis, en la pasinteco, rimarkindan sekularan tradicion en edukaj aferoj kiu estis degradita dum tempo kaj pro certaj politikaj spertoj kiuj kaŭzis fortajn malsukcesojn en la temo.

Malgraŭ la tre gravaj progresoj registritaj en la lastaj jaroj rilate al egala edziĝo, seksa identeco aŭ digna morto, ekzistas debatoj kiuj, bedaŭrinde, restos longe stagnaj, se ne estos efika politika agado, kiu unuecigas kaj prilaboras. La postuloj pri pli grandaj rajtoj, kiujn vastaj sektoroj de la civila socio esprimas hodiaŭ.

La plej rimarkinda kaj problema el tiuj temoj rilatas al la plena kaj senlima malkrimigo de aborto.

Neniu politika analizisto povus ignori la efikon kaj implicojn, kiujn havis la surtroniĝo de papo de argentina origino - kaj por mia lando kaj por la regiono - kaj tio estas la ĉefa kaŭzo, kiu klarigas la ekziston de renovigita ideologia ligo inter la argentina registaro kaj la Vatikana Ŝtato.

De komenca atako alfrontita de certaj organikaj intelektuloj de la politika kaj socia projekto realigita de la nuna registaro kontraŭ la paŝtista agado de Monsinjoro Bergoglio dum la lasta milita diktaturo, moviĝis al stato de konsento kaj

silento – eĉ entuziasma subteno – antaŭ ĉiu el la papa agado.

Tiuj ĉi antaŭe kritikaj voĉoj, kiuj hodiaŭ restas silentaj pro esprimaj instrukcioj elirantaj el la plej altaj oficialaj sferoj, ŝajnas esti forgesinta, ke la pastro Jorge Bergoglio kaj la Papo Francisko restas unu sama persono.

Sub la kondiĉoj de ĉi tiu renovigita klimato de kompreno inter la Katolika Eklezio kaj la argentina registaro, gravaj oficistoj rekonis sen eŭfemismoj aŭ ambiguecoj, ke la papa surtroniĝo de Francisko konsiderinde ŝanĝis la socian klimaton kaj ke ne plu estos probable leĝigi aborton en la lando. .

Ĉi tio ne estas, cetere, sinteno kiu povas esti ekskluzive trudita al reprezentantoj kaj proparolantoj de la registaro mem, sed prefere ĉi tiu vizio de elimini ajnan eblan konfrontiĝon kun la ICAR estis kaj estas akompanata de vastaj sektoroj de la opozicio reprezentita en la ICAR. parlamento, eĉ tiuj kiuj pretendas aparteni al la politika arko de progresismo kaj la demokratia maldekstro.

En la kondiĉoj starigitaj de tiu ĉi politika situacio, laikaj luktoj en Argentino vidis, tuj, limigi siajn eblecojn de diskursiva ekspansio kadre de tiu longdaŭra kultura lukto, de kiu la ILEC estas organika parto.

Sed, certe, ĉi tiu sento de ŝajna kvieteco, kiu regas en iuj aferoj, estas neniel neŝanĝebla aŭ definitiva: ni devas, en la plej bona okazo, povi konstrui novan paroladon kaj efektiviĝi novajn politikajn praktikojn, kiuj atingas impliki en ĉi tiu batalo diversajn. sociaj agantoj, kiuj ĝis nun restas pasivaj antaŭ ĉi tiu problemoj, kvankam atendantaj.

La garantio de senpaga, kvalita kaj laika publika edukado estas neforigebla aspekto kaj, samtempe, gvida kaj nenegocebla principo de nia ento. Ni vidas, kun maltrankvilo, la profundigon de procezo de kreskanta malriĉiĝo de la publika eduka sistemo, kiu komenciĝis antaŭ jardekoj, antaŭ la pli bonaj eblecoj ofertitaj hodiaŭ de private administrataj lernejoj, financitaj egale per privataj kontribuoj kaj publikaj monrimedoj.

Ĉi-rilate ni volas atentigi, ke malgraŭ iuj kredindaj progresoj enkorpiĝitaj en la nuna Leĝo pri Nacia Edukado - inter ili, la starigo de minimuma ĉiujara eduka investa nivelo de 6% de MEP - la teksto de la normo preterlasis eksplicite referenci. al sekularismo kaj al la neŭtraleco de la ŝtato en religiaj aferoj. Male, la leĝo sanktigas la rajton de gepatroj elekti la edukan institucion "kies ideologio respondas al iliaj filozofiaj, etikaj aŭ religiaj konvinkoj" (artikolo 128) kaj konservas sugestian silenton koncerne la neŭtralecon de publika edukado fronte al religiaj preferoj. .

Gvidite de tiu ĉi pensolinio, ekestas kritikoj kontraŭ la eduka subvenciosistemo, kiun ni mem faris. La tuta sistemo de nunaj subvencioj devas esti reviziita kaj reformulita kun la kompreno, ke ĉiu peso, kiun la argentina Ŝtato asignas por subvencii private administratan edukan institucion – kaj ĉefe, konfesian lernejon – estas unu malpli da peso, kiun oni povas investi en publiko eduka institucion. Tiel kreiĝas la paradokso de riĉaj privataj lernejoj, destinitaj por riĉuloj, kontraŭ malriĉaj publikaj lernejoj, por malriĉuloj.

La subvencio al privataj instruoj ne generis pli grandan gradon de eduka egaleco sed, male kaj kiel proponite, pliigas la ekzistantan socian fragmentiĝon. Ĉi tio estas esence pro la fakto, ke private administrataj lernejoj longe ignoras la problemon de inkludo kaj egaleco de ŝancoj.

Submetita al la logiko de la merkato kaj movita de la kriterio de efikeco, la centro de zorgo de la privata lernejo estas metita sur pliiĝado de la normoj de efikeco kaj eduka rendimento. Tamen, kion ni faras kun la lerneja loĝantaro, cetere ne malgranda, kiu estas en stato de grava socia vundebleco?

Por kontentigi iliajn bezonojn, ekzistas ankoraŭ – kiel estis antaŭ pli ol jarcento – la publika lernejo, eĉ kun siaj mankoj kaj malboniĝo.

Tie aperas la neanstataŭebla funkcio de la publika lerneja sistemo, kaj tial la neceso koncentri pli grandajn rimedojn en ŝtataj lernejoj. Kaj tial ankaŭ la subvencia politiko devas esti reviziita en totum el la perspektivo de la nunaj sociaj bezonoj.

La surtroniĝo de Francisko ankaŭ komencis renoviĝintan atakon de la plej konservativaj sektoroj de la ICAR, kiu okazas en la ĉefaj publikaj universitatoj.

En Córdoba, lulilo de la universitata reformo de 1918, la PROVIDA-grupoj kaj la Universitata Pastoro sukcesis, ofte sukcese, enkonduki sian dogmatan kulturon en la klasĉambrojn, kun la aprobo de la akademaj aŭtoritatoj.

En kelkaj provincoj, registaroj longe permesis al religia edukado esti instruita en publike administritaj lernejoj, kun la pasiva akcepto de gepatroj kaj instruistoj.

La Nacia Edukministerio siaflanke distribuas instrumaterialojn en kiuj kreismo okupas elstarajn lokojn, egaligante ĝin en "scienca statuso" kun evoluisma kaj aliaj teoriaj perspektivoj.

La Kongreso sankciis la novan Civilan kaj Komercan Kodon kiu, kvankam ĝi kontemplas novajn rajtojn kaj leĝajn tipologiojn, prezentas rimarkindajn malsukcesojn rilate la malnovan leĝaron kaj konservas absurdajn privilegiojn por la ICAR. Ni specife aludas al la komenco de la homa ekzisto ekde la momento de la koncepto (Art. 19) kaj la agnosko de la Katolika Eklezio kiel ento de publika juro, sambaze de jura egaleco kun la Nacia Ŝtato, la provincoj, la municipoj kaj aŭtonomaj entoj.

Sen ŝajna hasto kaj sen konvena publika debato, la argentina parlamento estis tro memkontenta kaj rapida en aprobo de tiu reformo ekestiĝanta de la kompreno teksita inter la argentina registaro, la Supera Kortumo de Justeco, la benko de porregistaraj leĝdonantoj kaj la episkaro.

Hodiaŭ ĉi tiu nova civila leĝaro estas la ĉefŝlosilo, kiu fermis la pordon al la grandaj pritraktataj debatoj pri libervola interrompo de gravedecoj, genera sano,

eŭtanazio kaj neŭtraleco de la Ŝtato en religiaj aferoj.

Ni menciuj, ekzemple, tiun de la nuna nacia ministro pri Sano, D-ro Daniel Gollán, kiu estis enfermita al penta silento post kiam li elparolis, kun senprecedenca kuraĝo en ĉi tiuj tempoj, favore al larĝa debato pri aborto.

Tagojn antaŭ la alveno al ĉi tiu Kongreso, la Leĝdona Parlamento de la Urbo Bonaero aprobis - kun la favora voĉdono de 47 deputitoj el la 60 kiuj konsistigas la korpon - la transdonon de tri hektaroj da tero al la Eklezio, situanta en diversaj partoj de la urbo.

Ĉi tiu publika havaĵo, taksita je iom pli ol 30 milionoj da usonaj dolaroj, okazas en unu el la plej akraj momentoj de la krizo pri loĝado, kiu kronike turmentas la ĉefurbon de la lando, kiu havas pli ol duonmilionon da homoj en malriĉeco

Por preni dimension de ĉi tiu datumo, ni diros, ke dum unu el ĉiuj ses loĝantoj de la urbo vivas en krizaj loĝejoj, la Leĝdonado decidis rezigni tri hektarojn de sia reduktita teritorio por gratiigi sin kun la katolika kulto.

Jen la ĝenerala situacio de la lando. Ĉi tiuj estas la luktoj kiujn la ILEC supozas kiel proprajn.

En la lumo de tio, kio estis diskutita, evidentiĝas do, ke la problemoj de eduka sekularismo estas malgranda parto de multe pli vasta politika, kultura kaj socia lukto, kiu rilatas al finfine konkludo de la procezo de sekularigo de la Argentina Ŝtato, kiu restis damaĝita antaŭ jardekoj.

En la 21-a jarcento, la ekzisto de juraj formuloj, kiuj daŭre alvokas "la protekton de Dio" kiel fonton de "ĉia racio kaj justeco", same kiel civilajn kaj fiskajn privilegiojn agnoskitajn en nia Civila Kodo al certa religia antaŭjuĝo, estas, klare, neakcepteblaj por liberpensantaj fluoj, sed por la plimulto de la socio ili estas naturigitaj kaj, do, volonte akceptataj.

Alia afero, pri kiu nia ento decidis meti sian emfazon, rilatas al nutraĵa sekureco kaj suvereneco, komprenante ambaŭ konceptojn kiel parton de ampleksa procezo de pligrandigo de civitanaj rajtoj.

Nia lando estas fama produktanto de nutraĵoj tutmonde kaj eksportas agrikulturajn varojn, kiuj estas konsumitaj de loĝantaro dekoble pli granda ol sia propra. Tamen ekzistas milionoj da civitanoj, kiuj ne povas regule aliri bazan manĝokorbon, kaj iliaj solaj eblecoj fari tion estas peritaj de religia bonfarado aŭ de helpaj kaj klientaj mekanismoj, kiuj delonge malkaŝiĝis la signoj de ĝia definitiva elĉerpiĝo.

Debati la sociajn mekanismojn, kiuj klarigas, kiu produktas, kiel enspezoj kaj kiel ĝi estas egale distribuata, estas alia el la problemoj, kiujn ni intencis trakti. Ĉi tiu debato enhavas efikojn kaj ekstrecojn kiuj multe superas la limojn de ekonomia teorio, enirante en la terenon de grandaj etikaj debatoj.

La distribuado de enspezo kaj riĉaĵo estas noda punkto de la ekspansio de rajtoj

de civitaneco ĉar, kiel Jean Jacques Rousseau indikis antaŭ du jarcentoj kaj duono, "veraj demokratioj okazas kie "neniu estas tiel riĉa por povi aĉeti la volon de aliaj, same kiel neniu homo estas tiom malriĉa por vidi sin mem." en la bezono vendi vian testamenton al alia."

Ni komprenas do, ke la kultura lukto, kiun ni proponas el laikismo, ne povas kaj ne devas esti elĉerpita nur aserti la neŭtralecon de la publikaj povoj fronte al religiaj elektoj, plimultaj aŭ ne, kiuj manifestiĝas en la komunumo kaj en ĝiaj institucioj, komenco por la lernejo.

Male, temas pri kovrado de ĉiuj aspektoj, kiuj implicas "sensubjekton de la subjekto"; Temas pri ĉiuj civitanoj havantaj efikajn rimedojn por esplori kaj ekspluati ĉiujn eblecojn malfermitajn al sia ekzisto.

Malsubmeti la subjekton signifas igi lin libera, respondeca kaj senpendona individuo; fari lin vera posedanto de rajtoj, sed ankaŭ de devoj; redoni al li sian kapablon reproprigi sian korpon kaj sian konscion, kaj decidi pri ili kun tuta aŭtonomeco.

Resume, temas pri batali batalon, kies profitojn ni deziras ne nur por ni mem, sed ankaŭ por ĉiuj niaj kunhomoj. Ni batalas, ĉar ni deziras, kun intensa ĝojo, tion, kion skribis iam Cornelius Castoriadis en tiu mallonga sed hela frazo, kiun la ILEC ARG adoptis kiel propran: "Se ni volas esti liberaj, ni devas fari nian nomoson. "Se ni volas esti liberaj, neniu devus povi diri al ni kion pensi."

TEMA INTERNACIA PANELO:

Analizo de diversaj temoj rilataj al liberpenso

Partoprenantoj:

- Gonzalo Durañona: "Ideologia fanatikeco, politika oportuno kaj iliaj ligpunktoj kun religio"
- Alejandra López: "Racia humuro kiel formo de protesto kontraŭ fanatikeco"
- Michel Godicheau: "Eŭropa liberpenso por la libereco de Scienco"
- Alicia Podesta: "Situacio de urugvaja socio koncerne feminicidon, seksan perforton kaj familian perforton"
- Roger Lepeix: "Kiaj perspektivoj por la Libre Pensee"
- Patricio Cueto: "Civitana trejnado estas esenca faktoro por la partopreno kaj disvolviĝo de sekularismo"
- Mónica Rodríguez E.: "La eskalado de seksisma perforto"
- Alberto Testa: "Liberpenso kaj Scienco. Kondiĉo en la percepto kaj konstruado de la subjekto"
- Walter Vargas Portocarrero: "Liberpenso kaj Teknologio".
- Carlos Alejandro Cebey: "La sola vero estas la realo"
- Waleed al-Husseini: "Kia estonteco atendas sekularismon en arabaj landoj?"
- Kontribuo de la Liberpenso Rondo - (Kring voor het Vrija Denken) - Belgio

Ideologia fanatikeco, politika oportunismo kaj iliaj ligpunktoj kun religio

Gonzalo Durañona

"Ni opinias ĉi tiujn verojn memkompreneblaj: ke ĉiuj homoj estas kreitaj egalaj; kaj ili ĝuas certajn neforigeblajn rajtojn; ke inter ĉi tiuj estas vivo, libereco kaj la serĉado de feliĉo; ke por garantii tiujn rajtojn, registaroj estas starigitaj inter homoj, kiuj derivas siajn legitimajn povojn el la konsento de la regatoj; ke kiam ajn formo de registaro iĝas detrua de tiuj principoj, la homoj havas la rajton reformi aŭ aboli ĝin kaj estigi novan registaron fonditan sur menciitaj principoj, kaj organizi ĝiajn potencojn en la formo kiu laŭ ilia juĝo ofertas la plej grandajn ŝancojn de atingante sekurecon kaj feliĉon."

Deklaro de Sendependeco de la Usono de Ameriko

Bonan matenon kaj antaŭ ĉio, mi ŝatus esprimi mian dankemon al la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj pro tio, ke mi donis al mi la ŝancon kunhavigi kun vi ĉiuj pripenson pri unu el la aspektoj kiuj konsistigas la liberpenson kaj kiu estas kaŭzita de homa neraciececo esprimita per plimalboniĝo de fanatikeco.

Mi do parolos pri ideologia fanatikeco, politika oportunismo kaj iliaj punktoj de rilato kun religio.

Sed unue mi volas esprimi, ke mi ne kuraĝus sugesti al iu el vi ŝanĝi viajn partiajn aŭ ideologiajn poziciojn. Tamen, estas mia deziro voki pripenson pri ideologia fanatikeco, kaj esprimi kial liberpensulo kaj humanisto mi sentas la devon defendi respublikanajn idealojn kaj demokration, ĉi lastan la plej malbonan regadosistemon, krom ĉiuj aliaj formoj kiuj estis testita ĝis nun.

Kaj por defendi respublikanisman, plej bone estas paroli pri ĝiaj virtoj kaj principoj. Inter la ĉefaj elementoj, kiuj unuigas la respublikan paroladon, elstaras la serĉado de la komuna bono, la kultivado de la virto de civitanoj, la viglado kaj kontrolo de civitanoj super rajtoj, kaj la kontrolo al malsamaj interesgrupoj, kiu diferencigas respublikanisman de aŭtoritataj reĝimoj. aŭ aliaj kiuj pretendas esti respublikanoj.

Alia rimarkinda karakterizaĵo de respublikanismo estas la emancipiĝo de arbitra volo, tio estas, emancipiĝo de la volo de homoj aŭ potencoj ne konstituitaj, aprobitaj aŭ establitaj demokratie.

En antikva Grekio - la lulilo de la Respubliko - kaj en la respublika Romo, rajtoj koncentriĝis en la elitoj, kaj sklavoj kaj virinoj estis ekskluditaj, kiuj

estis ĝenerale malpermesita partopreni en registaro kaj decidiĝo. Kaj tamen se ni rigardas la historian perspektivon de la tempo, klare kaj Ateno unue kaj Romo poste havis la plej justajn formojn de registaro, kiuj konsistigis lummomenton en longa periodo de mallumo por libereco.

Necesus jarcentojn por ke respublikaj formoj de registaro reaperus dum la Renesanco, en Venecio kaj Ĝenovo, eble kun aristokrata karaktero, kie la popolo estis plejparte forigita de decidofarado, sed rekomencante la respublikanajn trajtojn de kontrolo de la grupoj kiuj ili provis influi potencon por sia propra profito.

La frua kaj iom malsukcesa sperto kiu formis la anglan revolucion kolapsis al la revolucioj de la klerismo-periodo, komencante en Nordameriko kaj Francio, kaj de tie farante sian vojon tra la okcidenta mondo, ŝanĝante la vivmanieron de ĝiaj civitanoj koncerne la ĝuado de liberecoj kaj rajtoj, kiuj antaŭ nur 300 jaroj estis nepenseblaj.

En Urugvajo, estas grave reliefigi kiel fundamentajn mejloŝtonojn en la plifortigo de respublikaj institucioj, la registaron de Bernardo Berro, kiu estis la ekfunkciigo de la sekularigo de la Ŝtato, kaj la reformojn de la registaro de José Batlle y Ordoñez ĉe la komenco de la 20-a jarcento, kiu alportis demokratian plurismon, metante la inkluzivan akĉenton kiu disponigis legitimigon al demokratio.

Antaŭ momentoj mi diris, ke estis dum la renesanca periodo, ke oni rekomencis la respublikanajn trajtojn de la serĉado de la komuna bono, kaj la regado aŭ harmoniigo de la interesoj de potencaj grupoj, kaj ĉi tiu lasta estas fundamenta por la supervivo de la respubliko.

Publikaj aferoj ne povas esti solvataj en privataj diskutoj inter apartaj grupoj. Tial, ekzemple, la AULP faris deklaron antaŭ monatoj pridubante la alvokon de la Ekzekutivo al religiaj sektoroj, komercistoj kaj sindikatoj, inter aliaj, por partopreni forumojn por krei ŝtatajn politikojn, sub la preteksto de regi sub la legitimiĝo de potencogrupoj donante la dorson al la civitano kaj al la parlamenta intertraktado.

Sed eble la fundamentaj trajtoj, kiuj igas la demokratian respublikanan reĝimon nemalhavebla, estas ĝia ebleco respondeciigi siajn regantojn pri la faritaj agoj, kaj ĝia karakterizo esti la sola regista sistemo, kiu povas esti perfektigita en la mezuro, ke ĝia renovigo estas ebla per la alternado de politikaj partioj kaj agantoj, kune kun la principo de egaleco, kiu garantias la rajtojn de minoritatoj.

Resume, ĉu en siaj elitismaj aŭ aristokrataj aspektoj, ĉu en modernaj demokrati-respublikaj reĝimoj, la respublikana idealo ĉiam estis agordita kiel antagonisma al absolutismo, totalismo aŭ aŭtoritatismo de diversaj epokoj.

Se ni komprenas per Liberpensulo la aplikon de Racio, sperto, observado kaj pruvo, kiel la solan kredinda rimedo por la determino de la Vero, la Liberpensulo sekve malakceptas ĉian aŭtoritaton, kiu kontraŭstaras la racion, ĉu tiu de homo, ĉu tiu de libro, ĉu tiu de libro. organizo bazita sur revelacio, mirakloj aŭ tradicio.

Sub ĉi tiuj premisoj, la Liberpensulo ne povas rekoni ajnan sistemon aŭ doktrinon kiel definitivan, kaj ne devus ampleksi ajnan ideologion kiu trudas limojn al la esprimo de penso kaj debato, la libera cirkulado de informoj kaj kiu garantias la rajton al kritiko.

Aliflanke, la humanisma imperativo kondiĉas la liberpensulojn memori la superan bezonon atingi por ĉiu, sen distingo de sekso, raso aŭ nacieco, kompletan egalecon en la ekzercado de siaj rajtoj kaj en la plenumo de siaj devoj.

Laŭlonge de la historio subpremaj regadosistemoj serĉis la subtenon - se ne kunkulpecon - de establitaj religioj. Ni scias, ke ne ekzistas libereco de konscienco, kie religioj regas sociojn. Tial, sekularismo estas la postulo je egalaj rajtoj por tiuj kiuj estas parto de religio kiel por tiuj kiuj ne estas parto de iu ajn.

Humanistoj ĉiam subtenis agojn celantajn konstrui la sekularecon de socioj kaj institucioj, postulante tiun principon de egaleco por kredantoj kaj nekredantoj, plifortigante la Sekularan Ŝtaton, tio estas, nek religia, nek ateisma, nek partia al aparta ideologio.

Kiel ni diris antaŭe, estis multaj situacioj kie la demonstraĵoj estis limigitaj al privilegiita sektoro, aŭ kie libereco de elekto estis limigita aŭ antaŭdeterminita.

Kiam politikaj partioj faras balotpromesojn neplenumitaj, kiam registaraj programoj, kiuj estas la bazo por racia kaj informita decido, estas ignorataj, kiam mensogoj, duobleparolado kaj misprezento estas akceptitaj aŭ festataj pro fanatika senpripenseco, la Respublikanaj institucioj estas malfortigitaj.

Kiam la politikoj estas interkonsentitaj post fermitaj pordoj, kiuj influas la civitanojn en la ĝuado de siaj rajtoj, kiam leĝdonantoj subfosas sian imperativo reprezentante siajn balotantojn kaj la politikan partion en kiu ili estas enigitaj, la principojn de egaleco kaj reprezentanteco, kolonoj de demokratia legitimeco.

La mekanizado de la homa konscienco, la antaŭdeterminado de la voĉdona ekzercado per politika premo kaj persekuto, cenzuro de esprimo kaj gazetaro, la uzo de publikaj fondusoj por realigi ŝtatan reklamadon, estas kelkaj el la rimedoj, kiuj celas eternigi personon aŭ partion en potenco kaj eviti la sanan kaj necesan alternadon de partioj.

Politika oportunismo uzas malfortojn, timojn, bezonojn, sentojn por starigi sin en konsciencoj kaj eviti kritikan analizon de la agoj de la registaro, kaj estas sendube en tiu ago ke ĝi trovas multoblajn punktojn en komuna kun religioj, kiuj ekspluatas nescion, timon, senkulpecon kaj senpripense gvidi sian gregon.

Tial ni subtenas, ke la sekularismo estas necesa por eviti la superecon de potencogrupo aŭ korporacio en publikaj sferoj kaj en la trejnado de civitanoj, tial ĝi ludas fundamentan rolon en la bona sano de sistemo, kiu estas nutrata de.

renovigo kaj alterno, de kritika analizo kaj kontrolo de la suvereno super ĝiaj reprezentantoj.

Finfine, la politika tendenco aŭ aparta religio de ĉiu individuo ne estas la problemo, la problemo estas la instrumentado de religio kaj ideologio kiel rimedoj por semi dogmon kaj fanatikecon.

Ni devas ĉiam memori, ke la plej grava batalo okazas en la konsciencoj de civitanoj. La plej potenca armilo en la manoj de la premanto estas la menso de la premato.

Koran dankon pro via atento.

Alejandra López – Gonzalo Durañona – Alicia Podesta

Racia humuro kiel formo de protesto kontraŭ fanatikeco

Alejandra López:

Humuro kaj ridado estas homaj manifestiĝoj, kiuj troviĝis en ĉiuj kulturoj dum jarmiloj. Poezio, teatro, sanktaj tekstoj, inter aliaj, donas pruvon, ke la homo uzis ilin por multoblaj temoj, kvankam ekzistas malmultaj registroj kun realaj studoj pri tio, kio vere motivas ĉi tiun fascinan fenomenon.

En la Taciturnitas, ĉapitro de la monaĥaj reguloj de la 5-a jarcento, estis dirite "La plej terura kaj obscena maniero rompi silenton estas rido se silento estas ekzisteca kaj fundamenta virto de la monaĥa vivo, ridado estas tre grava malobservo; "

Benedikto de Nursia, kristana religiulo konsiderata la iniciatinto de monaĥa vivo en la Okcidento, diris ke ridado estas sinonimo de malrespekto, manko de humileco kaj kontraŭstaranta al iu ajn ago de kristana karitato.

En la 6-a jarcento, en la Regula Magistri, en la ĉapitro, kie oni faras referencon al la homa korpo, estas dirite: „Kiam ridado estas eksplodonta, oni devas ĉiukaze malhelpi ĝin esprimiĝi. Alivorte, inter ĉiuj malbonaj esprimoj, ridado estas la plej malbona."

Unu el la ĉefaj kritikoj faritaj rilate al humuro estas la moka tono uzata pri tio, kio por iuj estas sankta kaj kun la sola celo provoki ridon, sen zorgi diri la ĝustan aferon kaj eviti suferon al ĝiaj viktimoj. Siaflanke tiuj, kiuj ĝenas pro humuro, povas alpreni necedemajn kaj eĉ sovaĝajn poziciojn. Tiusence Aristotelo faris takson tiurilate, identigante malestiman kaj alian utilan aspekton de humuro kaj ridado, konsiderante la valoron, kiun tiuj havas en oratorado, konkero kaj provokado de pasioj.

Sara, 90-jara, estis eble la unua ina humoristino en la historio de la kristanismo, laŭ la Biblio, kiam, jam ĉesinte la kutimon de virinoj, al ŝi estis konfidita la tasko koncipi filon por Abraham. Kaj en ĉi tiu situacio ŝi ridis. Dio riproĉis ŝin pro tio, ĉar rido renversas la establitan ordon, kaj ŝi malkonfesis ĝin pro timo.

Religioj estis protagonistoj en longa historio de konfliktoj, farantaj ĉiajn krimojn kontraŭ la homaro. Nun, religioj kiel judismo, kristanismo kaj islamo konsideras rideton kiel agon de karitato, de adorado en si mem, sed precipe Islamo rilatas al rido en pli alta homa signifo, konsiderante ĝin kiel specon de ofero, kiel menciite en Hadito. "rideti al la vizaĝo de via amiko estas bonfarado (sadaqa)" inspirita fare de Mohamedo kaj kio rezultus esti forta karakterizaĵo de lia kiel ekzemple lia rideto kaj bonhumoro. Sed klare liaj sekvantoj ne reflektas ĉi tiun saman ĝojon kaj ili ŝatas havi "bombon" tempon nur kiam la ŝerco estas ilia propra.

La revuo Charlie Hebdo estis multfoje minacata pro siaj satiraj eldonaĵoj kontraŭ islamismaj movadoj kaj estis la 7-an de januaro ĉi-jare kiam ni fariĝis atestantoj de ruiniga ago de fanatikeco, kiu brutale atakis fundamentajn valorojn de la homaro kiel esprimlibereco, libereco de konscienco, homaj kaj civitanaj rajtoj.

Tiu ĉi riproĉinda fakto klare postulas de ni firman pozicion postulantan la defendon kaj garantiojn necesajn por la liberpensoj kaj individuaj rajtoj, libereco de esprimo kaj de gazetaro.

Sed ni ankaŭ devas alvoki nin al individua pripensado por analizi ĝis kia grado nia apatio, pasiveco kaj manko de inteligenteco ne nutras la veron de kelkaj bazita sur fido, super la racio, kaŭzante malekvilibrojn kaj maljustaĵojn en la socio kaj kunvivado.

"Ami Dion" - kiu ajn li estas - estis forta kaj baroka mesaĝo al nedaŭrigeblaj niveloj, kaj ŝajnas esti la kerno el kiu eliras ĉiu pravigo de tio, kio estas farita en lia nomo.

Dank' al religioj, hodiaŭ homoj mortas pro rifuzo de sangotransfuzo aŭ pro rifuzo de vakcinado, la suferado de fina malsano plilongiĝas per rifuzo de eŭtanazio, religiaj gvidantoj kaj institucioj riĉiĝas kiam estas nekontentaj sociaj bezonoj, homofobio, scienco estas malestimata kaj ĉiu, kiu estas malestimata. pensas malsame estas mortigita.

La dioj vidiĝas en la figuroj kaj ne en la senhavuloj, kaj tial ĉiujare en iu kazo la sama homo estas mortigita kaj revivigita por senti ke liaj pekoj estas purigitaj. Beateco estas promulgataj al la senhavuloj kaj post la elparolo ili forlasas la sanktan policdistrikton veturante luksajn aŭtojn, kaj multaj estas pli feliĉaj kiam ili aĉetas ol kiam ili faras komunecon.

La fakto, ke oni povas ridi pri ŝercoj pri nigruloj, samseksemuloj, grasuloj ktp., sed ne povi tion fari pri diaĵoj, povus eĉ esti konsiderata hipokrita.

Ĉu ekzistas neperforta maniero kontraŭbatali ĉi tion? Ĉu humuro ne estas paca maniero kontraŭbatali fanatikecon?

Ĉu ni povas certe diri, ke humuro kaj respekto estas malkongruaj? Estas ofte insistite ke humuro devas esti esprimita sen transiri kaj sen transiri la limojn de vero. Kaj kio estas la vero?

Pridubi religiajn kredojn ne estas malrespekto, malrespekto estas trudi religiajn kredojn kiel unikajn kaj nediskuteblajn, kaj el kiuj juĝi kaj kondamni iun ajn, kiu pensas alimaniere.

Estas la bezono kredi je io kaj la konformismo, kiun tio reprezentas fronte al ateisto dirante "almenaŭ mi kredas je io" kvazaŭ ne kredi estus kondamninda, kaj dum la scienca metodo eltiras konkludojn el la faktoj, religioj provas trovi faktojn kiuj subtenas la konkludojn.

Humuro estas konstruita el aŭdaca, demanda, sprita rigardo, kaj tiusence estus komprenebla la manko de kompreno de tiuj, kiuj ekflamiĝas per siaj nesolvitaj kaj ŝajnaj certecoj, kiuj nur havas subtenon en la sferoj de la imago.

Nuntempe, ekzistas tio, kio povus esti komprenata preskaŭ kiel socia eksperimento en religio kaj ili estas la tiel nomataj satiraj preĝejoj, troloj, falsaĵoj, kies fundamenta celo estas uzi kelkajn dogmojn por testi religiajn ekstremismon kaj maltoleremon, kaj krei el ili, humuron. .

Tiuj el ni, kiuj havis la ŝancon (kaj la tempon) partopreni en ĉi tiu speco de projektoj, aprezas proksime la manieron, kiel la eksceso de la religio reciklas homojn, donante al ili falsan humilecon kaj neŭtralgante ĉian kapablon de discerniminto fronte al la realo kiu ĉirkaŭas ilin.

En ĉi tiu senco, mi dividas kun vi kio laŭ mia sperto estis ilustra ekzemplo de tio. Ni diris, ke "Dio malamas katojn" kaj kelkaj bibliaj citaĵoj sufiĉis por pravigi ĝin - ironia maniero - por vekti dubon kaj koleron eĉ ĉe la plej multaj kredantoj, kiuj havas katojn. Nun, ni ankaŭ diris, ke "Dio malamas la samseksemulojn", kaj la komplika silento estas tiel mizera kiel la voĉoj de tiuj, kiuj eĥas ĉi tiun deklaron, forgesante, ke se, kiel oni diras, Dio estas amo, samseksemuloj estos pli proksime al li ami unu la alian ol la aliseksemuloj kiuj kritikis ilin.

Ridado estas subfosa, malkaŝanta, stimula por la menso, kaj ĉiam proponas malsaman angulon por aprezi la esencon de objektoj kaj faktoj, kaj se prenita kiel serioza ekzerco ĝi estas profunda invito al pripensado.

Eble pro tio, ĉiam, ridado estis iel malpermesita, kontrolita, disciplinita kaj limigita por havigi certan potencon senti sin malpli malforta, elprovi niajn pasiojn, purigi nian scion kaj eĉ agi kiel potenca medikamento por venki niajn plej profundajn antaŭjuĝojn kaj timojn.

Ne intencas, ke iu ajn forlasu religion, nur ke oni komprenu, akceptu kaj respektu, ke ekzistas tiuj, kiuj ne bezonas ĝin, kaj eĉ povas esti favora al la apartigo inter religio kaj planedo Tero, pozicio tiel respektinda kiel tiu. de tiuj, kiuj libere elektas brakumi unu la alian al iu kredo.

Kompreneble, ni ne perdu de vido, ke religioj timas humuron, ĉar rido forpelas timojn kaj homo libera de timo ne bezonas religion.

Eŭropa Liberpensio por la Libereco de Scienco

Michel Godicheau:

Papo Bergoglio ("Francisko") ĵus organizis preĝtagon por la gardado de la kreado. Ĉu povas esti, ke via Dio ne estas sufiĉe forta, aŭ ĉu li estas distrita kaj bezonas de tempo al tempo rememorigi sian laboron, pinĉita por malhelpi lin dormi? Tiu ĉi dio ne eltenus ses tagojn sur Olimpo!

Fakte, ni komencis studi la lastan papan enciklikon en Francio. Ni faris tion rigardante la Oslo-Manifeston, fondinton de la AILP. Ni faris tion ankaŭ surbaze de la sperto, kiun ni akiris el la agado de francaj liberpensuloj en la kampo de defendo de scienco, de la defendo de libereco de esploro.

Religioj ĉiam logike strebas kontraŭi la sciencojn, se nur ĉar ili ne povas akcepti, ke arkeologio, historio, genetiko aŭ fiziko ruinigas la mitologiigitajn historiajn fundamentojn, sur kiuj pretendas baziĝi religioj.

Ĉi tiu opozicio estas dividita en du sintenojn:

*) tiu de la fundamentistoj, kiuj konsideras, ke la libro aŭ tradicio diris ĉion kaj ke necesas do detrui ĉion, kio kontraŭas ĝin;

*) kaj tiu de la "politikistoj", kiuj celas plifortigi sian potencon desegnante, el dogma vidpunkto, la limon de tio, kio povas esti aplikita aŭ esplorita.

La sama speco de rezonado troviĝas kaj koncerne "ekso-grefojn" kaj en esplorado pri la homa embrio, robotiko, nanoteknologioj aŭ GMO.

Necesas tiam identigi kaj konigi la vektorojn de la obskurantisma ofensivo, kaj tio konverĝas precipe kun la plej oftaj zorgoj de la Libera Pensio, kiel la defendo de la Universitato kaj la diplomoj, kiujn ĝi donas kontraŭ la privilegioj de la religioj, kiuj, en Francio, Lastatempe, ili partoprenis en la preparado de certaj diplomoj kaj aljuĝis siajn proprajn diplomojn danke al "universitata interkonsento" (interkonsento Vatikano-Kouchner).

Liberpensuloj ankaŭ malakceptas "instruadon de religia fakto" intencita por legitimi la ekziston de kvazaŭa morala instruo de la edukita en sciencaj aferoj.

Ĉi tio do ne senkulpigu Liberan Penson de interesiĝi pri la debato "scienco kaj tekno-scienco" (patentado de la vivantoj, sed ankaŭ aliro al la servoj de

sano, media inĝenierado, akvoadministrado, "rajtoj polui" merkato, ktp.).

Estas vera tendenco de la nuna stato de la kapitalismo redukti la sciencon ĝuste al teknoscienco, komandata de la nuraj ankoraŭ profitaj sektoroj de produktado.

Male al tio, kion asertas la ideologoj de "postmoderna" kognativa relativismo, tio ne estas simple natura tendenco de la scienca komunumo. La supozata "socia postulo" estas fakte tiu de kompanioj unuflanke kaj tiu de reaciaj NROj aliflanke, sub la nomo de "civitana scienco".

Tiel, certaj fundamentaj sektoroj de esplorado estas fakte kondamnitaj al kaŝemo, donitaj la regularoj en uzo, subigitaj al obskurantisma kaj merkantilista ideologio. Tro da teroj estas, senkompare, preskaŭ malpermesitaj al libera scienca esplorado.

Restas ankaŭ la delikata afero de ekologiismo, politika movado kie la socia rezulto estas senduba. La fakto ke franca laboratorio por fundamenta esploro en ekologio ĵus estis atakita en sia nomo sendube vastigos ĉi tiun kampon. Helpi al klarvidaj enketistoj kontraŭtaksi ne estas simpla.

Tial estu klare, ke organizaĵoj, kiuj estas difinitaj kiel "interregistaraj", kiel ajn honorindaj ili estu, ne povas esti klasifikitaj kiel sciencaj, eĉ se ili havas la partoprenon de esploristoj.

Bioetiko aŭ antiklerikalismo: la bazoj de la internacia debato estas sanaj.

Ekde 2009 kaj fama kolokvo en la Pariza Fakultato pri Medicino pri esplorado pri la homa embrio, la kunlaboro de eminentaj sciencistoj malfermis novan etapon en la agado de la Scienca komisiono.

Ŝi trairas:

Profunda kaj disvastiga agado rilate al universitataj, hospitalaj, patrinecaj aŭ patrinaj kaj infanprotektaj centroj, danke al komuna redakcia agado kun la universitatoj.

Agado de internaciaj debatoj kaj konfrontiĝoj pri la filozofia kadro de scienca agado kaj ĝiaj aplikoj. Tio, kio estas kutime nomata "bioetiko". La renkontiĝoj signifis, ke tiu ĉi debato, kiu komenciĝis en Oslo en 2011, estas farita kune kun – interalie – la Eŭropa Humanisma Federacio. Post Barcelono, Tesaloniko, Lille kaj Varsovio, estas tempo por lanĉi unuan konkludon.

Kaj ĝuste la Varsovia kolokvo proponas al ni la ŝancon: en la okazinta debato, kun najbaraj determinoj, la partoprenantoj, kiuj estis membroj aŭ proksimaj al la AILP aŭ al la Eŭropa Humanisma Federacio, troviĝis sur la sama ondolongo antaŭ "ateisma-liberala" pozicio, kiu asertas, ke la batalo kontraŭ klerikalismo estas malaktuala ĉar la katolika lobio ene de la etika komitato ne signife influus nek la orientiĝojn de scienca esplorado aŭ distribuo!

Ni devas samtempe formaligi komunajn poziciojn bazitajn sur la

konkludaj rezolucioj de la kolokvoj kaj proponante ilin al la pripensado de sciencistoj kaj la sagaco de regantoj, kiel bazon de ago koncentrita al absolute protektado de la sciencoj de religioj kaj obskurantismaj spiritaj instrukcioj.

Tiel, laboro pri la sciencoj povas aboli certajn "politikajn" limojn inter asocioj kaj krei aktivan sinergion de aproksimado, ĉar ĝi elstaras komunajn poziciojn kaj valorojn. Preter la demando pri scienca libereco, esploroj kaj terapiaj evoluoj, estas kompreneble publikaj liberecoj por civitanoj: libervola interrompo de gravedeco, medicine helpata reproduktado, rajto morti digne.

Konklude,

La laboro komencita pri la papa encikliko "Laudato Si" igis nin konsideri ke la zorgoj esprimitaj estas nenio pli ol maniero uzi ekologiajn zorgojn, kaj sub tiu kovrilo, provante nenion malpli ol kunigi la plej diversajn fortojn kaj la plej efika el la monda imperiismo ĉirkaŭ solvoj garantiitaj de la eklezia institucio por igi la prematojn akcepti sian sorton.

Ĉi tio fariĝas bone komprenata en la nomo de la "batalo kontraŭ malriĉeco", la ĉefa bonvolo de la domo dum du jarmiloj, kun la ekzaltigaj rezultoj, kiuj estas konataj. Pri la aŭtoro, mi legis kun granda intereso la portreton de Bergoglio pentritan de nia bonega amiko Fernando Lozada, proparolanto de la AILP, kaj ni scias, kiu fariĝis papo. Ni devas provi sintezi niajn analizojn kaj niajn kritikojn.

Alberto Testa – Ana Ma López – Michel Godicheau – Patricio Cueto Román

Situacio de urugvaja socio koncerne la Femmortigo, Ĝenra Perforto kaj Hejma perforto

Alicia Podesta

Centro por Studoj por Homoj Digno
Urugvajo

Kiam ni parolas pri feminicidio, seksa perforto kaj hejma perforto, ni uzas terminojn, kies radiko estas la sama: ĉiuj parolas al ni pri perforto kaj estas uzataj nur por klasifiki ĝin, sed neniel signifas, ke unu perforto estas pli grava ol alia: ĉiu perforto estas tre serioza.

Mia propono ekestiĝas el la situacio de la urugvaja socio antaŭ certaj perforto, ĉar oni komprenas, ke la agoj de la socio estas kio determinas ĉu tiuj krimoj pliiĝas aŭ malpliiĝas. Kvankam mi parolas pri tio, kio okazas en Urugvajo, ĉar ĝi estas tio, kion mi scias, mi kredas, ke en pli aŭ malpli granda mezuro, tio povas esti aplikata al la realo de aliaj landoj, ĉefe en Latin-Ameriko.

La socio estas tio, kio determinas, per la ŝtato kaj per leĝoj kaj dekretoj, la regulojn, per kiuj la kunezisto de lando estos regata. Kvankam, multfoje, kiam ni voĉdonis por voĉdoni por nova registaro, ni ne konscias, ke ni elektas tiujn, kiuj starigos la regulojn de kunvivado por la venontaj jaroj.

Kiom da ni ĉi tie zorgas pri scii kiajn proponojn havis ĉiu kandidato, en la lastaj elektoj, pri seksaj aferoj aŭ hejma perforto? Mi dirus tre malmultaj... Tial gravas, ke ni zorgu pri respondece ekzercado de niaj civitanaj rajtoj.

Ni ĉiuj scias, ke la urugvaja socio estas tute speciala... indiferenta, por ne paroli pri egoisma. La "ne enmiksiĝi" regas nian ekziston, kaj se en multaj aferoj, kiuj okazas per diskreteco, en tiuj rilataj al perforto, tio fariĝas preterlaso, ĉar per nia sinteno ni damaĝas aliajn kaj tio estas egoismo, tio ne estas maltrankvila. pri la bonfarto de aliaj.

Femicido estas termino, kiu estis lastatempe enkorpigita al nia lingvo de la Reĝa Hispana Akademio, kaj kiu referencas al la krimo murdi virinon pro la simpla fakto esti virino: ne estas, ke oni mortigis ŝin por rabi ŝin aŭ en la mezo. de de kupto, sed la kialo estis ŝia sekso. Plej ofte tiuj mortoj okazas ĉe la manoj de siaj partneroj aŭ ekspartneroj, kaj estas tre bedaŭrinde, ke vorto devis esti aldonita al la vortaro por difini krimon pro la ofteco kun kiu ĝi estas farita.

En Urugvajo ĉiu 7 tagoj mortas virino, viktimo de feminmortigo, sed ĝis nun en nia lando ni havas problemojn por rekoni ĉi tiun terminon kiel kriman figuron, kaj nia socio preferas klasifiki ĝin kiel pasia krimo aŭ kun similaj terminoj.

Ĉi tiu tipo de murdo rilatas al seksa perforto, kvankam feliĉe tio ne ĉiam finiĝas per morto; ĉar seksa perforto estas tio, kio okazas en ĉiuj kampoj, en kiuj ekzistas neegala rilato inter viroj kaj virinoj, kaj en kiu la viro asertas sian maĉismon por minimumigi la virinon. Seksa ĉikano, kiu provas degradi ŝin igante ŝin senti kiel objekto kiel dezirinda virino, ekzemple, kaj ĉio, kio estas farita kun la intenco de malplivalorigi virinojn kaj sentigi ilin en malsuperaj kondiĉoj.

Ankaŭ la psikologia perforto, kiun viro ofte faras al sia partnero per troa ĵaluzo, horarkontrolo, kontrolado de poŝtelefonoj aŭ retpoŝtoj; ekonomia kaj patrimonia perforto, socia perforto, kiam ŝi estas igita forlasi ĉiujn siajn amikojn kaj estas izolita preskaŭ tute.

Kaj antaŭ ĉio ĉi, kia estas la situacio de nia socio?

Ni vidas, ke de la Ŝtato ne ekzistas vera intereso renversi situaciojn de perforto kaj malegaleco kaj ni observas, ke plej ofte, seksaj aferoj kaj ĉiuj rilataj al virinoj estas inkluzivitaj en la tagordojn nur "ĉar ili devas aperi". kaj ne ĉar estas zorgo pri traktado de ili. Bedaŭrinde tio okazas ankaŭ en multaj sociaj kaj religiaj organizoj.

Unu maniero por malhelpi seksan perforton estus eduki infanojn kaj junulojn pri la aferoj rilataj al egaleco inter viroj kaj virinoj, ĉar tio helpus por ke ili ne estu mistraktataj aŭ misuzantoj estonte. Ni devas eduki niajn junulojn kaj helpi ilin rompi la mitojn de patriarkeco: unuflanke, ke viroj devas esti fortaj kaj perfortaj, dum aliflanke, knabinoj kaj virinoj devas esti submetiĝemaj kaj kredi ke romantika amo povas fari tion se ili ne havas partneron ili ne estas kompletaj aŭ nenormalaj.

La nuna socio ankoraŭ konservas spurojn de tiu seksisma socio de antaŭ 100 jaroj, kaj ni vidas ĝin ĉiutage kaj ĉie. Virinoj estas konsiderataj malfortaj, malsuperaj, kiujn en multaj aferoj ni devas observi, ĉar ni estas tre emociaj kaj tial ne same kapablaj kiel viroj kiam temas pri decido.

Oni kredas al ni, ke ekzistas egalaj kondiĉoj inter viroj kaj virinoj ĉar ni havas voĉdonrajton, sed ni renkontas sennombrajn obstaklojn kiam temas pri voli agi en politiko. Ni havas la rajton studi la karieron, kiun ni volas, sed prefero en laboroj daŭre estas donita al viroj. La sama afero okazas en ĉiuj decidejoj, ĉu en privataj entreprenoj, ĉu en publikaj institucioj, kaj ni vidas ĝin reflektita en la Parlamento kaj la Supera Kortumo, lokoj kie estas faritaj decidoj, kiuj influas la tutan socion kaj en Tiuj el ni virinoj estas malplimulto aŭ ne ekzistas.

Kaj ĉi tio estas seksa perforto, kiu ne mortigas la materion, nian korpon, sed ĝi neniigas nian memestimon, nian spiriton.

Alia elemento en ĉi tiu pripensado estas familia perforto aŭ hejma perforto. Ĉi tio estas kio generiĝas ene de la hejmo kaj estas ekzercita kontraŭ infanoj, maljunuloj kaj handikapuloj. En multaj kazoj, perforto kontraŭ infanoj estas maniero meti premon sur virinojn per siaj infanoj. En aliaj, la kaŭzo estas alkoholo aŭ alia drogmanio, kaj multaj infanoj estas ekspluatitaj devigante ilin almozpeti aŭ fari krimojn.

Familia perforto estas la malplej videbla, ĉar ĝi okazas ene de la "sankta areo de la hejmo" kaj aliflanke ĉar en multaj kazoj ne estas batoj sed psikologia perforto, kaj ĉi tio ne lasas videblajn spurojn, sed tre doloras. profunde la esenco de la estaĵo. Ĝi manifestiĝas per insultoj, mistraktado kaj ĉiaspecaj kalumnioj, kondukante en multaj kazoj al batado aŭ morto.

Ĝiaj plej grandaj viktimoj estas la maljunuloj kaj handikapuloj, ĉar ĉi tiuj homoj ne ĝuas la plenecon de siaj kapabloj kaj ankaŭ estas izolitaj de la ekstera mondo pro siaj malsanoj, kiu en multaj kazoj estas uzata de la respondeculoj por eĉ pli izoli ilin. En ĉi tiuj cirkonstancoj, okazas, ke la sola kontakto, kiun ili havas kun la ekstera mondo, estas la sanservoj, sed la dungitaro de ĉi tiuj servoj emas ignori la situaciojn de perforto, kiujn ili detektas, kiel manko de higieno kaj depresio, inter aliaj.

Kaj ĉi tie denove la "ne implikiĝu." Ni scias, ke fari raporton signifas malŝpari horojn en tribunalo, sed ne fari tion ankaŭ signifas esti kunkulpa en situacio de misuzo, kiun nur tiu kuracisto, flegistino aŭ flegisto povas ŝanĝi.

Kaj nun ni iru al la fina punkto de ĉi tiu propono:

Ni vivas en socio heredita de seksisma tradicio de la naturo, de la tekstoj de malnovaj tangoj kiuj rakontas al ni pri la viro kiu mortigas la virinon ĉar ŝi volis forlasi lin; aŭ trairante nian historion, en kiu ni trovas pasiajn krimojn kiel tiu de la poeto Delmira Agustini, inter aliaj. Kaj eĉ hodiaŭ la gazetaro daŭre nomas ilin tiel, kiam fakte estas viro, kiu mortigas virinon ĉar ŝi forlasis lin, rezistis lian mistraktadon aŭ raportis lin.

La kriminto mortigas tiun virinon, kiun li iam elektis esti la patrino de siaj infanoj kaj kiun li igis sian viktimon, ĉar lia egoo, lia bezono ekzerci absolutan potencon super alia homo, kiu laŭsupoze havis la samajn rajtojn, estis pli forta. . Kaj tio okazas hodiaŭ, en la 21-a jarcento, same kiel antaŭ pli ol 100 jaroj, ĉar ni ankoraŭ vivas en patriarka socio, kiu senkonscie funkcias kun la tiamaj instruoj.

Sed ekzistas ankaŭ alia realaĵo, kaj estas tiu de tiuj virinoj, kiuj ne estas mortigitaj, sed kiuj memmortigas por ne plu ricevi mistraktadon, aŭ tiuj, kiuj ne estas mortigitaj, sed kiuj iom mortas ĉiutage, viktimoj de psikologia perforto. . Ekzistas ankaŭ infanoj, kiuj ofte estas viktimoj aŭ devas atesti la morton de sia patrino kaj kiuj subite restas sen patrino kaj patro, ĉar ĉi-lastaj iras en malliberejon kaj perdas gepatrajn rajtojn, aŭ sinmortigas.

Kiam ni analizas familian perforton, ni vidas ke la ĉefa kialo estas ankaŭ tiu de potenco-rilato aŭ, en aliaj kazoj, venĝo. Kiam oni lasas en situacio de dependeco, pro iu fizika aŭ mensa handikapo, multaj homoj estas

mistraktataj de la respondecaj pri ilia zorgo, tiuj kiuj profitas de ili por ekspluati ilin finance aŭ por kolekti malnovajn rankorojn.

Nia socio estas karakterizita de sia apatio kaj ni estas "terurigitaj" ĉiufoje kiam ĉi tiuj tragedioj okazas, sed kelkaj tagoj pasas, ni forgesas, kaj tiel ni daŭrigas sen fari nenion por ĉesigi tiujn krimojn.

Ni devas movi, ni devas mobilizi la politikistojn, kiuj estas riglitaj al siaj seĝoj sen zorgi pri la malbonoj kiuj atakas nian socion. Estas sennombraj parlamentaj komisionoj por studi aferojn pri sekso kaj hejma perforto, sed la tie prezentitaj projektoj dormas eterne. Ni vivas maltrankvilaj pri la fumkorno de la momento, kaj la aferoj, kiuj devus koncerni nin, kiel socio, daŭras sen solvo.

Hodiaŭ ni estas ĉi tie, en internacia kongreso de liberpensuloj, kaj la liberpensulo supozeble estas individuo, kiu scipovas pensi mem, libera de dogmatismo.

Do, ni faru, ni mem pensu, ni mem decidu, ni ne lasu nin forporti de tio, kion ili diros aŭ kion ili diros al ni, ni eltiru niajn konkludojn.

La temoj ĉi tie prezentitaj ne estas nur temoj por virinoj, kiel liberpensuloj, ni ne povas trakti tiajn antaŭjuĝojn ĉar ĉi tie ni parolas pri Homaj Rajtoj, kaj la Homaro estas ĉio unu, viroj kaj virinoj kune. Ni devas ĉesigi hereditajn antaŭjuĝojn kaj duoblajn diskursojn, por povi generi novajn komprenmanierojn, ĉar nur tiam ni estos venkinta la indiferentecon, kiu hodiaŭ ne ebligas al ni ŝanĝi la situacion de nia socio.

Permesu al mi fermi ĉi tiun verkon per frazo de la urugvaja verkisto Eduardo Galeano, viro tre engaĝita al la lukto kontraŭ seksa perforto, "la timo de virinoj antaŭ la vira perforto estas la spegulo de la timo de la viro de virinoj sen timo".

Pablo Laguna - Reprezentanto de Sekulara Eŭropo (Hispanio)

Civitana trejnado, esenca faktoro por la partopreno kaj evoluo de laikismo

Patricio Cueto Roman

Karaj amikoj kaj kongresaj amikoj:

Ĉi-posttagmeze ni volas dividi kun vi niajn zorgojn, kiel Fondaĵo Sekulara Akademio de Studoj, pri silenta heredaĵo lasita al ni de diktatorecoj kaj ilia sociekonomia modelo en Latin-Ameriko kaj Karibio. Ni aludas al la kultura ŝanĝo, kiun suferis nia popolo, kiu rezultigis laŭlonge de la tempo kreskantan malfortiĝon de niaj propraj demokratioj kaj, kiu laŭ nia opinio, povas esti alfrontita nur kun procezo, kiu devas komenciĝi ekde la lerneja aĝo trejnado de civitanoj pri la valoroj kaj principoj, kiuj devus regi en vera demokratia socio.

La vojo de demokratia resaniĝo en niaj landoj postulas, ke ni agu kun la plej granda inteligenteco por venki ĉiujn malfacilaĵojn, kiujn ni renkontas, ĉiam komprenante, ke la sekularismo bezonas demokration por prosperi kaj ke ne ekzistas vera demokratio se ĝi ne konsideras la sekularajn valorojn.

Tial ni estis feliĉaj, kiam miloj kaj miloj da junuloj eliris la straton tra nia lando, por postuli liberan, inkluzivan, laikan kaj kvalitan edukadon. Same, ke ni ĝojas, ke la Registara Programo de Prezidanto Bachelet levas la Rajton al libereco de konscio kaj faras "Laika kaj pluralisma Konstitucio devas garantii al ĉiuj la rajton al libereco de konscio kaj libereco de kultado kun egala traktado por ĉiuj eklezioj." "

12

Analizante ĉiujn ĉi tiujn faktorojn, la Laika Akademio de Studoj, prezidita de Profesoro Luis Riveros Cornejo, Granda Majstro de la Granda Logia de Ĉilio, decidis meti en la centron de siaj zorgoj kaj laboro, promociante reakiron ene de la trejnado de studentoj, de la unua nivelo de studoj, de civita edukado en pli larĝa koncepto, kiun ni nomis Civitana Trejnado kaj, aliflanke, disvolvi ĉiujn agojn, kiuj estas necesaj, por ke fariĝu la promeso farita en la Registara Programo, ke Ĉilio havas Sekularan kaj plurisman Konstitucion. realo sed, ĉefe, ke ĝi estas plenumita de ĉiuj, kiuj reprezentas la Ŝtaton de la plej alta nivelo ĝis la lasta funkciulo.

En ĉi tiu lasta direkto, ni dum du jaroj organizas renkontiĝojn, kiujn ni nomis "Republikanaj Dialogoj", disponigante spacon por interparolado pri diversaj temoj, kiuj koncernas la socion, en kiuj ni prezentis la vizion el laika perspektivo. Por ni, la nura fakto ke la temoj estas diskutitaj en ĉi tiuj spacoj

---

12

Michelle Bachelet Registara Programo 2014-2018

En serioza, profunda maniero kaj surbaze de la konfrontiĝo de ideoj, ni konsideras ĝin triumfo kontraŭ la kreskanta spektaklobizigo de politika diskuto induktita de la amaskomunikiloj kaj de la akceptema sinteno de granda parto de la tiel nomata politika klaso.

Pri la tasko, kiun ni opinias plej grava, ĉar ĝi implicas kulturen ŝanĝon, kiu rompas la deformadon laŭplane produktitan de la diktatoreco de civitanoj kun malalta aŭ eble senintereso pri "publikaj aferoj", ni faris konkretajn agojn, kiuj donis al ni bonegaj rezultoj kaj metis la Akademion en avangardan pozicion por alfronti ĉi tiun problemon, kiun hodiaŭ ĉiuj rekonas kiel la plej grandan danĝeron por la postvivado de la demokratia reĝimo mem.

Tial tio, kion proponas Luis Eduardo Santa Cruz, estas tre potenca por ni, kiam li konstatas, ke "Civitaneco estas maniero vidi kaj kompreni edukadon, ĝi trudas postulojn, donas gvidliniojn, indikas direktojn kaj montras grizajn areojn de nuna Ĉilio. Ĝi ankaŭ invitas nin anstataŭigi tiujn principojn, kiuj gvidas la normigan diskurson de civitanoj, precipe antaŭ la mankoj de edukaj politikoj kaj la specifa lerneja sperto. Maljusteco, malforteco en partopreno kaj la limigita naturo de lernejaj procezoj en la disvolviĝo de kapabloj konsiderataj dezirindaj por civitanoj, devigas nin pensi, ke la promeso pri kvalita edukado por ĉiuj, kiel rajto propra al aparteno al ĉi tiu socio, estas malproksima de esti plenumita. Tiusence, estas la evoluo mem de la eduka sistemo, kiu postulas pensi pri civitana edukado.

La graveco trakti ĉi tiun aferon rilatas ankaŭ al la defioj, kiujn la evoluo de nia socio trudas al la lerneja institucio. Manko de partopreno, malfido kaj malinteresiĝo al la publiko, malforteco de sociaj ligoj, superrego de ekonomia logiko kiu tendencas limigi demokratian suverenecon, multkulturismon, erozion de sociaj kaj kulturaj identecoj kaj la apero de fundamentismoj, estas novaj realaĵoj, kiuj devus esti korpigitaj kiel defioj. kaj defioj al eduka laboro, se ĝi celas esti signifa sperto por la infanoj kiuj studas hodiaŭ."

13

Por ke ĉiuj ĉi tiuj bonaj intencoj realiĝu, en la monato de aprilo de la kuranta jaro ni publikigis Studprogramon de "Civitana Trejnado kaj Gvidado", kiu kolektas la fruktojn de la laboro farita dum tuta jaro de la Konsilio de Rektoroj de la Kolegioj Framasonaj Laikoj de Ĉilio, en kiuj kvin Principoj estas formulitaj kiuj gvidas civitanan edukadon kaj gvidadon:

1. La eduka laboro ĉirkaŭ valoroj bazitaj sur la institucia eduka projekto: la teksto ne estas Manlibro de rigida aplikado, sed prefere fleksebla, adaptebla al ĉiu loka realaĵo, kun la lernejoj mem kiuj decidas la valoron kaj sintenon enhavon. ke la programo traktos en ilia efektivigo.
2. La formado de la morala personeco kiel subteno de la civitana vivo komprenata kiel dinamika procezo: subteni la moralan formadon kaj evoluon de la homo implicas rekoni, ke valoro aŭ sinteno ne akiras kiel iu, kiu lernas certan formulon parkere, sed prefere. ĝi estas kultivata en tempo, en sperto

mem, kiu devas fariĝi iom post iom pli matura, pli konscia, por antaŭenigi sinregadon kaj faciligi la memrealigon de la persono, ĉiam en kunteksto.

3. Civitana kaj civita konstruado surbaze de valoroj disvolvitaj en lernmedio bazita sur komunikado kaj dialogo: faciligi lernadon, kiu ebligas kritikan pripensadon, disvolvi ideojn, submeti ilin al debato kaj atingi konkludojn implikas por instruistoj organizi allogajn lernmediojn, instigilojn kaj, esence, dialogo, kie libera pensado, diverseco de penso kaj toleremo estas metitaj en ludon.

4. La klasĉambro kaj la lernejo kiel lernspacoj de humanisma kaj demokratia kunvivado, bazita sur toleremo kaj respekto al legitima aŭtoritato: ĉiama defio por instruistoj, ekde la unuaj pedagogoj, estis gajni la respekton de siaj lernantoj kaj ne nur de siaj; pli grandan scion, sed ankaŭ pro la traktado, kiun ili donas al tiuj sub sia posteno kiel studentoj, modeligante, per sia ekzemplo, la kondutojn, kiujn oni atendas ke studentoj konstruos.

La serĉo de studenta protagonismo en la ŝanĝoj okazantaj 5. en edukado kaj en socio: faciligi la konstruadon de valoroj kaj sintenoj tipaj de civitana konduto kaj gvidado estus vana pedagogia ekzerco se la akiro de kapabloj por desegni kaj efektiviĝi iniciatojn. kiuj ebligas ilian esprimon en konkretaj agoj gvidataj de studentoj, ĉar pripensado devas esti kunigita de agado por esti temoj de praxis, kiel Paulo Freire instruis antaŭ longe.

Ni kredas, ke por ke ni konkrete progresu en formado kun ĉi tiuj principoj, necesas, ke la agnosko de la Ŝtato kiel Sekulara Ŝtato ĉesu esti morta litero, en kiu finfine la socia, kultura kaj politika pezo de la Katolika Eklezio ĉiam finiĝas trudita kio malebligas tion okazi. Ni vidas tion en Ĉilio kaj mi kredas, ke en la plimulto de niaj landoj, en kiuj la sesioj de nia parlamento estas malfermitaj en la nomo de Dio, ekzistas kapelanoj kaj diservoj eĉ en la registaraj domoj mem, daŭre estas oficialaj religiaj ceremonioj. efektivigita, ktp ktp.

Mi pensas, ke ni pruvis en ĉi tiuj mallongaj ideoj, kiom decida estas la promocio de Civitana Trejnado, por ke ni formi civitanojn engaĝitajn al la estonteco de la socio Ni bezonas sindevigajn kaj mobilizitajn civitanojn por defendi iliajn rajtojn, kiel ekzemple la rajton de ĉiu civitano povu elekti, uzante sian aŭtonomecon, la plej taŭgan lernejon aŭ universitaton por siaj infanoj, kaj se temas pri privata opcio, kiu en uzo de siaj rajtoj ricevas subvencion de la Ŝtato, ĝi (la Ŝtato) devas havi ĉiujn. la rajto kaj devo koni la celon kaj uzon de la donataj monrimedoj, sed ankaŭ la institucioj, kiam ili ricevas financojn de la Ŝtato, ne povas limigi la liberecon de penso, de religio, kaj de studentoj kaj instruistoj. Tial, en siaj edukaj projektoj ili ne povas limigi tiujn ĉi rajtojn, kiuj tiom kostis al ni memori en nia kunvivado, tio estas, ĉiuj tiuj ekleziaj lernejoj devas esti laikaj en siaj lernejoj agoj: "por garantii liberecon de konscio kaj por certigi, ke nenio ĝenu la spiriton de la infano, dum lia forma periodo" kiel diris Pedro Aguirre Cerda, granda Prezidanto de Ĉilio, kiu ekregis kun la devizo "Regi estas Eduki".

Femmortigo en Latin-Ameriko:

La eskalado de seksisma perforto

Monica Rodriguez Encalada

Kultura Centro "Valentín Letelier".

Kapsiketo

Ne ekzistas milda aŭ malpli serioza esprimo de maĉismo, ĉar kiam ekzistas kredo ke unu persono estas malsupera al alia pro sia sekso, povas okazi eskalado de perforto kiu finfine finiĝas per morto. Tial vi komprenos - karaj delegitoj al ĉi tiu Kongreso - ke estas malfacile por virinoj partopreni en liberpensoj kiel prioritata agado, se la fundamentaj problemoj de seksa malegaleco, kiuj daŭras tra la jarcentoj, ne estas venkitaj, por povi koncentriĝi pri projekto kiel tiu, kiu kunigas nin ĉe la AILP, kiun ni opinias fundamenta por la homaro.

Femmortigo estas la plej grava kaj riproĉinda krimo de perforto kontraŭ virinoj, ĉar ĝi ne nur implicas agon de barbareco, sed estas unu el la plej klaraj simptomoj de historie neegala socio. Femmortigo ne nur estas limigita al la murda ago, sed al pli kompleksa kunteksto kiu inkluzivas la socian, politikan, kulturalan kaj ekonomian ŝtaton kiu antaŭenigas ĝin.

La termino femincido estis unuafoje uzata de la verkistino Diane Russell, Doktoro en Sociaj Sciencoj, -feminisma kaj aktivulino- en 1976, antaŭ la Internacia Tribunalo pri Krimoj kontraŭ Virinoj, en Bruselo, por difini la formojn de ekstrema perforto kontraŭ virinoj. . En 1990, Russell, kune kun Jane Caputi, redifinis tiun koncepton kiel "la murdo de virinoj de viroj, instigita per malamo, malestimo, plezuro aŭ sento de posedo direkte al virinoj." La granda kontribuo de ambaŭ estis videbligi, ke la kialoj kial homoj historie estis murditaj pro sia raso, nacieco, religio, etna origino aŭ seksa orientiĝo, estas la samaj kialoj pro kiuj virinoj estas murditaj kaj, tiamaniere ili kadras feminmortigon. kiel malama krimo.

La laboro de Diane Russell, naskita en Kab-urbo, Sudafriko, daŭre estas mova forto por la batalo de aliaj virinoj tra la mondo kiuj pledas por la ekstermado de perforto kontraŭ nia sekso. Pluraj aktivuloj pri feminmortigo, kiel meksikanoj Marcela Lagarde aŭ Julia Monárrez, bazigis sian laboron sur la linio kreita de Russell. La koncepto de sekso en la sociaj sciencoj: sociologio, psikologio aŭ antropologio, estas simbola konstruo kiu rilatas al la aro de socikulturaj atributoj asignitaj al homoj surbaze de sia biologia sekso kaj kiuj konvertas seksan diferencon en socian malegalecon inter viroj kaj virinoj. virinoj.

Julia Monárrez, Doktoro pri Sociaj Sciencoj el Meksiko, montras al la potenco-rilatoj de virigita socio, kiu per siaj strukturoj, propagando, ritoj, tradicioj kaj ĉiutagaj agoj, konfirmas la submetiĝon de virinoj. La aserto de vireco per sekseco ligita al potenco, kontrolo, dominado kaj submetiĝo ankaŭ kaŭzas punon kaj humiligon.

Laŭ la Nacia Civitana Observatorio pri Femicido de Meksiko, ĉi tiu krimo rilatas al la murdo de virinoj fare de viroj, kiuj mortigas ilin pro la sola kialo de esti virinoj. Tiuj murdoj estas motivitaj per mizogineco, ĉar ili implicas malestimon kaj malamon al virinoj; kaj pro seksismo, ĉar la viroj, kiuj murdas ilin, sentas, ke ili estas superaj ol virinoj kaj ke ili havas la rajton fini sian vivon.

Femicido estas rekte ligita al la virila timo ekskludi sin el la mondo de tiel nomataj fortaj aŭ harditaj viroj, nedifektitaj de sia propra sufero aŭ de la sufero de aliaj.

Femicido aŭ Femicido?

Marcela Lagarde, meksika akademiano, antropologo kaj esploristo - unu el la plej grandaj referencoj de feminismo en Latin-Ameriko - elpensis la esprimon "femicido" kaj atingis la kreadon de Speciala Komisiono pri Femicido en la Kongreso de sia lando, por esplori la murdon de virinoj. . en Ciudad Juárez. Ŝi ankaŭ direktis la Diagnostikan Enketon pri Femicido-Perforto en la Meksika Respubliko kaj antaŭenigis la inkludon de la krimo de Femicido en la Federacia Krimkodo kaj la Ĝenerala Leĝo de Virina Aliro al Vivo Libera de Perforto, leĝo valida en Meksiko ekde la 2-a de februaro. 2007. Lagarde difinis la agon murdi virinon, nur ĉar ŝi apartenas al la ina sekso, kiel "femicido", provante doni al tiu koncepto politikan signifon por denunci neagadon kaj nerespekton de internaciaj konvencioj, kontraŭ tiuj brutalaj krimoj kaj iliaj aŭtoroj.

Ĉi tiu termino rilatas al la aro de faktoj, kiuj enhavas la krimojn kaj malaperojn de virinoj kiam ili okazas, la silento, la preterlaso, la neglektemo, la neaktiveco de la aŭtoritatoj komisiitaj de preventado kaj ekstermado de tiuj krimoj. Estas feminmortigo kiam la Ŝtato ne donas garantiojn al virinoj kaj ne kreas sekureckondiĉojn por ilia vivo en la komunumo, hejme, en sia laborejo, sur publikaj vojoj aŭ en libertempaj spacoj.

En la sama linio, sed plivastigante la koncepton eĉ pli, per inkludo sub tia terminologio ne nur intencitan morton sed aliajn agojn de antaŭa perforto, Julia Monárrez diras ke "femicido inkluzivas tutan progresadon de perfortaj agoj kiuj iras de emocia misuzo, psikologia, batadoj, insultoj, torturo, seksperforto, prostituado, seksĉikanado, infanmistrakto, infanmurdo de knabinoj, genitalaj kripligoj, hejma perforto kaj ajna politiko kiu rezultigas la morton de virinoj, toleritaj Por la ŝtato".

Femicido estas, resume, genocido kontraŭ virinoj kaj okazas kiam historiaj kondiĉoj generas sociajn praktikojn, kiuj permesas perfortajn atakojn kontraŭ la integreco, sano, liberecoj kaj vivoj de knabinoj kaj virinoj. Por ke ĉi tiu krimo ekzistu

silento, preterlaso, neglektemo kaj parta aŭ tuta koluzio de la aŭtoritatoj komisiitaj de preventado kaj ekstermado de tiuj krimoj okazas en krima maniero.

Konsiderante la suprajn, evidentiĝas, ke ni traktas komplementajn terminojn: Femmortigo, la murdo aŭ murdo de virino pro la simpla fakto de aparteno al la ina sekso kaj Feminicidio, la aro de feminmortigoj, en situacio de absoluta, aŭ patenta neaktiveco de Ŝtatoj por la procesigo kaj preventado de tiaj krimoj.

Honduro: la plej danĝera lando por virinoj

Lastatempe UN raportis, ke la perforta morto de virinoj metas Honduron en la unua loko por feminmortigoj en landoj kiuj ne militas en la mondo. Same, en Meksiko, Ekvadoro, Ĉilio, Argentino kaj aliaj landoj de la regiono, alta nombro da virinoj daŭre estas raportitaj kiel murditaj kaj torturitaj de siaj partneroj, ekspartneroj aŭ viroj en sia proksima rondo.

La reprezentanto pri ina diskriminacio de Unuiĝintaj Nacioj (UN), Alda Facio, emfazis, ke la perforta morto de virinoj metas Honduron en la unua loko por feminmortigoj en Latin-Ameriko. Oni taksas, ke Honduro havas femicidan indicon de 14,6 por cent mil loĝantoj, laŭ ciferoj de la Observatorio de Perforto de la Nacia Aŭtonoma Universitato de Honduro (UNAH). Ĉi tiu lando prenis tiun unuan lokon de Gvatemalo kaj Meksiko, kiuj estis la komparnormoj kun la plej altaj indicoj de murditaj virinoj. Laŭ la raporto pri perfortaj mortoj de virinoj, publikigita de la UNAH, en 2013, entute 636 honduraj virinoj perdis sian vivon perforte.

Femicido fariĝis parto de ĉiutaga vivo en tiu lando, laŭ statistiko de policaj aŭtoritatoj kaj feminismaj organizoj. La Centro por Virinaj Rajtoj (CDM) nombris, ĝis la 15-a de marto ĉi-jare, 76 kazojn de perfortaj mortoj de virinoj, figuro kiu inkluzivas plenkreskajn virinojn kaj knabinojn. Nessa Medina, de koncerna organizo, raportis, ke tri el ĉiu kvin mortoj okazas en la Centra Distrikto.

La defendanto de la virinaj rajtoj atribuas tiujn mortojn al la "komplikeco de la Ŝtato kun la malstreĉiĝo de la posedo de pafiloj, ĉar pli ol 80% de ĉi tiuj kazoj estas faritaj per ĉi tiuj armiloj".

Ĉi tiuj krimoj rilatas al la troa kresko de la fizika kaj psikologia perforto kontraŭ virinoj. Ĝis nun ĉi-jare, la Publika Ministerio ricevis pli ol 20 mil plendojn pro hejma perforto kaj 2 800 pro seksaj krimoj. "Ĉiu ĉi tiu perforto sumiĝas kaj pluraj el ili finiĝas per perforta morto de virinoj ĉe la manoj de unu aŭ pluraj viroj", diris Medina, kiu memoris, ke en 2014, la Nacia Polico nombris 526 murdojn de virinoj.

Laŭ la Observatorio de Perforto, la viktimoj de feminmortigo estas plejparte parto de la ekonomie aktiva loĝantaro inter la aĝoj de 14 kaj 44 jaroj. El la 526 feminmortigoj registritaj pasintjare, nur 92 estis procesigitaj Rilate al la juĝaj juĝoj pro la morto de virinoj, Medina atentigis, ke la plimulto de la kondamnitaj "havis emocian, familian rilato, aŭ proksima al la viktimoj." Laŭ la feministo, por redukti la indicojn de perforta morto de virinoj, la Ŝtato devus konsideri, ke ĉi tiuj krimoj estas tipo.

de "specifa perforto" kaj korpigi novajn mekanismojn en la sekureco kaj justeco. La registaro ankoraŭ ne korpigis la analizon de tiuj krimoj en sekurecan strategion por protekti hondurajn virinojn, kio fakte signifas veran senpunecon por la krimintoj, tio estas, la feminmortigoj.

Pli da figuroj de honto

"Ni scias, ke 15 virinoj mortas ĉiutage en Brazilo nur ĉar ili estas virinoj," lamentis Dilma Rousseff, la unua ina prezidento de tiu lando, en marto de ĉi tiu jaro, promulgante leĝon kiu inkluzivas feminmortigon en la punkodo. Rousseff emfazis, ke seksa perforto "okazas en ĉiuj sociaj klasoj".

Argentino, sen oficialaj statistikoj, gvidas plurajn sudamerikajn landojn: 277 feminmortigoj en 2014, cifero tamen pli malalta ol la 295 en 2013, laŭ la NRO Casa del Encuentro.

Raporto de la Ekonomia Komisiono por Latin-Ameriko (ECLAC) pri feminicidio, en 2014, indikas ke 88 virinoj estis murditaj de siaj partneroj aŭ ekspartneroj en Kolombio; 83 en Peruo; 71 en la Dominika Respubliko; 46 en Salvadoro; 25 en Urugvajo; 20 en Paragvajo, kaj 17 en Gvatemalo. Dume, en Ekvadoro, pasintjare okazis 97 feminmortigoj, kiuj respondas al 54% de la virinoj kiuj suferis perfortajn mortojn.

Ĉi tio, malgraŭ tio, ke ĉi tiu krimo estas puninda per 22 ĝis 26 jaroj da malliberejo, laŭ la leĝoj de tiu lando.

Ĉiusemajne okazas feminmortigo en Ĉilio, kio estas konfirmita kaj eĉ superita de raporto de la Enketa Polico, kiu certigas, ke pli ol 50 virinoj mortas ĉiujare pro ĉi tiu kaŭzo, laŭ studo prezentita de la Specialigita Unueco pri Hejma Perforto kaj Seksaj Krimoj, de la Nacia Prokurorejo.

Ĉi tiu 2015, en Ĉilio estas 25 virinoj murditaj per siaj partneroj aŭ ekspartneroj.

Laŭ la Ministrino de Virinoj, Claudia Pascual, la malforto de ĉilia leĝaro estas ke "ĝi permesas plendojn fari de aliaj homoj, sed ili devas esti ratifitaj de la virino kiu estis viktimo."

PROFILO DE LA FEMICIDOJ

La psikologo de la Ĉilia Instituto por Studo de Perforto (ICEV), Adriana Sosman asertas, ke: "La ĉefa faktoro en feminmortigo estas kultura. Ĝi estas pro maĉismo, kiu estas esprimita per agoj de posedo, ĉu per rekta perforto aŭ ankaŭ per seksperforto. La kriminto ne akceptas, ke la virino havas aferojn, kiujn li ne povas kontroli, kaj unu maniero por pruvi, ke li daŭre havas kontrolon, estas per perforto aŭ ankaŭ, en pli bizara maniero, kun seksa ago, "li diris.

La profesiulo partoprenis en la Alterna Kortumo Kontraŭ Feminicidio, en Honduro, kiel jurmedicina psikologo, farante psikologian analizon de la feminmortigoj en tri emblemaj kazoj kiuj estis traktitaj en koncerna tribunalo. Tiuj estis inter 30 kaj 40 jaroj, kun malalta sociekonomika nivelo kaj edukado, sed ĉefe kun historio de perforta konduto, precipe kontraŭ sia partnero. Kvankam ĉi tiuj komponantoj aŭ kataliziloj ne estas la normo por fari perfortajn agojn kontraŭ

virinoj, ili multe pli riskas kunvivadojn kaj predisigas virojn fari pli ekstremajn agojn, kiel feminmortigo.

Sosman atentigis, ke en latin-amerikaj landoj, la indico de feminmortigoj pligrandiĝis en la lastaj jaroj kaj, kiel aliaj sociaj aŭ malriĉecaj fenomenoj, kiuj povas influi, ekzistas aliaj kataliziloj kiel drogkontrabando kaj konsumo. La psikologo emfazis, ke: "La feminmortigo ne havas unikan profilon ĉar perforto kontraŭ virinoj estas la produkto de historia, socikultura kaj familia kunteksto kie ŝablonoj kaj dinamikoj estas reproduktitaj en parrilatoj, kiuj implicas perforton kontraŭ virinoj. La influfaktoro estas maĉismo - domina subpremo tra Latin-Ameriko - kiu ankoraŭ starigas tiajn arkaikaj konceptoj, kiel ke virino apartenas al viro, precipe kiam ŝi dependas ekonomie de li.

Liberpenso kaj Scienco.

Kondiĉo en Percepto kaj en la konstruado de la Subjekto

Alberto Testa:

"Ni estu liberaj kaj la cetero gravas nenion" diris generalo José de San Martín en la liberecana heroaĵo kaj tiuj vortoj ankoraŭ resonas. La afero estas, ke libereco estas koncepto por kiu ni batalas ĉiutage kaj kiu estas konstante kunkonstruita, same kiel la evoluo kaj ekspansio de la homaro estas konstantaj.

La koncepto de libereco trairas nin kaj defias maljustan socion. La afero estas, ke en la nomo de libereco aŭtoritataj registaroj kaj gvidantoj estis kaj estas ekzercitaj.

La grekoj proponis esti libera per "koni vin mem", lerni prizorgi vin mem kaj vi estos preta prizorgi aliajn, tio estas, servi en la registaro de urboŝtato.

Descartes proponas sian sciencometodon, kiun li sukcesas organizi kaj konstrui, paradokse per sonĝo, kiun li havis. Kaj ĉe Kartezio aperas diferencigo, kiu fremdigis nin ekde tiam kaj tio estas, ke scienco estas nur por etendita materio, ne por pensanta materio kaj li diras, ke etendita materio estas mezurebla kaj estos la unua paŝo al fizika koncepto de la Universo. Tiam Neŭtono venos kun sia tuta vasta matematiko kaj korpoj kun ilia etendo en la procezo de gravitado.

Scienco kun sia metoda dubo rekte aŭ nerekte defias religian dogmon. Religia dogmo, siavice, persekutos sciencistojn, kiuj kuraĝas penetri la supozeble nediskuteblajn areojn de Religio.

La homaro, post longa vojaĝo, diras la historio, (kiu kutime emas kaŝi aŭ ignori la grandajn enigmojn de antaŭaj civilizacioj), atingos

ekonomia sistemo, kiu generas grandegajn kvantojn da varo, sed kiu mortigas virojn kaj virinojn, farante la sistemon la prioritato kaj metante la homon tre malproksimen en prioritatojn, kio faros la sociajn sciencojn dezerta loko por la homo, kie La homo estas. mortinta, diros Miguel Foucault.

La kapitalisma sistemo, la plej bona, kiun la homaro povis generi ĝis nun, havas la avantaĝon generi varojn kiel neniam antaŭe, havi enorman produktivecon kompare kun antaŭaj ekonomiaj sistemoj.

La problemo estas, ke same kiel en la komenco en la famaj marksaj varo-varaj ekvacioj; La varo-mono-varo aliformiĝas al mono-varo-mono, la ekonomia sistemo je la servo de la homoj transformiĝas al homoj je la servo de la ekonomia sistemo.

Kial ĉi tio okazas? Ĉar profito havas prioritaton super la produktado de bono. Ne gravas, kion ĝi estas produktita aŭ por kiu. La grava afero estas la profito.

Adam Smith, la plej grava sistemiganto de la ekonomio de sia tempo, komentas la bezonon de la labordivido por pligi produktivecon kaj enspezon, kvankam kiel fakulo li komentas, ke la labordivido stultas la homojn kaj proponas la kreadon de lernejoj por dungitoj.

La produktmaniero, ĝia logiko, forte kondiĉas la sciencojn. Ĝi kondiĉas la metodojn de scienco, ĝiajn prioritatojn kaj kian specon de Scienco ni rekonos kaj kiujn ni ne faros.

Kiel la kapitalisma ekonomia sistemo kondiĉas percepton?

Estante ĉefe interesita pri profito, li zorgas pri efikeco, kiu permesas redukti enigaĵojn por atingi produktojn, kiuj estas kiel eble plej malmultekostaj, forgesante efikecon, tio estas, kio estas la celo de produktado? Vi forgesas optimumigi la elekton de produktoj.

La pligraviga faktoro estas, ke ĝi transformas ĉion en rimedon por produktado. La viro estas rimedo, la sciencisto estas rimedo.

Ni memoru la difinon de rimedo. "Aro de disponeblaj elementoj por solvi bezonon aŭ efektivigi kompanion. "Naturaj, hidraŭlikaj, arbaraj, ekonomiaj, homaj rimedoj."

Ni tiam observas ke la homo estas perceptita kiel disponebla elemento, kompreneble tio implicas alian, la sklavon en la mastro/sklavo rilato.

Ĉi tiu alieco estas kaptilo por libereco de penso kaj por scienco. Ĉar penslibereco konsistas el detruado de muroj. Ne ekzistas unu vero por tia geto, por tia lando kaj alia vero por alia geto, por alia lando. La vero baziĝas sur raciaj serĉoj kiuj, konsiderante la apartaĵojn, transcendas ilin. Indiano havas malsaman kulturon ol argentinano, sed rekonante tiujn diferencojn, estas senvariaĵoj, ekzistas profiloj komunaj al la homaro.

Gandhi, ĉe iu punkto en sia vivo, ĉesis esti hinduo por iĝi eksponento de pasiva rezisto kiu faris kaj faras sian markon sur la mondo. Francisco de Miranda estis universala viro.

En Latin-Ameriko, eĉ hodiaŭ ni devas venki la konkeritan memon, la eŭrocentran rigardon, kiu tendencas al nian rigardon. Epistemicido farita de konkerantoj aŭ imperioj.

Estas facile observi kiel poŝtelefonoj ŝanĝas nian rigardon, kiel metaforo de tio, kio okazas al ni. Poŝtelefonoj ligas nin, sed ili malhelpas niajn tempojn/spacojn, niajn renkontojn.

Nuna scienco, kiu dependas de Neŭtono kaj emas ignori kvantumon, tendencas blindiĝi. Ĉar distanco ekzistas sed ekzistas ankaŭ senfineco sen distanco. En ĉi tiu renkonto ni povas esti fizike apartigitaj (Newton diras tion) sed evidente ni estas emocie kaj kogne kunigitaj en la serĉo kaj defendo de libera penso kie ni povas mezuri la distancon de niaj utopioj, de niaj emocioj. (Kvanto povus doni al ni ekvidon de materio/menso).

Estas kvantuma metaforo, kiun verkisto brile esprimas. Thich Naht Hanh: "Se vi estas poeto, vi klare vidos nubon flosi sur ĉi tiu

paperfolio. Sen nuboj, ne estos pluvo; sen pluvo, arboj ne povas kreski; kaj sen arboj ni ne povas fari paperon. La nuboj estas esenca por ke la papero ekzistu. Se la nuboj ne estas ĉi tie, la paperfolio ankaŭ ne povas esti tamen en la vortaro, sed se ni kombinas la prefikson 'inter' kun la verbo 'ser', ni havas novan verbon, inter-ser.

Se ni rigardas eĉ pli profunde en ĉi tiun paperfolion, ni povas vidi la Sunon sur ĝi. Sen Suno, la arbaro ne povas kreski. Fakte, nenio povas kreski sen la Suno Tiel, ni scias ke la Suno ankaŭ estas sur ĉi tiu paperfolio. Papero kaj la Suno inter-filo. Kaj se ni daŭre serĉas, ni povas vidi la lignohakiston, kiu dehakis la arbon kaj portis ĝin al la muelejo por transformi ĝin en paperon. Kaj ni vidas tritikon. Ni scias, ke la lignohakisto ne povas ekzisti sen sia ĉiutaga pano, tial la tritiko, kiu fariĝas lia pano, estas ankaŭ sur ĉi tiu paperfolio. La patrino kaj patro de la lignohakisto ankaŭ estas en ĝi. Kiam ni rigardas ĉi tien, ni vidas ke sen ĉiuj ĉi aĵoj, ĉi tiu papero ne povas ekzisti."

La Naciŝtatoj konstruitaj samtempe kun la kapitalisma procezo, aŭ emas transcendi fragmentajn interesojn kaj kompreni la ekziston de ununura planedo kaj la "biodiversecon" necesa por la paca kunekzistado de la plurala aro de nacioj, aŭ la imperio de la fragmento tendencas al detruo la liberan penson konstruante muron per la brikoj de "dogmataj veroj", kun la konstruo de la alia, la sklavo, la stigmatizitaj, kaj la sciencoj ignoras la homon en siaj studoj, ĉar en siaj perceptoj tio gravas. estu la produktoj kaj la homoj ĉesos esti la suvereno kaj fariĝos rimedo por 1% de la monda loĝantaro.

Ni devas konstrui civitanecon, ni devas reveni al saĝo, al tuteca scio, kiu gvidas la partan scion, kiu detruas la planedon kaj civilizacion.

Ni bezonas liberan penson kiu detruas murojn, kiu forigas la koncepton de rifuĝintoj, kiu igas nin kompreni ke ŝajne la alia de la alia estas ni, kaj kompreni ke ni ne estas la aliaj de la aliaj, sed ununura homaro kiu kiel neniam antaŭe, unuvoĉe, Ĝi ludas sian solan, sian propran supervivon kiel specion, kiel kompleksan vivon sur la planedo.

Liberpenso kaj Teknologio en Komunikado kaj Informo

Walter Vargas Portocarrero

Prezidanto de la Inter-Amerika Konfederacio de
Simbola Framasonismo - CIMAS

La menso estas konglomeraĵo de pensoj; Agoj eliras el pensoj, fruktoj eliras el agoj, tial pensoj estas la semoj, kiuj finfine donas fruktojn de sukceso aŭ malsukceso. La viro tiel konsiderata estas la arkitekto de sia propra destino; Tio ebligas al mi difini la Liberpenson kiel la plej altan el la manifestiĝoj de la homo, ĉar ĝi estas la kapablo, kiun ĉiu individuo havas uzi la racion kun plena libereco, koni ekvilibre la esencon de ĉio, kio ekzistas kaj okazas, en la realo.

Jen la kialo, ke ni masonistoj proklamas kaj praktikas liberecon de penso uzante la racion kiel la ĉefan ilon, la akrecon de niaj pensoj kaj la ekvilibran administradon de niaj emocioj, direktitaj kaj orientitaj al bonaj kaj pozitivaj agoj por la bono de ĉiu sia membroj kaj de la homaro.

Do ĉiu penso, kiu baziĝas sur nescio, ne estas libera penso, nek estas tiu, kiu celas subpremi aŭ limigi la liberecojn de iu alia homo, kaj neniam estos tiu de tiu, kiu dungas sin por pensi kaj poste diri, kio estas oportuna. Ĉar tiu, kiu pagas, eĉ se li kaŝas ĝin per bone strukturita lingvo, neniam estos libera aŭ same saĝa aŭ tiel travidebla kiel tiu de la simpla homo, kiu laboras kaj vivas por bono.

Liberpenso kiel individua fenomeno estas tendenco plene kontentigi siajn celojn de persona liberigo kaj ĝui superan vivon de spirita paco, al la realigo de la plej altaj kaj konstantaj idealoj, virtoj, principoj, celoj, valoroj, veroj kaj konvinkoj vivi per.

La libera penso kiel socia fenomeno, malgraŭ la ŝanĝoj, kiuj okazis tra la jarcentoj en la homa socio, restis firma en la serĉado de konstantaj valoroj, ĝi ĉiam estas konstanta en evoluo, perfektigo kaj adaptigo al renovigitaj kondiĉoj al sciencaj kaj sociaj ŝanĝoj de ĉiu epoko.

Por ĉiuj ĉi konsideroj, ĉi-okaze, mi volas koncentri kaj rilatigi la koncepton de "Liberpenso kun la nuna Evoluo de Teknologio en Komunikado kaj Informado".

La kreado kaj ellaborado de iloj kaj teknologiaj artefaktoj akompanas, ekde siaj komencoj, la vojaĝon de la homoj, ebligante la laŭgradan konstituadon de serio da teknikoj, kiuj transformis la medion, en kiu la plej multaj el ili vivas, en aŭtentan teĥno-naturon de la homaro .

Fakte, pasis pluraj jarmiloj de kiam la teknikaj artefaktoj, kiuj loĝas ĉi tiun tekno-naturon, peris nian aliron al la ĉirkaŭa realo, kaj jam de kelkaj jarcentoj teknologioj havas efikon sur preskaŭ ĉiuj niaj kondutoj, sur niaj rilatoj kun aliaj, kaj eĉ pri niaj decidoj.

En la daŭro de ĉi tiu longa marŝo al ĉiam pli teknologia mondo, la grandega akcelo de la teknologia evoluo en la lastaj jardekoj generas tiom gravajn efikojn al niaj vivkondiĉoj, ke eble ni atestas aŭtentan kvalitan ŝanĝon kompare kun antaŭaj periodoj. Ĉi tiuj efikoj estas precipe sentemaj en la kampo de novaj Informaj kaj Komunikaj Teknologioj.

Kaj la apero de la "interreta galaksio" kaj la sociaj retoj devigas nin renovigi niajn ŝlosilojn por legi la socian realon kaj fari seriozan analizon por kompreni la hodiaŭan mondon.

Kiel preskaŭ ĉiam okazas kun teknologioj, estas malfacile unusignife taksii iliajn uzojn kaj efikojn. La rezulto de ĉi tiu takso estas kutime esprimita prefere laŭ neevitebla ambivalenco, ĉar kvankam estas vere, ke bona parto de la teknologioj helpas solvi problemojn, kontribuas al malfermo de novaj eblecoj, kaj vastigas niajn kapablojn, estas ankaŭ vere ke, Samtempe ili kreas novajn problemojn, fermas iujn kremanierojn, pliiĝas niajn dependecojn kaj generas teknologiajn submetaĵojn, kiuj laŭ mi estas rekta opozicio al liberpenso.

Tiel, ekzemple, estas klare, ke inter la novaj vizaĝoj, kiujn adoptas la dominado, en elstara loko aperas komputila instrumento, kiu aperas tiel sendanĝera, tiel vaste uzata kaj tiel utila, kiel la serĉilo de Guglo. Sub la ŝajno de libera uzo, ĝi ne nur sukcesas ĉerpi valorajn rimedojn de tiuj el ni, kiuj uzas ĝin, kiujn ĝi konvertas en grandegajn ekonomiajn profitojn, sed ĝi ankaŭ nudigas nin de la eventuala rigardo de subpremaj agentejoj. La sama okazas, kompreneble, kun la preskaŭ eksponenta proliferado de poŝtelefono kaj "inteligentaj" telefonoj plene integritaj en la logiko de Interreto.

Ĉi tiu teknologio havas tian influon sur la menso kaj konscienco de la individuo kaj socio, ke ĝi iĝas aŭtomatigitaj kaj robotaj estaĵoj, forigante la uzon de racio kaj penso, toksomaniuloj dependantaj de la iloj kaj maŝinoj kiujn la teknologio proponas, kiuj estas ĉiam pli kompleksaj. .

Pli ofte ni renkontas en komercaj establaĵoj, en publikaj kaj privataj institucioj kaj kompanioj kun personoj kiuj tenas rilatojn kun la publiko, kaptitaj en la robotaj parametroj kaj dogmigataj dependantoj de la teknologia sistemo, kio ŝajne faciligas al ili, ne rezoni, ne pensi kaj lasi la solvojn kaj eventualaĵojn en la manoj de la teknologia sistemo.

Oni povas ankaŭ rimarki, ke grupoj de infanoj, gejunuloj kaj ankaŭ plenkreskuloj, en siaj familiaj, sociaj, laboraj kaj eĉ politikaj renkontiĝoj, sin okupas pri teknologio kaj ignoras personan kaj rektan komunikadon, tute forgesante la interŝanĝon de ideoj kaj opinioj, kiuj povas esti. susceptible de levita, rezonita kaj konscienca debato.

Estas zorge vidi, ke la junaj generacioj, la estonteco de la homaro, senkonscie iras al homa aŭtomatigo kun evidenta nescio pri libera penso, valoro kaj virto de individua kaj kolektiva libereco.

Konsiderante ĉi tiun evidentan situacion, urĝas kaj necesas pligrandigi kaj disvastigi kun pli granda kovrado de kongresoj kaj eventoj kiel ĉi tiu, kiuj ebligas analizi kaj projekcii, kiel platformon por lukto, nian generacion, fronte al la teknologio, kiu hipnotigas; kaj aŭtomatigas estontajn generaciojn.

Ĉi tio devas esti nia heredaĵo; El la perspektivo de la Framasona Ordo, en niaj laborejoj kaj loĝejoj atendas nin peniga, sed tre grava tasko, direkti kaj gvidi niajn Fratojn. Framasonoj pri la urĝa bezono trovi la veron per racio kaj liberpensoj; serĉante adaptiĝi al sciencaj progresoj kaj muldi nin al sociaj ŝanĝoj kaj la bezonoj de la tempo ĉesi esti doktrino kaj iĝi himno al vivo kun libereco.

Estas trafe noti, ke la Interamerika Konfederacio de Simbola Framasonismo – CIMAS, en 2007 en Santiago de Ĉilio, konsentis festi la 20-an de septembro de ĉiu jaro, kiel la tagon de Liberpensoj, tial, ĉiujare ili eldonas cirkulajn vojojn. inter la membraj Obeoj, invitante ilin programi kaj efektivigi kulturajn agadojn aludante al tiu ĉi grava evento.

Estas mia vorto.

NOTO: Legita de Ana María López

Walter Vargas Portocarrero

Prezidanto de la Interkonfederacio
Amerika Simbola Framasonismo
PUNTOJ

La sola vero estas la realo

Carlos Alejandro Cebey

LAICA INSTITUTO DE NUNTEMPOJ Studoj
ARGENTINAJ (ILEC -ARG)
Neregistara Organizo por Evoluo

Civitanoj

Antaŭ ĉio, festi la kontinuecon de ĉi tiuj renkontiĝoj, kiuj plinigas la klopodojn, kiujn ĉiu el ni, kiel civitanoj de niaj respektivaj landoj kaj membroj de la organizaĵoj, al kiuj ni apartenas, provas ĉiutage, atente al la konstruado de pli kaj pli bona liberpensado por ĉiuj. .

Due, mia saluto al la urugvajaj fratoj kun kiuj la historio de la sendependeco de niaj nacioj havas tiom da komunaj nomoj, lokoj kaj datoj. En la 33 Orientales kaj en José Gervasio de Artigas kaj la Instrukcioj de la XIII Jaro mia emocia memoro kaj en Majstro Pedro Varela mia batalema omaĝo pro liaj substanciaj kontribuoj al lerneja sekularismo.

Trie, la neevitebla klarigo, ke ĉi tiuj linioj estas la rezulto de mia ekskluziva respondeco kaj neniel ligas ILEC Argentinon.

Ni provu nun proksimiĝi al la sola vero, kiu estas la realo.

LAIKA EDUKADO: MEMORU PRI LA PASINTO AŬ REAFIRMO
VEHEMENTE DE IMPERA BEZONO?

Per tiu frazo, en la malproksimaj tempoj de la sepdeka universitata militado, la reformemaj studentoj postulis la validecon de la principoj de la Universitata Reformo de 1918. Parafrazante tiujn afiŝojn, ni venas eksplicite atentigi, ke, konforme al tiu de "la doloroj". ke Restas la liberecoj kiuj mankas" (II), la situacio de laika publika edukado en Argentino suferis konsiderindan malsukceson. Ĉi tiu regreso ne povas esti klarigita krom kiel procezo kiu enprofundigas ĝian

radikoj en la militista puĉo de 1930 kaj kiu ligas longan serion de koncedoj al religia konfesio, kiu prenis tro longe por listigi.

Tamen, estas neeviteble reliefigi, ke la demokratia reaktiro havis unuan malsukceson en tiu ĉi afero, kiam la Federacia Leĝo pri Edukado n-ro 24195 estis enkondukita, kiu ne nur modifis la akademian strukturon de lernejoj institucioj karakterizitaj de ilia "diplomiĝinta" profilo, sed ankaŭ krome, ĝi trudis nacian kursan enhavon kiu ne inkludis Darwin aŭ Lamark en la specifaj temoj de la subjektoj aŭ temoj ligitaj al vivo kaj ĝia ekzisto en la universo.

Por plimalbonigi la aferojn, la strukturoj de Iniciala, Baza Ĝenerala Eduko kaj Polimodala estis malbona malfrua kopio de la spertoj de post-Frankismo. Tiu nacia leĝo nomita FEDERAL DE EDUCATION estis donita en la kunteksto de antaŭa regularo, kiu transdonis naciajn instruejojn sen sufiĉa buĝeto, al la jurisdikcio de ĉiu Provinco kiuj, mi emfazas, estas aŭtonomaj La menciita leĝo, per organizado de la akademia strukturo en tri niveloj lasis sen efiko la nuran nacian organikan leĝon ĝis tiam validan, la memoritan leĝon 1420, frukton de la Pedagogia Kongreso de 1882. Ĝi restis sen efiko sed ĝia artikolo 8 ne estis eksplicite nuligita: ĝi estas tiu, kiu preskribis, ke se estis konfesia edukado, ĝi devis esti ekster klasaj horoj.

La nuna leĝo, nomata NACIA EDUCO N° 26206, lasis la aferon neklara.

Li ratifis la preskribon fiksi la celon de la nacia eduka sistemo evoluigi "kritikan pensadon". Neniu el ili registras ian malakcepton de dogmatismo. Indas demandi, ĉu eblas disvolvi kritikan pensadon kadre de religiaj dogmoj.

La kaŝita instruplano de la juraj transformoj produktitaj de ambaŭ leĝoj estas karakterizita per la deklamado de progresema enhavo kaj, samtempe, kun la firmiĝo de pedagogiaj modeloj kiuj, for de certigi suprenan socialan moviĝeblon, leĝigas la cirkvitojn de kultura kaj sociekonomia malriĉeco.

Sed la centra afero estas kompreni ke, konsiderante la argentina konstitucia organizo, kiu estas difinita kiel respublikana, reprezenta kaj federacia, la ekzisto de nacia leĝo, eĉ kiam la diferenco pri la valideco aŭ ne de la artikolo 8 de la leĝo 1420 estas solvita, ĉiu provinca jurisdikcio estas tiu kiu, kiel respondeca por ĉiuj lernejoj, difinas la aferon de senkonfesismo ene de sia teritorio.

LAIKA EDUKADO KAJ PROVINCIAJ REALOJ

Mallonga turneo de la konstituciaj normoj kaj la sekva leĝaro de kelkaj provincoj donas la sekvan panoramon:

SANTA FE: La Provinca Konstitucio asertas, ke la Provinco... estas apostola kaj katolika. Al ĝi mankas Provinca Eduka Leĝo kaj la celoj kaj celoj de edukado estas fiksita per...ministeriaj rezolucioj. La konstitucia teksto datiĝas de...1962.

CORDOBA: Freŝa leĝdona reformo ebligis la instruadon de religia enhavo en publikaj lernejoj, sen difini financadon por tiu laborkvanto.

LA PAMPA: situacio simila al tiu de Córdoba, estas la konstitucia teksto kiu establas ĉi tiun eblecon.

TUCUMÁN: konforme al la antaŭaj, ĝi konservas la saman kriterion.

SALTA: ĝi prezentiĝas kiel la plej grava situacio, ĉar la diktado de la katolika konfesia enhavo estas preskribita de la leĝo kaj la instruistoj rajtigataj por tio estas...diplomiĝintoj de la sola instituto, kiu donas kvalifikan diplomon, kompreneble de la sama konfeso. Grupo de gepatroj apelaciis ĉi tiun neakcepteblan enmiksiĝon tra la tribunaloj kaj la procedoj estas pritraktataj antaŭ la SUPERA KORTAGO DE LA JUSTECO DE LA NACIO.

AUTONOMA URBO DE BUENOS AIRES: La nuna konstitucia teksto establas ke "...La Urbo supozas la nedelegiblan respondecon certigi kaj financi publikan, laika kaj libera ŝtata edukado je ĉiuj niveloj kaj kategorioj..."

MENDOZA: Malgraŭ la preskribo de konstitucia sekularismo en ĉi tiu Provinco, la sekularaj sektoroj grupigitaj en malsamaj grupoj alfrontis, en la areo de publika edukado, la starigon de religiaj festoj preskribitaj kiel devigaj en la lerneja kalendaro.

BUENOS AIRES: Ĉi tiu provinca jurisdikcio importas 40% de la nacia eduka sistemo. Ĝia Provinca Konstitucio, de 1994, sanktigas la principojn de kristana moralo.

Ĝia eduka leĝaro, kaj leĝo 11612 (vigla en la tempo de nacia leĝo 24195) kaj 13688 (diktita kiel sekvo de nacia leĝo 26206) ne enhavas preskribojn kiuj certigas religian dispensadon en publikaj lernejoj. Tamen, la dekreto 2299/11, kies redaktadon kaj efektiviĝon atente sekvis ILEC ARGENTINO, estas la nura aktuala normo, kiu:

Konstruas la malpermeson de ĉiu religia kaj politika agado en publikaj lernejoj.

Rekonas konsciencan objekton rilate al la "promeso al la nacia flago."

Ĝi rajtigas ĉiun lernejon elekti religian helpon en certaj protokolaj eventoj (ekzemple inaŭguro de konstruaĵoj). Se ekzercita, la religia ĉeesto devas esti ekumena.

Forigas la benon de la ceremonia flago de la instruejo, kiam ĝi devas esti anstataŭigita.

ĈAR LA SOLA VERO ESTAS REALO?

Laikaj luktoj en Argentino havas siajn radikojn en la fondaj tempoj kaj daŭras ĝis hodiaŭ.

Progresoj kaj malsukcesoj karakterizis ilin kaj, sekvante la Fadenon de Ariadna: la fenomenaj malakceptoj de perforto kontraŭ virinoj kaj, ĝis nun, la socia malakcepto de feminmortigo, la leĝaro pri morto digne, pri seksa identeco, la juĝjuĝejo.

Supera Kortumo ratifante la opcion de aborto kiu estis en dubo - interalie pro religiaj objektoj de regantoj kaj sanprofesiuloj, la leĝo de egala geedziĝo, la leĝoj de deviga eksedziĝo kaj komuna gepatra aŭtoritato, la leĝo de universala voĉdonrajto, sekreteco kaj deviga. ina, la Reforma Movado

Universitato la leĝo de universala, sekreta kaj deviga vira voĉdonrajto, la leĝo de civila geedzeco kaj la kreado de la Civila Registro, leĝo 1420 de Sekulara, Libera kaj Deviga Eduko.

Preter tio, kaj kvazaŭ mankus sekcio de la fadeno de Ariadna, la sekularigado de Rivadavia de la Recoleta, la nura ekzistanta tombejo en la urbo Bonaero en la 1820-aj jaroj.

Tamen, samtempe, la ĵus reformita Civila Kodo daŭre konsideras la katolikan, apostolan kaj romian Eklezion kiel... homon de publika juro egale kun... la Ŝtato, ĉu nacia, provinca aŭ urba.

Tamen, samtempe, la Apostola kaj Romkatolika Eklezio ricevas enormajn subvenciojn, kiuj inkluzivas salajrojn de pastroj kaj episkopoj kaj fondusojn por solidarecaj kampanjoj, esceptitaj de la kontrolo de publikaj organizoj.

Tamen, samtempe, kiel indikis en alia prezento, estas konservata la politiko de subvencioj al privataj edukaj institucioj, kiu "mutatis mutandis" estas la principo de subsidiareco, kiu lasos terurajn sekvojn en latin-amerikaj socioj.

Tamen, samtempe, la progreso pri la eduka sistemo, precipe en iuj provincaj jurisdikcioj, estas alarma.

Indas demandi la kialon de ĉi tiuj kontraŭdiroj. Ni tiam faros aŭdacan deklaron.

Ĉu estas malracie pensi, ke estas pli facile por religia dogmatismo en Latin-Ameriko "koncedi" pri "simpatiaj" aferoj, kun forta amaskomunikila efiko kaj reduktita al malgrandaj loĝantargrupoj?

Ĉu estas malracie pensi, ke eblas deklami jubileon sur la "pekaj kondutoj" de iuj homoj sen forigi la dogmon, kiu "kondamnas" ilin?

Ĉu estas freneze pensi, ke religiaj pedofiloj povas esti punataj sen modifi la dogmajn regularojn, kiuj protektas ilin kontraŭ juĝado de la krima leĝaro de niaj landoj?

Ĉu estas freneze pensi, ke la sola spaco, kiu ne estos rezigno, estas tiu de lernejoj kaj ke konsideri privatajn lernejojn publikaj estas sufiĉa pruvo?

Tial ni asertas, ke sekularismo en lernejoj ĈIAM estas en risko, eĉ se aliaj bataloj estas gajnitaj. AC Grayling deklaras: "... ĉiuj kredoj, kiuj nuntempe batalas por niaj impostoj por financi siajn religiajn lernejojn, scias ke sen intelekta prozelitismo kun la sendefendaj tri- kaj kvarjaruloj, ili finus perdi sian kontrolon. Enŝovi al infanoj la diversajn malveraĵojn de diversaj konkurantaj (jes, konkurantaj) kredoj estas formo de infanmistrakto kaj skandalo. Ni defiu religiojn forgesi pri infanoj ĝis ili estos plenkreskuloj. Por ke la esencaĵoj de religio estu submetitaj al la konsidero de matura individuo..." (III).

Ĝi estas do strategia tasko, kiun ĉiam kaj ĉiutage devas subteni liberpensuloj. La bataletoj estas paŝoj, kiujn ni devas alfronti, sed la tasko estas kompreni, ke ili devas esti aldonitaj, kiel kudreroj en ŝtofo, al la definitiva apartigo de la publika lernejo de ĉia religia enmiksiĝo.

Ĉi tio signifas ankaŭ diskuti kun la regantoj – kiu inkluzivas regajn partiojn kaj kontraŭulojn – pri la kursaj enhavoj kaj bakalaŭra instruista trejnado kaj por fari tion, ellabori proponon, kiu konstruas konsenton pro sia prudento kaj bonsento.

Nia lando alfrontas du tujajn defiojn:

*) unuflanke, la renovigo de aŭtoritatoj meze de seriozaj demandoj pri la balotprocezoj, ankaŭ markita de la reguliga disvastigo de ĉiu provinco;

*) aliflanke, la agoj de liberpensuloj cele al 2016, la jaro de la Ducentjariĝo de la Argentina Sendependeco sed ankaŭ, la jaro de la 2-a Eŭkaristia Kongreso. Ni argentinaj liberpensuloj ekkaptis la instruojn de la unua, reen en la jardeko, kiun en nia lando ni nomas "fifama" pro balotfraŭdo kaj la teocentra naciisma restarigo.

Kiel vi vidas, la sola vero estas la realo. Antaŭ ŝi, la estonteco estos nur nia "pro labora aroganteco".

La laika publika lernejo, vere laika, estas unu el la doloroj kiuj restas kaj do unu el la liberecoj kiuj mankas.

Kia estonteco atendas sekularismon en arabaj landoj?

Waleed al-Husseini

Elvoki laikecon kaj trovi aŭ antaŭenigi la rimedojn por atingi kaj firmigi ĝin en arabaj kaj islamaj landoj estas malfacila, komplika kaj dorna ekzercado. Ĉar la afero estas de granda komplekseco kaj en kiu miksiĝas politika totalismo kaj religia absolutismo. Kiel povas esti alie, kiam oni klopodas, dum jardekoj, por denaturigi sekularismon, batali ĝin kaj relegitimi ĝian malakcepton?

Ja dum longa tempo la sekularismo estis batalita de radikalaj religiuloj sed ankaŭ de diktatoraj reĝimoj.

La unuaj, kaj ĉefe, la islamistoj, asimilas laikecon al ateismo, sinonimo de malpieco. Ili atribuas al ĝi la malkreskon de la socio. koncerne la reĝimojn kaj politikajn partiojn, kiuj gravitas en siaj orbitoj, ili ankaŭ batalis kontraŭ sekularismo por daŭre regi kaj subigi sian popolon. Ĵaluzaj pri siaj interesoj kaj timante la vekigon de la loĝantaro, ili intence denaturigis laikecon atribuant al ĝi

ĉiuj malbonoj imageblaj. Kvankam la vero estas ke sekularismo signifas liberecon kaj plurismon.

La unua paŝo al la antaŭenigo de sekularismo devas impliki la eliminon de tiu incisiva bildo kiu estis oficiale donita al ĝi.

Sekularismo suferas dum preskaŭ jarcento (ekde la 1920-aj jaroj) la atakojn de la diktatorecoj kaj la unuopaj partioj, kiuj regis ĉi tiujn landojn kaj kiuj estis, estas kaj estos profunde malamikaj al libereco, plurismo, demokratio kaj partopreno de la homoj en publikaj aferoj. . La islamistoj kaj iliaj reĝimoj konsideras ĉi tiujn aferojn negravaj, konfiskante la rajtojn de la loĝantaroj. Ĉi tiu intelekta terorismo, kiun ili praktikis, igis la arabajn elitojn kunloĝi kun la tiraneco, kiu konfiskis iliajn liberecojn.

Necesas memori, ke diktatoraj reĝimoj, inkluzive de tiuj kiuj pretendas sekularismon, alianciĝis kun religiaj por akiri legitimecon (Alĝerio, Tunizio, Egiptio, Irako...). La rezultoj de tiu silenta alianco estas katastrofaj por la socioj: unuflanke, la alianco permesis al la religiuloj trudi Ŝarion (islaman juron) kiel la ĉefan fonton de la konstitucio kaj Islamon kiel la ŝtatan religion; Aliflanke, reĝimoj kaj religioj disigis potencon. La unuaj monopoligis la politikan kaj ekonomian sferon kaj la duaj akiris plenan liberecon por islamigi la socion. Tiu ĉi malbona alianco igis reĝimojn puni ĉiujn provojn de emancipiĝo, oficiale malpezigante ĉiujn deviojn, por kontentigi la religiulojn (la kazoj de puno al malliberejo aŭ mortpuno kontraŭ ateistoj, pro apostazio, estas nerefuteblaj ekzemploj).

Por levi la bildon de la sekularismo, estas konsilinde fidi, antaŭ ĉio, sur la arabaj elitoj, zorgante forigi la oportunistojn, kiuj volas konformiĝi al la reĝimoj kaj la religiuloj kaj cedi al iliaj politikaj promesoj. La promocio de sekularismo devas esti progresema por ne ideologie interbatali kun radikaluloj. Eblus "malradikaligi" la socion aŭ almenaŭ la plej lumigitan junularon. Tiu ĉi laboro devas kunigi ĉiujn agantojn, individuojn kaj organizaĵojn por fini la intelektan kaj spiritan kaoson, kiu regas en ĉi tiuj landoj, delonge prilaborata de religiuloj.

Tiu ĉi laboretapo estas la fundamento de ĉiu konstrua agado favore al laikismo, de kiu dependos la daŭrigo. Fakte, tiuj, kiuj opinias, ke sekularismo povas progresi sen profunda reformo de Islamo, profunde eraras, ĉar la arabaj kaj islamaj socioj estis profunde laboritaj de radikaluloj, ĝis la punkto, ke la civitaneco de individuoj estis laŭvorte buĉita de lia aliĝo al Islamo. Male al kristanaj socioj, Islamo ne havas hierarkiojn. Endoktrinitaj islamanoj nutras sian kredon rekte de la Korano kaj la Sunao (Tradicio) kaj ne bezonas la peradon de iu religia institucio. La ĉeesto de la Eklezio kaj ĝia adaptiĝo al laikaj respublikaj leĝoj permesis al laiko disvastiĝi en la Okcidento. La sama scenaro estas nuntempe nebla en arab-islamaj landoj. Preter sia difino, Islamo malakceptas la superecon de leĝoj de homa origino rilate al diaj leĝoj.

Komencante de tiu ĉi konstato, aparte malfacile kaj kontraŭprodukte estus voli trudi laikecon kaj anstataŭigi religion, rilate al perforto kaj terorismo de la

ke Islamo estas nutrita. Tia provo provokus naturan reagon en islamanoj por defendi ilian identecon. Sekularismo ne estu ideologia elekto.

Iom post iom oni devas subteni la konstruadon de civilaj socioj, havigante al ili individuajn kaj kolektivajn liberecojn kaj justecon. Ni devas atenti ne imiti la spertojn, kiuj triumfis en Okcidento, ĉiu socio havas siajn proprajn apartaĵojn.

Sekularismo estante, laŭdifine, la apartigo inter religio kaj Ŝtato, estas konsilinde komenci per malislamigado de la institucioj de arab-islamaj landoj kaj disigo de la juĝa, leĝdona kaj plenuma povoj, por atingi minimumon de la jurŝtato, kie la leĝdonanto ne estas pli inspirita de religio kaj juĝistoj ne plu aplikas Ŝarion. Samtempe, sekularismo ne anstataŭu religion en la socio. Estas oportune trovi konsenton, per kiu Islamo forlasas la politikan kaj publikan sferon kaj kontentiĝas pri sia socia kaj pure spirita rolo kaj ke la politiko apartigas sin de la religio ĉar spertoj pruvas, ke la progresado de la sekularismo dependas de la reformo de la religio. La apartigo inter ŝtato kaj religio aŭ inter la spirita kaj la tempa postulas pli grandan scion pri religio kaj ĝia socia rolo. Arab-islamaj socioj estas formitaj de religiuloj per lernejoj (instruado de la Korano), televido (disvastigo de islamaj satelitkanaloj) kaj la reto de moskeoj (transformita en la landon de la ĝihadistoj).

Religioj laŭvorte manipulis homojn por regi ilin. Tio signifas, ke la estonteco de la sekularismo devas esti farita samtempe sur pluraj frontoj: reformi Islamon, malradikaligi sociojn, antaŭenigi kulturon de malfermiteco bazita sur respekto al aliaj, liberecoj kaj homaj valoroj.

La reformo de Islamo devas esti farita reflekse instigante la memkritikon en la socio por igi ĝin eliri el la rigida intelekta kaj spirita heredaĵo kaj helpi ĝin malfermiĝi kaj alpreni sekularan projekton de renaskiĝo. Ĝis tiam, ĉiuj provoj antaŭenigi laikecon batalante la religion kaj disigante ĝin definitive de la socia sfero, bedaŭrinde, fiaskis. Pli ol iam, nuntempaj socioj atingis gradon da malegaleco, regreso kaj obskurantismo kiam ili altigis la sanktan kiel reĝimon de politika registaro.

Aliflanke, gravas memori la nemalhaveblan komplementecon inter laikismo kaj ĝiaj kulturaj kaj politikaj postuloj, unuflanke, kaj demokratio, aliflanke. Sekularismo ne povas pluvivi sen demokratio kaj respekto al alterno en potenco, kaj inverse.

Voli antaŭenigi laikecon antaŭ ol daŭrigi religian reformon kaj demokratiigon estas meti la ĉaron antaŭ la bovojn. Ĉar sekularismo nepre implikas individuan liberecon, liberecon de kultado kaj plurismon. Diktaturaj reĝimoj kaj radikalaj religiaj reĝimoj ankoraŭ ne estas pretaj kunekzisti kun liberalaj ideoj aŭ individua libereco. Pli malbone ankoraŭ, ili konsideras, ke ilia supervivo dependas de la ekstermado de la alia.

En la sama maniero, demokratio ne estas nur la organizo de elektoj. Tio estas longdistanca procezo, kiu implikas respekton al universalaj valoroj, politikan, religian kaj ideologian pluralismon. Demokratio ne estas dekretita. Por batali kontraŭ tiraneco kaj diktaturo, estas konsilinde antaŭenigi plurecon kaj individuan liberecon, kaj sekularismo estas la deviga paŝo por atingi demokration.

La kaoso en kiu arab-islamaj socioj vivas kaj iliaj doloraj spertoj trudas al ni legitimajn demandojn pri la kaŭzoj de la foresto de civitaneco. Religio, en sia plej radikala formo, anstataŭigis politikon kaj nutras la plej mortigajn konfesiajn konfliktojn. La espero kuŝas en tio, ke ĉi tiuj detruoj kaj krimoj faritaj en la nomo de Islamo povas vekti konsciencojn kaj puŝi homojn finfine kompreni, ke iliaj problemoj venas de foresto de demokratio kaj civitaneco. Sen ĉi tiu konscio, ĉi tiuj landoj riskas dislokiĝon.

Kontribuo de la Liberpensa Rondo - Kring voor hat Vrija Denken) - Belgio

Kontraŭe al Francio kie la Franca Revolucio de 1789 malfermis la pordon al la kreado de laika publika edukado, nenio tia okazis en Belgio.

La belga revolucio de 1830 en tiu lando kondukis al konstitucia monarkio same kiel la rekono de certaj sektoj, privata konfesia edukado (esence katolika) kaj ĝia financado de la Ŝtato. Hodiaŭ, la tutmonda klerikala ofensivo tradukiĝas en Belgio en la fakton, ke la Katolika Eklezio ne ĉesas rekonkeri la ampleksan monopolon pri edukado, kiun ĝi havis en sia origino, defaŭlte ĉiam pli sin altrudi kiel ĉefa aganto en la publika edukado. Por ĉi tiuj celoj, uzu du levilfortojn:

La unua estas la pliiĝo de publikaj subvencioj atribuitaj al konfesia edukado (nomata "senpaga"), kiu kondukas al senfinanco de senkonfesia publika edukado (nomata "oficiala"). Tiamaniere, en 2011, la konfesia lernejo asignis al sia profito duonon de la tuta eduka buĝeto en la franclingva parto de la lando. Por si mem, la Katolika Eklezio akiras por sia lernejo la superfortan plimulton de la buĝetoj asignitaj al la tiel nomata "libera" lernejo.

La dua, malpli videbla sed absolute ĉiea, estas kontroli la organizon de publika edukado kaj influi la enhavon de lernejaj programoj. Lastatempaj evoluoj en tielnomitaj "filozofiaj" kursoj estas la plej bona nuna ilustraĵo.

Kelkaj historiaj notoj

Ĉe la origino de Belgio

1830: Trudita de la eŭropaj potencoj - kaj ne rezultante de nacia, popola movado - la belga Ŝtato, artefarita Ŝtato, estis konstituita kontraŭdemokratie surbaze de kompromiso inter la dominaj sociaj fortoj: terposedantoj, kapitalistoj, kaj la katolika. Preĝejo. Ĉi-lasto akiris liberecon de kultado, liberecon de instruado kaj ĝian financadon fare de la Ŝtato. La Romkatolika Eklezio tiel plifortikigis sian pezon kaj avantaĝojn en la institucioj. La "liberaluloj" akiris liberecon de opinio kaj gazetaro. La Kongreso de 1830, elektita per balotrajto de tiuj kiuj estis

impostpagantoj kaj tiuj kiuj akiris trejnadon, naskis burĝan Ŝtaton ekipitan per hereda konstitucia monarkio.

Kvankam ĝi povas malplaĉi tiujn kiuj asertas ĝin, estas malvere aserti ke la liberala, monarĥa Konstitucio establis la apartigon inter Eklezio kaj Ŝtato. La pruvo, ekzemple, estas, ke eĉ hodiaŭ: la nacia festo komenciĝas per Te Deum kun ĉeesto de la reĝo, la ŝtatestro kaj la membroj de la registaro; la reĝo genuiĝas antaŭ la Papo: la reĝo rifuzas subskribi la leĝon permesantan aborton en la nomo de siaj katolikaj konvinkoj; la prioritato donita al kardinaloj super membroj de la registaro en la protokolardo; la ministro pri defendo akompanas soldatojn al Lourdes; la masiva subvencio de edukado priskribita kiel "senpaga" sed en realeco privata katolika edukado; aŭ eĉ pli lastatempe la enmiksiĝo de la Ŝtato en la organizon de la mahometana kulto.

1842. Instruado pasas super la kupolo de la Eklezio, la malmultaj ekzistantaj publikaj lernejoj estas metitaj sub ĝian kuratorecon. Tiuj ĉi devas organizi religion kurson donitan de la pastraro. "Nenia edukado, antaŭ ĉio, neniu bazinstruado sen morala kaj religia edukado kaj ni komprenas per religia edukado, la instruadon de pozitiva religio. Ni rompu kun la politikaj doktrinoj de la 18-a jarcento, kiuj celis tute sekularigi la edukadon kaj konsistigi la socion sur pure raciaj bazoj" ekkriis JB Nothomb, tiutempa ĉefministro.

La unua "lerneja milito"

1879-1884 Tio komenciĝas sur la tereno de la bazlernejo, per la Van Humbeek-leĝo "leĝo de malkvieto" de la katolikoj kiu devigas ĉiun komunumon organizi neŭtralan lernejon, malpermesas la subvencion de privataj konfesiaj lernejoj kaj subpremas la instruadon de la religio. La reago de la Klerikala Partio (Katolika Partio) al tiu ĉi leĝo estis ege perforta. En la nomo de la rajtoj de la Eklezio, ĝi reasertas la "dian rajton de interveno en la lernejo, kie la edukado de, la kristana infanaĝo kaj juneco estas efektivigita por doni al ĝi moralan kaj religian karakteron". Revenita al potenco en 1884, la katolika partio amase finansas katolikajn bazlernejojn kaj malmuntas publikajn bazlernejojn.

Dume, antaŭ la povopotenciĝo de la laborista movado kun la fondiĝo de la Belga Laborista Partio en 1885 kaj la konstitucio, samjare, de la Nacia Federacio de Liberpensuloj, la klerikala partio estos devigita fari kompromisojn kiel libera edukado, en 1911; deviga edukado de 6 ĝis 12 jaroj, en 1914, ktp.

La dua "lerneja milito"

1951-54. La katolika parlamenta plimulto deĉenigas ofensivon, kiu estigos la "duan lernejan militon", ĉi-foje en la mezlernejo. Ne plu estos en la nomo de la "rajtoj de la Eklezio" sed en la nomo de la "elektolibereco de la gepatro", ke subvencioj por konfesiaj lernejoj estas amase pligrandigitaj, establante kompetentajn komunajn konsultiĝajn strukturojn (private-publikaj), certe en la programoj, la pedagogiaj metodoj sed ankaŭ en la decido krei publikajn aŭ privatajn lernejojn. La Eklezio povas interveni en la organizado kaj funkciado de la publika edukado kaj reasertas la komplementan rolon, kiun ĝi atribuas al la publika edukado!

1954-58. Revenita al la potenco, la liberal-socialisma koalicio ne tute forigas publikan financadon de katolikaj lernejoj kaj akceptas gravajn koncedojn favore al ĝi. Sed ne sufiĉas por la Eklezio, la Klerikala Partio kaj la CSC (kristana sindikato) do ili lanĉas strikan movadon kontraŭ ĉi tiuj rimedoj. La "dua lerneja milito" finiĝos kun la konkludo de "Lerneja Pakto".

La lerneja pakto

1958. Intertraktita inter tri partioj (socialismaj, kristanoj kaj liberaluloj), tiu ĉi pakto devigas la ŝtaton: Financi privatajn konfesiajn

lernejojn laŭ dungitaro kaj ankaŭ granda parto de la funkciaj elspezoj.

Kaj ĝi devigas publikajn lernejojn organizi religian edukadon.

Katolika instruo venkas en ĉi tiu pakto.

En 1998, dum konstitucia revizio, la lerneja pakto estis "konstituciigita", rearanĝante la poziciojn de la katolika kolono kaj ĝia instruado. Kio por laikoj estis konsiderata grava prokrasto en la batalo por la sekularismo de publikaj lernejoj kaj de la ŝtato.

En 1992, religia edukado estis asimilita al funkcia publika servo sen esti devigita observi publikeservajn leĝojn.

La senmoveco, por diri malplej, de la oficialaj reprezentantoj de sekularismo konsekris ĉi tiun interpreton.

Ĝis hodiaŭ, ĉi tiu "Lerneja Pakto" organizas la Lernejon en Belgio.

Malproksime de konsekri certan lernejan pacon, estas sur ĝi, ke oni subtenas la konfesian instruon, tre ĉefe katolikan, por ĉiam akiri pli da privilegioj kaj klare pligrandigon de ĝia subvencio.

Tiel, la celo de V. Jacobs, katolika ministro pri internaj aferoj, en 1884: "La ŝtato devas, en aferoj de edukado, prepari sian propran maldungon" progresse realiĝas.

Ĉi tiu celo ĉiam estas en la tagordo de la klerikalaj fortoj. La lastaj eventoj de ĉi tiu jaro 2015 okazas en ĉi tiu rakonto de konfrontiĝoj, kiun ni vidos poste.

En tiu ĉi kunteksto, la batalo por vera sekularismo kaj precipe por publika, sekulara edukado (malproksime de esti ekskluziva) estas pli ol iam necesa en Belgio.

Neŭtraleco aŭ sekulareco?

Laŭ la supre, oni povus demandi la demandon pri laikeco en Belgio kaj respondi: ĝi ne ekzistas! Ĝi neniam ekzistis (aŭ tre foje) kaj daŭre ne ekzistas!

Multaj bataloj estis aranĝitaj fare de laikoj. Iuj lasis iujn atingojn en la sfero de "etikaj aferoj" (fino de vivo en digno, IVG, ktp.).

Tamen, institucia sekularismo, tio estas, tiu kie ne povas esti loko por la esprimo de religiaj, kontraŭreligiaj aŭ metafizikaj opinioj en la publika sfero, ne realiĝis nek laŭleĝe nek fakte, en Belgio. La ekzemplo de la Lernejo pruvas ĝin.

Tio, kio ekzistas, estas la tiel nomata "neŭtraleco" bazita sur distribuo de influoj, de kunvivado samtempe paca kaj streĉa inter la diversaj "kolonoj": kolono socialisma, katolika kaj liberala kun sia kuniĝo, ĝiaj mutualaĵoj, ĝiaj diversaj organizaĵoj (Junaj Kristanaj Laboristoj, Socialismaj virinoj, antaŭe kooperativoj, ktp.), iliaj rondoj, iliaj universitatoj aŭ superaj lernejoj, iliaj studcentroj (kelkaj el kiuj havas pli grandan influon), ktp.

Tiu ĉi "belga" sistemo konservas la diversajn sociajn, ideologiajn, konvinkajn teritoriojn, ktp. en ia kunvivado – foje konflikta – tiel ke ĉiu estas oficiale agnoskita. Tiel esprimiĝis P. Damblon, prezidanto de la Centro por Laika Agado (CAL), en 2005: "(...) Kiam estas grava nacia ceremonio, ĉeestas la Kardinalo, ĉe lia flanko, estas la Prezidanto de la Protestanta sinodo, ĉe lia flanko, La Prezidanto de la juda organizo kiu reprezentas la judan religion de nia lando, ĉe lia flanko estas la Prezidanto de la Sekulara Agado-Centro kiu estas tie kiel paro pli. Ekzistas fakta rekono de filozofia Sekularismo."

Fakta rekono, do oficiala rekono do subvencio de la Ŝtato. Jen kio okazas kiam la CAL postulas kaj akiras la subvenciojn de siaj konsilistoj en malliberejoj, "apud" katolikaj klerikoj, "apud" protestantaj klerikoj, "apud" islamaj klerikoj, ĉiuj subvenciitaj. Sed ĉu ĝi ne estus publika servomiso? Necesas, ke, kiel iuj diras, ĉi tiuj konsilistoj "havu numeron sur la dorso" (kiel atletoj, ĉu la akredito de CAL ne estas entrudiĝo de la konvencia sfero en la publikan sferon kaj tio misfamigas la aserton pri nesubvencio). ? de kultoj? Claude Javeau parolas juste pri eklezia sekularismo.

Bone komprenite, la burĝa Ŝtato, kiu ne estas idioto, malfermas sian biletujon, ĉar ĝi bone komprenis la ŝancon de tiu ĉi sistemo de kunvivado kaj neŭtraleco garantianta "socian pakton", kiel alian "lernejan pakton", pri kiu ni antaŭe parolis. Belgio estas la lando de paktoj kaj devontigoj.

En la Rondo de Liberpensoj - Kring loor het Vrije Denken (CLP-KVD) ni opinias, ke la CAL, la plej granda "oficiala" reprezentado de sekularismo en Belgio, estas engaĝita al tiu vojo de rekono kiu produktas la rezignon de institucia sekularismo. Ni opinias, ke tiu ĉi vojo estas blokiĝo ĉar, laŭ ni, ĝi paralizas la batalon favore al sekularismo inda je la nomo kaj kunportas kompromisojn.

Ilustraĵo de ili estas la postulo de la prezidanto de la CAL, pere de la gazetaro en 2013, scii ke se oni devas fari ekonomion, ke ĝi estu forigita de la instruado kaj ke se ne eblas, ke la peno estu disdonita. inter la publika reto kiel la konfesa!

Tiamaniere, en la nomo de justa divido de penado, eblas arbitracii la ŝparpolitikon de la Eŭropa Unio. Kaj kruela dilemo tiu de kion fari

ekonomioj "aliloke". En la sana sektoro, socia loĝejo, pensioj, ktp? Se almenaŭ la prezidanto de CAL estus parolinta pri la buĝeto por 4 Nacia Defendo...aŭ la kosto de la monarkio...

Brula aktuala demando: Kurso pri religio, moralo aŭ filozofio?

Post la atencoj faritaj en Novjorko, Londono, Madrido, la juda muzeo en Bruselo en majo 2014, en Parizo, ktp. La malordo rapide ekregis eŭropajn politikajn gvidantojn.

La tre proksimaj dekstre imagis la retiron de la nacieco, la revenon de la flagsaluto kaj la nacian himnon en la ludejoj; La malpli proksimaj dekstruloj imagis novan instruon: tiun de la historio de religioj kaj sekularismo, la rajtojn de la Homo, de la civitaneco... Ĉi tio por instrui studentojn kondukti taŭge en la socio, tion, kion ili nomas "kunvivi". .

Ni vidu kio okazis en Belgio.

2 elementoj estas observataj dum la nuna leĝdona periodo (2014-2019):

Unuflanke, la Socia Partio-CDH-registara interkonsento (la katolika partio (2014-2019) antaŭvidas la suspendon de unu el la du semajnaj horoj de senkonfesia kurso pri religio aŭ moralo kaj ĝian anstataŭigon per unu horo de "filozofio kaj moralo". civitaneco." Ĉi tiu horo estas destinita al ĉiuj studentoj de publika edukado La interkonsento precizigas, ke tiu reformo efektiviĝos sen perdo de la jam dungitaj instruistoj moralo ĉar li rifuzas preni religion, li alfrontas religian instruiston en la kadro de "filozofio kaj civitaneco"!

Aliflanke, la aresto de la Konstitucia Kortumo la 12-an de marto 2015 konsentas, ke se la publika lernejo organizas religian kurson, ĝia ofteco ne estas konstitucia devo. Post ĉi tiu aresto, publikaj lernejoj devas organizi, ekde 2016, kurson "filozofio kaj civitaneco" por studentoj, kiuj rifuzas sekvi la senkonfesia moralan aŭ religion kurson. Ĉi tiu nova kurso estos instruata de instruistoj pri religio aŭ moralo de la eduka centro. Ĉu ĝi povus esti Kafka ĉi-foje? La studento, kiu ne elektis la kurson de morala aŭ religio, troviĝus antaŭ la instruisto de unu el tiuj fakoj!

En ambaŭ kazoj, la klerikoj postulis kaj akiris

Ke religioinstruistoj povos instrui la kurson "filozofio kaj civitaneco" dependanta de la religia hierarkio

Rajto rigardi la enhavon de ĉi tiu nova kurso: religio estus parto de la programo de la "kurso pri filozofio kaj civitaneco"

Ĉi tio permesos al la Katolika Eklezio:

Fronte al signifa malkonfesiĝo de la belga socio, ekzercante, ĉe Ekde nun influu ĉiujn publiklernejanojn

Daŭre fagociti publikajn lernejojn

Kio estas la solvo?

Ni vidu ĉi-sube la pozicion adoptitan de la CLP-KVD pri la demando pri kursoj pri religio, moralo aŭ filozofio:

Konsiderante:

La fondteksto de la Liberpensa Rondo - Kring voor het Vrije
Denken de la 23-an de junio 2013

La Manifesto por Libereco de Konscienco adoptita en Oslo la 12-an de aŭgusto 2011

La Rondo de Liberpensoj - Kring voor het Vrije Denken por sekularismo en lernejo

religio estas privata afero

la neŭtraleco de oficiala edukado

La celoj de la lernejo estas disigi la instruadon de sciencaj scioj, metodoj kaj teknikoj kiuj estas asociitaj kun tiuj kaj kritika reflektado.

ke homoj kaj, inter ili, iliaj infanoj kaj deviga edukado studentoj, havas la rajton al la instruado de sciencaj fakoj komuna

ke filozofio estas integrita parto de la korpuso de scienca scio kaj ĝiaj metodoj bazitaj sur racio kaj kritika pripensado

ke eblas enkonduki studentojn al filozofio de la bazlernejo

La Rondo de Liberpensoj - Kring voor het Vrije Denken taksas tion:

Civita edukado, tio estas, kono de institucioj kaj politika scienco, estas integra parto de kursoj pri historio, geografio kaj homaj sciencoj kaj ne rilatas al filozofia kurso.

La konfesado de iu koncerna kurso sub la masko de konfesioj kiel "interkonvinka dialogo", "scio pri religia fakto", "historio de religioj", "kunvivado" minacas la neŭtralecon de oficiala instruado kaj establas privilegion por religioj.

La instruado de civitana instruado kaj la studado de religioj ne rilatas al la filozofia kurso.

La Rondo de Liberpensio - Kring voor het Vrije Denken estas prononcata de:

La kompleta apartigo de edukado kaj religio kaj poste de subpremado de religio kaj moralaj kursoj en oficiala edukado

La kreado, en oficiala edukado, ekde la unua primara, de filozofia kurso komuna al ĉiuj studentoj, kies enhavo kaj metodoj baziĝas sur racio kaj kritika pripensado.

La Rondo de Liberpensio - Kring voor het Vrije Denken decidas kampanji kaj labori por iri en tiu direkto

Estas klare, ke ĉi tiu aparta batalo pri la forigo de kursoj pri religio kaj moralo kaj ilia anstataŭigo per kurso de filozofio estos malfacila.

Sufiĉas vidi, kiel la Eklezio, fortigita de la historia loko, kiun ĝi okupas en la edukaj strukturoj en Belgio, kvazaŭ organika loko, leviĝis al la supro. Tiusence, la respondeco de oficiala sekularismo ne povas esti evitita.

La katolika eklezio daŭrigos la militon. Malgraŭ la tiel nomata "Lerneja Pakto" aŭ pli ĝuste, parte danke al ĝi, pakto kiu donas laŭleĝan, instituciigitan karakteron al iliaj nesatigeblaj apetitoj.

Simpla ekzercado de postulema demokratio, ne mankos klerikoj, kiuj tion diras!

Bone komprenite, tiu ĉi batalo estas provizora batalo destinita nur por tiel nomata "oficiala" instruado, tio estas senkonfesia, kontraŭ tiel nomata "subvenciita senpaga" instruado, konfesia instruado, kiu restas grandparte regata de si mem, sed tio estos. daŭre ne kontenta

Pasira sed same aŭdaca batalo ĉar per ĝi oni povas skizi la pridubadon de la fama "Lerneja Pakto", unu el la kolonoj de la Belga Ŝtato (tion, kion la Eklezio bone komprenas).

Ĉu ni povas atendi ĉi tiun aŭdacon de oficiala belga sekularismo, tio estas de CAL?

Ĉi tiu batalo havas sencon, se ĝi estas parto de pli ĝenerala batalo, kiu preskaŭ estis flankenlasita.

Oni devas klare diri:

Publikaj financoj al publikaj lernejoj,
Privataj financoj al privata lernejo

"La instruisto en la klaso,
la pastro en la preĝejo!"

INTERNACIA PANELO:

Nuna kaj Estonteco de Liberpenso

Partoprenantoj:

- Elbio Laxalte Terra: "Nuna kaj Estonteco de Liberpenso"
- Fernando Lozada: "Liberpenso kiel sistemo de aktivulaj identecoj. Direkte al latinamerika modelo"
- Roger Lepeix: "Kia perspektivo por Liberpenso?"
- Alexis Saavedra: "Vojo al liberpenso, internaj kaj eksteraj obstakloj"
- Alejandro Matus de la Parra - "La vojo al la tutmondiĝo de Libera Penso"

Liberpenso, majstra trabo por konstrui la civilizacion de la estonteco

Elbio Laxalte Terra

Liberpensuloj, laŭlonge de la tempo, antaŭenigante liberecon en ĉiuj ĝiaj aspektoj, esperis kontribui al pli bona mondo, kie la homo povus disvolviĝi en sia tuta potencialo, kaj kie la feliĉo ne estis vana ĥimero. Lia pensado ĉiam estis universalisma, dum por liberpensuloj, la homo ĉiam estis en la centro de iliaj zorgoj. Kaj, kiel ni scias, la homoj ĝis hodiaŭ havas nur unu patrujon en ĉi tiu blua punkto en la immenseco de la

kosmo.

Tiu ĉi nobla celo, pro kiu tiom da liberpensuloj estis martirigitaj tra la historio, nur povis esti realigita en la realeco de ĉiu historia momento, promociante en ĉiu loko kaj loko pli tolerema socio, pli libera, pli justa socio, bazita sur en libereco de konscio, libereco de penso kaj libereco de esprimo.

La liberpensuloj sentis sin protagonistoj de socia konstruo. Tial ili konvinkiĝis, ke ili konstruas novan civilizacion.

La konstruado de tiu ĉi nova civilizacio nepre implicas la batalon kontraŭ subpremo. La plej granda Kongreso de Liberpenso en la historio okazis en Romo, antaŭ Vatikano, ĝuste la 20-an de septembro 1904. Kaj tie estis klare konstatite, ke la batalo de liberpenso favore al la homa digno devis esti deplojita kontraŭ tio, kion li indikis kiel la triobla jugo de subpremo: la perforta potenco de aŭtoritato en religiaj aferoj, privilegio en politikaj aferoj kaj ekspluato en ekonomiaj aferoj. Tial oni atentigis, ke la liberpenso estas laika, demokrata kaj socia.

Estas interese, por tiu ĉi temo, atentigi tion, kion diris Fernando Lozano, unu el la delegitoj al la Roma Kongreso de 1904, tiun universalan penson esprimas kun tuta precizeco. Li alparolas la ĉeestantojn, nomante ilin "Karaj samcivitanoj de ĉi tiu universala patrujo de liberaj animoj, kiun ni komencas fondi..." Kaj li emfaze atentigas: "Ni proklamas la Universalan Respublikon, la federacion de la popoloj, la malkonstruon de la landlimoj, la universalan landon. malarmado, la ekzisto de ununura leĝo: la homaj rajtoj proklamitaj de niaj gloraj prapatroj de la Granda Revolucio, kaj la rekono de ununura potenco dediĉita al igi ilin observitaj kaj respektitaj."

Ĉi tio estas "la granda laboro de unuigo kaj humanigo de la tero."

Mi kredas, ke ĉi tiuj celoj estas eĉ pli validaj hodiaŭ ol ĉe la Roma Kongreso.

Do, liberpenso estas malproksime de esti malvasta, patriotisma aŭ naciisma sento. Ĝi defendas en ĉiu loko tion, kio estas en siaj principoj, sed ĉiam kun rigardo al tuta mondo pli justa kaj libera, pli frata. Per nia propra alvokiĝo, ĉu ni ne provas konstrui tiun mondon?

Tiu ideo ĉiam ĉeestis, ĉiam serĉante atingi tutmondan regadon por paco kaj prospero.

Kaj se tiel estis, en la epoko de firmiĝo de naciaj ŝtatoj, de ŝovinismaj kaj ksenofobaj ideologioj, kaj antaŭ la grandaj mondkonfliktoj por konkeroj, hodiaŭ, se pri tio temas, ni ne povas esti forgesaj pri la nuna. procezoj de tutmondiĝo aŭ tutmondiĝo, realigitaj de la komerca ordo, precipe de la financaj sektoroj, kaj kiu trudis siajn ludregulojn sur planeda skalo, forbalaante nacian reziston kaj falsante la suverenecon de la landoj.

Hodiaŭ ni alfrontas grandan krizon, kiu venas man en mano kun la nuna tutmondiĝo.

Se ni ĉirkaŭrigardas nian mondon, kun lucida rigardo, ni vidos kiel kreskis riĉeco, sed ankaŭ malegalecoj, kreante profundajn breĉojn en skaloj neniam viditaj inter la plej riĉaj kaj la plej malriĉaj.

Ni vidos ankaŭ kiel religiaj fundamentismoj ekkaptas, kaj malkaŝe moviĝas al politikaj aspektoj kaj al celoj de hegemonio aŭ konkero.

Ni vidos la demografian krizon kaj la movon de loĝantaroj pro ekonomiaj kialoj aŭ pro militaj konfliktoj.

Pliiĝis la libereco de konsumantoj kaj multloke ankaŭ la libereco de civitanoj. Kaj kvankam ĉi tiuj du liberecoj foje estas konfuzitaj, demokratio estas aspiro de grandaj sektoroj de la mondo, kiel oni vidis en la lastaj jaroj, kvankam ne ĉiam kun klara percepto de tio, kion ĝi signifas.

Sed ankaŭ pliiĝis fremdiĝo, precipe inter laboristoj kaj la plej malriĉaj sektoroj de la socio. Ĉi tiu fremdiĝo manifestiĝas kiel reigo de la homo kaj liaj rilatoj. Per ĉi tiu procezo, homaj praktikoj kaj rilatoj estas rigardataj kiel eksteraj objektoj. Kio estas vivanta finas esti traktata kiel inerta aŭ abstrakta afero, kaj finfine ankaŭ submetita al la komerca procezo.

Demokratio ofte estas nekapablaj solvi la situacion de civitanoj, kaj la influo de la merkato sur politikaj decidoj distordas civitanajn sentojn aŭ aspirojn. Tiusence ŝajnas, ke demokratiaj institucioj en la kadro de naciaj ŝtatoj estas ĉiam pli malfortaj, limigante sin en multaj kazoj konservi formalan demokratian aspekton, kun civitana partopreno ĉiam pli forigita kaj kun decidofarado pli kaj malpli legitimita.

Do, ĝuste ĉi tie – kiel niaj prauloj – la hodiaŭaj liberpensuloj devas komenci skizi, kion signifas labori por konstrui la estontecon. Kaj konstrui la estontecon, laŭ la paŝoj de liberpenso, estas konstrui civilizacion.

Nova civilizacio ne povas esti konstruita en la malvasta kadro de naciaj ŝtatoj. La efektiviĝo de nova Socia Kontrakto kun universala kaj planeda celo aperas ĉiam pli necesa. Ĉi tiu nova socia kontrakto, inventenda kaj promociita kaj loke kaj tutmonde, devas nedisigeble ligi etikon kaj civitanajn virtojn en ĉiuj ĉefaj domajnoj de homa agado:

politiko, kulturo, socia, media kaj ekonomia, sen ke iu el tiuj domajnoj superregu aŭ subpremu la aliajn.

Tiel, ligitaj kaj interdependaj, ĉi tiuj domajnoj orientitaj el la homaranismo, kiun ni predikas kaj praktikas, devus esti repensitaj el la perspektivo de nova planeda socia kontrakto, kiun la homaro bezonas por konstrui pli fratan kaj justan mondon. Ĉi tio signifas veran paradigmoŝanĝon, ne nur pensi pri tio, kio estas malgranda, ĉiutaga kaj proksima, sed ankaŭ pensi pri tio, kio estas granda, tutmonda kaj malproksima.

Nia revo, kun la piedoj sur la tero, devas tamen esti la konstruado de frata planedo. Por fari tion, ni devas senprokraste plifortigi nian paradigmon, ke ni devas agi de ĉi tie kaj nun kun nia vizio fiksita sur la estonteco, en la konscio, ke ni estas majstra trabo, kiu per niaj valoroj kaj principoj povas gvidi la konstruadon de nova mondo.

Kaj por tio ni devas emfazi, insisti kaj klopodi labori al certaj celoj, kiuj iras en la deziratan direkton de tiu ĉi homa konstruado de la estonteco, kiom ajn malfacila kaj malproksima ĝi ŝajnas. Ekzemple:

1) Promocii demokratiajn kaj respublikanajn idealojn. Ĉi tiuj idealoj estos batitaj kaj eble malfortigitaj, eĉ ĝis ekstrema mezuro. Sed ili estas universala aspiro.

Multaj urboj kaj homoj, kiuj suferas subpremado, aspiras al libereco kaj demokratio. Kaj, kvankam multaj socioj ne scias tre bone kiel praktiki demokration kaj kiel vivi civitajn liberecojn, ĉar ili ne havas kolektivan sperton de demokratio, ĉi tiu aspiro devas esti antaŭenigita. Ne ekzistas pli bona maniero labori por la estonteco ol labori por la daŭripovo de demokratio. Ne ekzistas pli bona maniero plifortigi demokration ol inspiri respublikanajn idealojn kiuj subtenas ĝin.

2) Sekularismo. Ĝi estas la necesa komplemento por plibonigi la ideon de demokratia monda regado. Ĉi tio povas esti utila al la homaro nur se ĝi estas laika, tio estas, se ĝi ne estas engaĝita al iu ajn el la ideologiaj aŭ religiaj potencoj de la mondo. Tutmonda regado estas ĉiam pli necesa. Daŭrigante labori por sekularaj idealoj, ni laboras por tutmonda regado neŭtrala de dogmaj influoj.

3) La difino kaj serĉado de la universala komuna bono: Por la merkato, estas nenio, kio ne povas esti transformita en varo submetita al prezo kaj profito.

Promocii iujn ideojn, kiel ke aero, spaco, Antarkto, Tero, akvo kaj baza edukado, estas komunaj varoj kaj ke komerca logiko ne devus esti aplikata al ili, kaj provi igi ĝin publika konscion, estas maniero tre grava batali kontraŭ la forkurinto de komerca logiko.

5) Disvolu ekonomion kiu eskapas la logikon de la merkato kaj profito. Estas multaj manieroj por konsciigi ke eblas labori kaj disvolvi altruisman vivstilon, sen fali en malvastan komercan logikon. Kaj generi, kie eblas, ekonomion de senpagaj servoj bazita sur la ĝenerala intereso. Ekzemple: stimuli mikrokreditajn sistemojn inter kooperativaj individuoj.

6) Konscionigi pri la bezono de senpaga kvalita edukado dum certaj vivfazoj koste de la komunumo, kiel komuna bono.

7) Laboru por senperforto kaj mondpaco.

8) Krei konscion pri la bezono de tutmonda regado. Ne povas ekzisti komerca tutmondiĝo sen politika tutmondiĝo. La unua detruos la duan kaj venkos. Nur demokratia monda regado bazita sur la ĝenerala intereso povos meti certajn regularojn pri senlima komerca ekspansio.

9) Labori por prizorgi la medion, por eviti klimatan ŝanĝon kaj por la daŭrigebla ekonomia ekspluato de la tero.

10) Disvolvi kosmopolitan konscion: esti civitanoj de la mondo

11) Formu novajn virojn kaj virinojn: kiuj evoluigas nekonformecon kontraŭ tio, kio estas donita kiel la normo; ribelo kontraŭ la neevitebla, la malmolesteco de optimismo kiel moralo, kaj homa frateco kiel ambicio kaj gvidisto

12) Ne perdu la sencon de historia memoro: transsendu valorojn, transdonu ekzemplojn de historio, kiuj faris nin grandaj kiel homoj.

13) Batalo kontraŭ fremdiĝo kaj homa objektivigo: instruu, transdoni kaj praktiku, ke la nura afero, kiun ni taksas, estas homoj kaj ke ili havas internan valoron por la sola fakto esti homo.

14) Disvastigu la nocion, ke amo al aliaj, kaj poste al si mem, estas la necesa kondiĉo por la homa supervivo.

15) Stimulu la evoluon de NRO-oj kiuj altruisme povas trakti solvi problemojn, kiujn la merkato ne povas solvi, lokante sin inter la burokratia kaj malefika publika servo kaj la privata servo movita de profito.

Kaj fine, evoluigu spiriton de rezisto, kiu ebligas al ni alfronti ĉiujn subpremojn, en la spirito de la libro "Indignaos!" de Stephane Hessel.

Ni liberpensuloj havas historion kaj sufiĉe da valoroj por disvolvi por labori por alia mondo, sciante, ke ĉi tiu alia mondo eblas, jes, sed kondiĉe ke ni laboru por ĝi, en la klara konscio pri la rolo, kiun ni ludas. Ĝi ne estas kaj ne estos facila tasko. Neniame estis. Sed ni ankaŭ havas ion, kio venas al ni el la historio, kaj tio estas la kuraĝo batali por la revo de homa emancipiĝo.

mi diris

Liberpenso kiel sistemo de aktivulaj identecoj. Al latinamerika modelo

Fernando Lozada

La dueco de liberpenso

Liberpenso havas du dimensiojn, unu introspektivan kaj la alian kolektivan, neniuj el la du estas malhavebla.

Liberpenso vidita de la Individuo: Ĝi estas metodo por esplori kaj interpreti la realon, emancipante sin de ĉia dogmatismo, akiri scion, trejni, fari decidojn, efektivi agojn kaj korekti erarojn.

Ĝi estas karakterizita per la konstanta ekzercado de kritika pensado por la reflektiva kaj racia analizo de realeco, kaj sur individua kaj kolektiva nivelo. Ĉi tiu procedo rezultas en konduto libera de antaŭjuĝoj kaj tabuoj, tio estas, tolerema kaj racia.

Liberpenso vidita kiel socia movado estas politika kaj kultura: Ĝi antaŭenigas politikojn kaj leĝojn por garantii pacan kunvivadon kaj la maksimuman vastiĝon de la eblecoj de individua kaj socia evoluo.

Ĝi antaŭenigas liberan, malfermitan kaj demokratian publikan debaton, senigante ĝin je ĉia dogmatismo, uzante respekton al la persono, kritikan pensadon, internacian sciencon informadon kaj artajn esprimojn kiel ilojn, por la plivastigo kaj plifortigo de spacoj por civitaneco.

Liberpenso kiel dinamika sistemo de aktivulaj identecoj.
Enkonduko

Kiam homoj organiziĝas por batali kontraŭ la malobservo de siaj rajtoj aŭ la plivastigo de la ekzistantaj, havante kiel komunan kunigan faktoron iujn komponantojn, kiuj karakterizas ilin kompare kun aliaj, kaj ankaŭ publikigas tiujn trajtojn, ili formas identecan aktivulan movadon kun politika kaj sociaj.

En Francio kaj eble en iu alia regiono, liberpenso troviĝas kiel identeca aktivismo, tio estas, tiuj, kiuj konsistigas la kolektivon, identigas sin kiel liberpensuloj kaj tio kunigas ilin kaj pelas ilin en sia lukto. La nuna realo kaj latinamerika historio markas diferencon kun la franca liberpenso modelo, ni estas mozaiko de kulturoj, do de identecoj, la aktivismaj movadoj kiuj aperas ofte konverĝas ene de la liberpenso sen rekte identiĝi kun ĝi.

La argentina kazo povus servi kiel ilustra ekzemplo, en 1880 komencis alveni en la lando la liberpenso, alportita de liberpensantaj enmigrintoj, du fluoj kunigitaj, tiu formita de antiklerikalaj liberalaj movadoj kaj tiuj konsistigitaj de anarkiistoj, socialistoj, feministoj kaj sindikatistoj, kune En 1904 ili formis koalicion, la Argentinan Ligon de Libera Penso. Kelkaj religiemaj movadoj subpremataj de katolikismo aktive kunlaboris kun la ligo. Tiuj ĉi aliancoj artikitaj en la principoj de liberpenso, funkciis sinergie, ĝuste tio estis la intenco formi kolektivon, plifortigi siajn agojn por atingi laboristajn rajtojn, universalan inan kaj viran voĉdonrajton, civilan geedziĝon kaj devigan eksedziĝon, absolutan apartigon de eklezio kaj ŝtato, por nomi kelkajn ekzemplojn.

Konverĝa identeca aktivismo en Liberpenso

Ĝi estas engaĝiĝi al kaŭzo el neekskluziva identeco, aktive interveni per propagando aŭ efektiviĝi rektajn agojn en la socio, kun la celo produkti ian efikon, kiu favoras ŝanĝon, ĝenerale celanta plenumi iun rajton, instali novan aŭ instali novan. konsciigi la reston de la loĝantaro.

Minimumaj bazoj de konverĝa aktivismo en Liberpenso

Por ke liberpenso povas esti formita per la interagado de malsamaj aktivismoj kun forte markitaj identecoj, tiuj ene de sia dinamiko devas festi diversecon en socio, defendi liberecon de konscio kaj esprimo, batali por egalaj ŝancoj, kaj identaj rajtoj kaj devoj, kaj strebi al la forigo de ajna speco de privilegio.

estas ekskludita de libera penso

Intelektulo sen socia engaĝiĝo, kiu ne ekzercas iun ajn aktivismon, aktivulo, kiu ne laboras pri sia kredsistemo kaj mensa strukturo por forlasi ĉian dogmatismen, movado kiu ne respektas la diversecon de identecoj, movado kiu ne estas. nutrita de la diverseco de aktivismoj kaj individuo aŭ elitisma movado.

Aliancoj laŭ objektivo

Multfoje, identeca aktivismo estas devigita intense labori en siaj plej urĝaj nunaj luktoj, sed ĝia sukceso signifus triumfon por la liberpenso idealo, tiam aliancoj povas esti faritaj per objektivo, kunlabori kun aliaj por ke ĉiu akiru sukceson kaj progresu. kune en la komuna bono de la socio, tiel ateistoj, agnostikuloj, humanistoj, LGBTIQ-grupoj, feministoj, kontraŭpatriarkaj, politikistoj, uniistoj, indiĝenaj popoloj, homarajtaj organizaĵoj, pacifistoj, enmigrintoj kun liberpenso kiel komuna denominatoro povas kunlabori de malsamaj frontoj al plibonigi la batalojn, ĉar iliaj malamiko kutime estas la samaj.

La malamikoj de liberpensoj

Tiuj, kiuj estas facile identigeblaj, estas la ideologie kontraŭaj, tio estas la aŭtoritatuloj, kiuj el sia unika pensado celas trudi sin piedpreman la liberecon de konscio kaj penso de individuoj kaj kontraŭstaras plurlan socion.

Konservativuloj estas ankaŭ malamikoj de liberpensoj, ĉar ili rifuzas debaton, ŝanĝon, tio estas, la progreson de la homaro kiel evoluon al la komuna bono kaj la plenan evoluon de la individuoj. Timante perdi siajn privilegiojn, ili atakos ĉion, kio pridubas la establitajn ordonojn.

Personalismo estas la malamiko de la liberpensoj, eĉ se kiu ajn tenas ĝin aliĝas al ĝiaj principoj, ĉar ili metas sian profiton super la celoj de la movado. Ne dividante siajn ilojn kaj scion kun aliaj aktivuloj, ili malutilas la progresadon de la komuna celoj kaj la movado ĝenerale.

Tiuj, kiuj kredas, ke ili estas parto de elektitaj aŭ superuloj, ĉar ili apartenas al certa kultura aŭ sociekonomika grupo, eble havas ŝajnan liberpensadon diskurson, sed elitismo estas kontraŭa al plureco kaj egaleco, do malamiko de liberpensa.

La apatiuloj, tiuj kiuj restas indiferentaj antaŭ maljusteco, aŭ uzas malkvalifikon por pravigi sian neaktivecon, ne estas neŭtralaj, ili prenas pozicion kaj ĝi estas kunkulpeco, legitimante infamiojn per sia silento, ili estas malfacile konfronteblaj kaj tre malutilaj. Ĉar ilia pasiveco estas kutime akceptita kaj la demandado de la liberpensulo estas rigardata kiel maltoleremo.

Strategioj kontraŭ liberpensa aktivismo

De tiuj, kiuj regas, tiuj, kiuj kontraŭas la antaŭeniĝon de liberpensoj, havas plurajn mekanismojn kaj strategiojn por provi haltigi ĝian antaŭeniĝon.

Kiam liberpensaj movadoj komencas organizi, la unua afero, kiun iliaj potencaj malamikoj serĉas, estas igi ilin nevideblaj, konservi ilin kaŝe kaj anonimaj. Se tio ne sufiĉas, ili provas izoli ilin, apartigi ilin kaj trakti ilin kiel nedezirindajn anomaliojn. La atakoj, kiujn kutime suferas aktivuloj, ofte produktas la efikon de kohezio, tio estas rigardata kiel danĝera, ĉar la komunuma kaj kunlabora sinteno estas efika ilo kiam ĝi fokusiĝas al specifaj celoj, tial tiuj, kiuj volas konservi siajn privilegiojn, serĉos malsamajn strategiojn. Se la aktivuloj solidiĝos en grupojn kun klaraj celoj kaj inteligentaj strategioj, tiam la formo de ofensivo turniĝos al fronta atako, misfamigante ilin, asociante ilin al malbonfaraj aferoj kaj fine, se estas politika kunteksto, persekutado. Fronte al la progresoj de la libera penso, la subprema potenco provas viktimitigi sin inversigante sian diskurson kaj apelante al falsa toleremo kaj, danke al sia facileco de aliro al amaskomunikiloj, distordante la realon. La lasta strategio estas enfiltriĝo por produkti internajn krevojn kaj sorbadon kaŝvestita kiel invito al dialogo, sed kiu nur celas dissolvi kaj korupti sukcesajn liberpensantajn aktivismojn.

batalempoj

Niaj propraj korpoj estas elemento de disputo, en multaj landoj ili estas simbolo konfiskitaj de leĝaro, ne permesante al ni uzi ilin, virinoj sen povi decidi pri koncipiĝo aŭ la libervola interrompo de gravedeco, kaj ĝenerale eŭtanazio aŭ digna morto ne estas. ebloj por tiuj, kiujn ni povas elekti.

Estas identecoj konsiderataj subfosaj, ĉar ili ŝanĝas la establitajn ordon, ili ne obeas la truditajn normojn koncerne akceptadon de religiaj kredoj, heteronormatizitan seksecon, la binaran seksan modelon, seksajn rolojn, por nomi kelkajn. Povi esti kaj disvolvi libere kaj publike estas klare teritorio, kiun liberpenso devas defendi.

Sekseco kaj la malsamaj formoj de plezuro ofte suferas pro provoj esti kolombigitaj en pseŭdomedicinaj, dogmaj moralismaj diskursoj kiuj finfine serĉas trudi manierojn senti kaj ĝui kiuj limigas nian liberan senton.

Entreprenaj religiaj sistemoj provas monopoligi spiritecon, ĝian signifon kaj signifon, provante lasi ĝin limigita nur al la amplekso de la ritoj kaj praktikoj kiujn ili establas, sed spiriteco ekzistas sen dogmoj, sen sento de transcendo kaj en la koncepto de spirito kiu. estas nur emerĝa kaj provizora eco de kompleksa biologia sistemo. Spiriteco el libera penso havas senfinajn eblecojn por la ekspansio de la homo, danĝeraj por tiuj, kiuj timas liberajn Spiritojn.

Lingvo estas strukturita sistemo por komuniki, kiu de potenco-loko povas esti uzata por influi la prudenton. Kontroli la difinon de vortoj povas esti utila al sistemo de subprema potenco, ekzemplo de tio estas la vorto toleremo, la RAE difinas kiel: "Respekto al la ideoj, kredoj aŭ praktikoj de aliaj kiam ili estas malsamaj aŭ kontraŭaj al la propra." Kiam, laŭ mi, la ĝusta afero estus "Respekto al homoj kun ideoj, kredoj aŭ praktikoj malsamaj aŭ kontraŭaj al la propraj.", la nuntempe establita difino estas funkcia al konservativa sistemo.

La kulturo, parte formita de arto, tradicio, uzoj kaj kutimoj, estas konstante emfazita de malsamaj sektoroj por establi legitimajn kriteriojn kaj de tie validigi diskursojn.

Komuna racio estas la maniero de pensi kaj procedi kiel farus plej multaj homoj, tial ĝi povas esti uzata kiel ilo por populara aŭtoritatismo. Ĝia uzo kiel rimedo por validigi scion ne estas la vojo al la serĉado de scioj, sed prefere ĝi estas invito al intelekta maldiligento, pensi kolektive, aŭ alivorte ne havi propran generacion de ideoj, nek sufiĉan akrecon por taksu. tiuj de aliaj. Kiam ni pravigas el komuna prudento ni diras, ke io estas certa maniero ĉar vulgara sento tion diktas, strange tiu ĉi kriterio de legitimitigo de argumentoj estas uzata por indiki, ke tio, kio estas dirita, estas evidente logika. La komuna racio kiel intelekta aŭtoritato kondukis nin al tute eraraj paradigmoj kaj supozoj tra la historio, aplikante ĝin neniu dubis, ke la tero estas plata, ke ni estas la centro de la universo, ke viro eliris el koto kaj virino el sia ripo, ke ekzistas kreinto dio aŭ ke devis esti sklavoj. Tabuaj moraloj kaj antaŭjuĝoj kutime estas ordinara saĝo, almenaŭ tion kredas la homo, kiu ilin posedas.

Publikaj spacoj transdonas diskurson per sia arkitekturo, la panoptiko estas la plej disvastigita modelo, sed ekzemple publikaj banĉambroj kie viroj ne povas ŝanĝi siajn malgrandajn infanojn diras al ni ke infanzorgado estas ekskluziva por ili, tio estas, transdonas seksisman kaj heteronorman mesaĝon .

Klare la Ŝtato, ĝiaj institucioj kaj jura ordo estas batalekampo, ĉar de tie oni povas ekzerci forton por trudi certajn kriteriojn, potenco emas eternigi sin kaj provas generi sistemon kiu legitimas tion, se ni ne influos ĝi fariĝos subprema. kaj konservativa.

LP-aktivismostrategioj

Plifortigi la karakterizaĵon, kiu igas la kolektivon/identecon "minoritaton", se sektoro kiu estas en pozicio de potenco havas la bezonon subpremi ŝajne pli malfortan sektoron, estas ĉar ĝiaj identecaj trajtoj enhavas komponantojn kiujn ĝi konsideras subfosaj kaj tiuj tiam ili devas esti altigita kiel ilo de lukto.

Por ke movado kresku, necesas ĝin videbligi, montrante ĝiajn virtojn. Por tio nepraj estas disvastigaj kampanjoj uzante la teknologiajn ilojn, kiuj ebligas al ni rompi la informajn barilojn, kiujn la amaskomunikiloj starigas.

Nepras la interna kaj ekstera trejnado de iu ajn aktivula grupo, por povi plani efikajn strategiojn, plendi kaj konsciigi la socion, povi komuniki la liberpensan mesaĝon kaj denaturigi diskriminacion kaj apartismon.

Kunlaboro, solidareco, frateco kaj fratinaro estas fundamentaj por la formado de aliancoj, reciproksubtenaj strategioj kaj la formado de rizomaj retoj, por prezenti diversajn frontojn, kiuj sinergie plifortiĝas por batali kontraŭ potenca kaj danĝera komuna malamiko, kiu kontraŭstaras al la antaŭenigo de la fundamenta. principoj de liberpensado

Finaj vortoj

Liberpensado estas filozofie liberecana, respektema, aktiva kaj iniciatema, inkluziva, akceptema kaj sentema, diversa, multkultura, senlima, helpema kaj empatia, dinamika kaj rizoma. Ĝi ne estas celo en si mem, ĝi estas ilo kiu povas esti lanĉita el identeco kaj en sinergia kunlaboro kun aliaj kaj kiam iom da sukceso estas akirita de tie, la tuta socio fariĝas iom pli bona, pli justa, tolerema, racia, sana. Emocia kaj kapabla ĝui diversecon, por ke ĉiu homo povu vivi en medio, kiu ebligas al ili esplori sian tutan potencialon por pli grandaj gradoj de feliĉo.

Ni konstruu komunan fronton!
Ni dividu niajn spertojn!
Ni apogu nin sur niaj malsukcesoj!
Por la feliĉo de la homaro!

Kiaj perspektivoj por liberpenso?

Roger Lepeix

La monda kongreso de la Libera Penso de 1904, kunveninta en Romo, difinis la Liberan Penson kiel metodon, tio estas manieron konduki vian pensadon – kaj, poste, vian agadon – en ĉiuj kampoj de la individua kaj socia vivo. En la intelekta ordo, liberpensuloj, per ekzerco de la Racio, liberiĝas de truditaj kredoj kaj de la aŭtoritato de la defendantoj de dogmoj, ĉu religiaj, ĉu ekonomiaj aŭ aliaj. Ili povas tiam, grupiĝante, konkrete interveni en la evoluon de socioj por enkonduki raciecon en la registaron de homoj, precipe per libereco de konscio kaj egalrajteco.

Ili provas modifi la konstituciojn por inkluzivi sekularismon kaj la ekonomian egalecon de civitanoj same kiel socian justecon, la ekspluaton de homo fare de homo. Ili kontraŭas militojn kontraŭ homoj.

Ekde 1904 kaj malgraŭ multaj malfacilaĵoj, liberpensuloj kaj la organizaĵoj kiujn ili konsistigas klopodas apliki tiujn principojn, foje kun gravaj sukcesoj, alfoje kun dramaj malsukcesoj. Kvar ĉefaj aksoj estis establitaj por la kolektiva kaj organizita agado de liberpensuloj:

La apartigo de Eklezioj kaj Ŝtatoj, kondiĉo de egalaj rajtoj kaj libereco de konscienco.

La batalo kontraŭ la influo de religioj kaj aliaj obskurantismoj sur la socio, por faciligi kaj efektivigi la individuan kaj kolektivan emancipiĝon de civitanoj.

La Batalo por paco, kontraŭ la militoj kiuj malhelpas homojn organiziĝi por sia emancipiĝo.

La lukto kontraŭ la socia maljusteco, por la bonfarto de ĉiuj, do kontraŭ la ekonomia submetiĝo ĉiuspeca.

En la nuna socio, necesas rimarki, ke ĉiuj ĉi aksoj estas proksime ligitaj. Kelkaj ekzemploj de ĉi tiuj ligoj:

- La disiĝo de Eklezioj kaj Ŝtatoj permesas rektan konfrontiĝon de Racio kontraŭ Dogmo, batalante per egalaj armiloj per demokratiaj rimedoj kaj ne per subpremo.

Vere, ekonomiaj kaj amaskomunikilaj rimedoj povas esti neegalaj, sed la mesaĝo de liberpensuloj ne estas rekte malhelpita per juraj aŭ policaj rimedoj.

—Milito estas la plej brutala formo de la ofensivo kontraŭ demokratiaj liberecoj kaj, antaŭ ĉio, kontraŭ esprimlibereco. La batalo por la Racio postulas malhelpi militojn kontraŭ homoj, malhelpi ilin, ĉesigi ilin kiam ili komenciĝis.

- Same, ke militoj estas periodoj de tordo ne nur de liberecoj, sed ankaŭ de konkeroj kaj sociaj rajtoj. Ĉi tio estas la ĝenerala nedeklarita ĉefa celo de la plej multaj militoj.

— La planoj de severeco kaj socia regreso nuntempe aplikataj de la plimulto de la registaroj dependas, por esti voĉdonitaj, akceptitaj kaj finfine aplikataj, de obskurantismaj fortoj kaj antaŭ ĉio de religioj kaj de tiuj, kiuj ilin subtenas. La defendo de sociaj konkeroj ofte implikas, do, denunci la rolon de religioj, kiu estas tipe la agado de liberpensuloj.

Se necesas difini precizajn agojn en la praktika agado de liberpensuloj, agojn, kiuj ĝenerale rilatas al unu el la kvar ĉefaj aksoj, necesas ĝuste kompreni, ke estas per integriĝo de ĉi tiuj agoj en la evoluon de la tuta socio. ke la sukcesoj, eĉ partaj, eblas.

Bonan ekzemplon donas la batalo kronita per sukceso por leĝo pri apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato en Francio, finfine voĉdonita en decembro 1905. Preter la senĉesa internacia kampanjo farita de liberpensuloj, la pliiĝo de la Sociaj luktoj en Francio post 1879 havis malfermis la eblecon de demokratiaj paŝoj antaŭen. Liberpensuloj fidis je tiu ĉi ĝenerala movado por pasigi plurajn leĝojn koncerne publikajn lernejojn, liberecon de unuiĝo, burĝajn entombigojn, ktp., kaj finfine la leĝon de apartigo de Eklezio kaj Ŝtato de 1905.

La elekto de objektivaj dependas, estas vere, de la analizo farita de liberpensuloj pri tio, kio estas, en difinita momento, necesa por antaŭeniri al socio libera de dogmoj kaj submetiĝo, sed ankaŭ kaj eble ĉefe, de la evoluo de la sociaj fortoj kiuj verŝajne permesos la atingon de la celo. Ĉi tiu lasta kriterio devus gvidi liberpensulojn en la difino de siaj mallongdaŭraj kaj longdaŭraj agadplanoj.

Alia tre grava aspekto estas ankaŭ la internacia dimensio de la proponitaj problemoj, dimensio kiu estas ĉiam pli centra konsiderante la interplektiĝon de ĉiu speco inter ekonomioj kaj socioj. La ĝenerala kadro de pripensado estas klare tutmonda, kaj tio pravigas la klopodojn de liberpensuloj por konstrui la Internacian Asocion de Libera Penso, por difini internaciajn kampanjojn kaj ligi la liberpensulojn de la planado per mondaj eventoj, kiuj ilin kunigas, kiel la tago. de la 20-a de septembro.

Tamen, la nacia kadro por la konkreta efektiviĝo de la entreprenitaj kampanjoj devas esti antaŭenigita ĉiufoje kiam la obstakloj, certe internaciaj en esenco, prenas la formon de naciaj leĝoj aŭ tradicioj. La kombino de ĉi tiuj aspektoj devas esti serĉata en ĉiu aparta iniciato, elemento de internacia kampanjo.

La AILP devas kaj devas ĉiam pli:

- subteni la asociojn de liberpensuloj en la agoj, kiujn ili faras en ĉiu lando, konigi ilin al ĉiuj, montri la komunajn elementojn, kiuj pravigas kunordigan internacian lukton, interveni sur la internacia nivelo kiam ajn necese.

- sed ankaŭ dependas de jam internaciaj agoj por konstrui kaj disvolvi la AILP. La ekzemploj estas multaj. Ni donu unu, kiu rekte koncernas Francion kaj Germanion:

Franca liberpensulo petis la forigon de ĉia mencio de sia bapto en katolikaj registroj, ĉar li ne rekonis sin en tiu religio. En Francio estas malpermesite havi listojn de civitanoj kontraŭ ilia konsento. La Katolika Eklezio rifuzis kaj por la momento venkis, ĉar ĝi klarigis, ke tiuj listoj estis konfidencaj. Sed montriĝas, ke alia franca civitano, loĝanta en Germanio, ateisto kaj deklarita kiel tia, estis viktimo de la katolika imposto, post plendo de sia franca episkopejo. Konfidenco do ne estas respektata. Francaj kaj germanaj liberpensuloj kune batalas pri ĉi tiu kazo. Pli kaj pli, la evoluo de la socio kondukos al ĉi tiaj situacioj kaj la rolo de la AILP estas trakti ilin.

Unu el la internaciaj kampanjoj de AIALAP traktas la bezonon establi la apartigon de Eklezioj kaj Ŝtato en ĉiuj landoj. Tiu ĉi kampanjo devas preni, ĉi tie aŭ tie, naciajn formojn ligitajn al la reala situacio en ĉiu lando. Tiel en Francio, La Librepensae organizos nacion manifestacion en decembro 2015 por la 110 jaroj de la disiga leĝo. Sed la konkreta enhavo donita al tiu ĉi iniciato estas la postulo pri nuligo de leĝo de 1959, nomata leĝo Debré, kiu permesas translokigi 8 miliardojn da eŭroj el publikaj monrimedoj al konfesiaj lernejoj, esence katolikaj lernejoj. Pluraj gravaj organizaĵoj jam voĉdonis pri mocioj tiurilate kaj multaj laikaj aktivuloj kunhavas la celon nuligi ĉi tiun leĝon. Ĝi estas konkreta kampanjo, subtenata de la ekzistanta socia kaj demokratia movado, kaj ne abstrakta deziro ĵetita en la aeron dum memorfesto.

La evoluo de la disiĝo de Eklezioj kaj Ŝtato en la mondo implicas la difinon de agadplanoj de la AILP, per strategio adaptita al ĉiu lando. Tiamaniere AIALAP povus ekzemple privilegii landojn, kie ĉi tiu afero estas rekte aktuala, kiel Nepalo, Bolivio aŭ Irlando. Iniciatoj povas esti lanĉitaj en tiuj landoj inkluzive de organizado de regionaj kongresoj de la AILP, fidante je lokaj asocioj kiuj specife defendas perspektivon de apartigo.

La sekulareco de publikaj lernejoj ankaŭ povas esti parto de la prioritatoj de la AILP en la evoluo de eblaj intervenoj. La situacio estas tre malsama de unu lando al alia, sed la AILP havas gravan atingon en la dokumento publikigita en 2010 de britaj kaj francaj liberalaj pensuloj, post internacia diskuto. La ideo estus meti la jenajn principojn en la centron de pripensado kaj politikaj iniciatoj: egaleco de civitanoj antaŭ la leĝo en ĉiu lando kaj la malpermeso de ĉia endoktrinigo en publikaj lernejoj aŭ tiuj, kiuj ricevas publikajn monrimedojn.

Liberpensuloj, pacifistoj kaj/aŭ kontraŭmilitaristoj, konsideras, ke militoj estas ofte direktitaj kontraŭ homoj. Sed ankaŭ ĉi tie, la akso de konkreta kampanjo kontraŭ militoj devas baziĝi sur unu (aŭ pluraj) precizaj postuloj, kompreneblaj por ĉiuj, rekte ligitaj al la postulo de socia justeco kaj realigeblaj. La Franca Libre Penso elektis la kolektivan rehabilitadon de tiuj pafitaj enen

ekzemplokvalito en la milito de 1914-1918. Tiuj ĉi 639 soldatoj estis pafitaj de siaj kunuloj sub la ordonoj de la arma hierarkio, por imponi la trupojn kaj devigi ilin iri sur la atakon, eĉ en situacioj en kiuj tiu atako estis videble senutila kaj mortiga por la viroj. En la lastaj jaroj estis sukcesoj tiudirekte, signifa nombro da elektitoj, urbaj kaj departementaj konsilistoj publike subtenis tiun ĉi postulon pri rehabilitado. Tiu ĉi postulo ekzistas ankaŭ ĉi tie, pro tio, ke en aliaj armeoj, en Eŭropo kaj aliloke, ekzekutoj ankaŭ ekzistis kiel ekzemplo. Deklaro estas en preparado. La AILP devas trovi lokon en ĉi tiu kampanjo, sub formo determinita.

La batalo kontraŭ la influo de religioj sur la socioj estas unu el la prioritatoj de la Libera Penso. Evidente ĝi havas bazon de principoj komunaj al ĉiuj, bazitaj sur libereco de konscio kaj esprimo, la denunco de la krimoj de la Eklezioj kaj la stigmatigo de la reakciaj pozicioj de la Eklezioj en ĉiuj aspektoj de la socia vivo. Sed necesas iri eĉ plu. La objektiva rolo de la eklezioj, kiuj vokas loĝantarojn al submetiĝo kaj malakceptas la postmortan paradizon, estas akompani kaj establi la planojn de socia regreso difinitaj de Registaroj kaj Internaciaj Institucioj. Iliaj viroj estas ĉie, en ĉiuj aparatoj de la socio. Aparte, la Katolika Eklezio difinis "socian doktrinon", kiun ĝi sukcese proponas al registaroj de ĉiuj politikaj strioj. Estas la respondeco de liberpensuloj kaj iliaj asocioj montri al ĉiuj la rolon, kiun la Eklezio ludas, dispeli libervole konservitajn konfuzojn, forigi klerikalajn krizhelpojn de demokratiaj organizaĵoj kaj helpi difini unuigajn sociajn postulojn. La formo estos malsama de lando al lando, depende de la loka domina religio kaj de la historio de sociaj luktoj, sed la enhavo estas tre simila de loko al loko.

En kelkaj landoj, ekzemple, la loĝantaro estas tenita en nescio kaj superstiĉo fare de gurooj kaj sorĉistinoj kiuj rakontas fabelojn kaj metas civitanojn unu kontraŭ la alian al la granda profito de la elitoj en potenco. La maniero batali ĉi tiun obskurantismen povas esti senmistifiki la supozitan potencon de tiuj gurooj, kiuj ripetas siajn magiajn agojn per la prezento de la respondeca scienca klarigo. Malfermo al scienca pripensado, eĉ se limigita, permesas al homoj reagi kontraŭ endoktrinigitaj politikoj, kondiĉo por estonta ekonomia emancipiĝo. La AILP devas integri tiun ĉi dimension por povi disvolviĝi en la koncernaj landoj; Ĝi devas preni iniciatojn rilate al lokaj asocioj, kiuj jam efektivas tiujn agojn laŭ sia skalo.

Ni devas iri plu sur ĉi tiu vojo. La ĉefa teksto adoptita en Oslo en 2011 estis defendo de libereco de konscienco. Ĉi tiu libereco ne estas ebla aŭ individue aŭ kolektive krom se ekzistas kontrolita scio pri la leĝoj de la naturo, inkluzive de la socio de homoj. Nur scienca agado, kiu povas progresigi ĉi tiun scion, estas cetere la kialo, kial religioj estas firme kontraŭstaritaj. Estas la rolo de la Libera Penso, do de la AILP, kiel eble plej vaste defendi la metodojn de scienca esplorado kaj ankaŭ ĝian instruadon. Ni estas en la evoluo de Racio kontraŭ Dogmo, menciita supre. Religioj prosperas nur per nescio, la disvastiĝo de raciismo povas igi ĝin retiriĝi kaj do redukti ĝian superregon super la socio, en la perspektivo de la emancipiĝo de la Homaro. La AILP kaj ĝiaj membroj devas interligiĝi kun sciencaj rondoj kaj iliaj organizoj kaj nacie kaj

internacia; Sciencaj kolokvoj devas esti organizitaj kun ili, kiel la Franca Libera Penso komencis fari pri tiel nomataj "bioetikaj" temoj.

Galileo kaj Darwin, kiel multaj aliaj, alfrontis klerikalajn fortojn; La novaj Galileoj kaj la estontaj Darvinoj bezonas la AILP por ekzisti kaj avanci civilizacion.

Ĉi tiu kunlaboro kun sciencistoj kaj iliaj asocioj estas nur unu ekzemplo de la konstrumetodo de la AILP. La AILP ne estas sola kontraŭ ĉiuj. Sociaj kaj demokratiaj fortoj ekzistas kaj ofte pretas kunlabori kun ni.

La ekzemplo de la Bejruta kolokvo en 2012 montris tion denove.

La demandoj pri demokratio, pri sekularismo, pri la rilatoj inter sociaj fortoj, kiuj eliris el la Historio kaj ĉu ili estas universalaj, estas prezentitaj malsame depende de la lando. El la historio de ĉi tiuj landoj aperis militantoj kaj ĉiuspecaj organizaĵoj, batalantaj praktike por sekularismo kaj demokratio, sed ankaŭ por libereco de esprimo kaj egaleco de rajtoj. Estas la rolo kaj trejnado de la AILP kontakti ilin, kie ili estas kaj proponi komunajn batalojn en kiuj ili rekonas sin kaj kiuj estas tio, kion ili trovas necesaj ĉi tie kaj nun. Ankaŭ ĉi tie la Franca Libre Penso, sen voli sin prezenti kiel modelo, povas kontribui sian sperton. Ĝi establis rilatojn tra Eŭropo pri la temo de blasfemaj krimoj kaj kunigis 55 asociojn en poŝto adresita al Eŭropa Unio. Ĉi tiu retpoŝto sendube kontribuis al ŝanĝo en la maniero kiel la Eŭropa Unio nun traktas tiun ĉi aferon. Ĝi ankaŭ kaŭzis la komencon de komuna laboro inter tiuj eŭropaj asocioj kaj tial kontribuis al la kreado kaj ekzisto de la Eŭropa Buroo por Kunlaboro de Ateistoj kaj Liberpensuloj, subtenpunkto de nun por la estontaj evoluoj de la AILP en Eŭropo. Ne ekzistas establitaj modeloj, kiuj eblus reprodukti. Ĉiu situacio devas esti precize ekzamenita kaj iniciatoj prenitaj kiel eble plej proksime al la ekzistantaj eblecoj. Estas la diskuto inter liberpensuloj, la interŝanĝoj inter AILP-representantoj, la funkciado de la Internacia Konsilio, kiuj povas kunhavi spertojn, permesi veran progreson al forta kaj potenca AILP, kiu estas nia komuna celo.

Fernando Lozada – Roger Lepeix – Elbio Laxalte Terra

Vojo al liberpenso, internaj kaj eksteraj obstakloj

Alexis Saavedra

Laŭ la RAE, la liberpensulo estas "subtenanto de liberpenso", kaj ĉi tiu estas la "doktrino kiu postulas por individua racio, absolutan sendependecon de ĉiuj supernaturaj kriterioj."

Tamen mi opinias, ke ĝenerale ni uzas la terminon en la senco, ke interalie Vikipedio (ret-enciklopedio pri kiu mi parolos poste), ke "Liberpensulo estas homo, kiu formas siajn opiniojn surbaze de senpartia analizo de faktoj kaj kiu estas la posedanto de siaj propraj decidoj, sendepende de la dogma altrudo de iu institucio, religio, specifa tradicio, politika tendenco aŭ ajna aktivula movado, kiu celas trudi sian ideologian vidpunkton aŭ filozofian mondkoncepton."

Konsiderante ĉi tiujn difinojn, mi devas konfesi, ke mi komprenas, ke la liberpensulo kiel tia ne ekzistas. Mi pensas, ke tiuj el ni, kiuj estas ĉi tie, strebas konstrui nin kiel liberpensulojn kaj klopodas kontribui al liberpenso, farante la sekularismon fundamenta ilo, sed ne la sola.

Por atingi ĉi tiun konkludon, mi bazas min sur la neeblo, kiun ni devas tute forigi markojn bruligitajn en niajn mensojn pro malsamaj kialoj ekde nia plej frua infanaĝo. La pensoj de niaj gepatroj, religiaj preskriboj ensaltitaj de nia medio, konceptoj enmetitaj de la tradicia eduka sistemo, kaj aliaj kvantoj de informoj kiuj restas registritaj en niaj mensoj, tiel ke nia pensado prenas kiel matematika aksiomo, kiu ne povas argumenti. Ĉar tiel farante detruus ĉiujn sciojn, kiuj el ĝi devenas.

Konfuceo: "Kiam ĉiuj parolas malbone pri io, ekzameni ĝin bone. Kiam ĉiuj parolas bone pri io, ekzameni ĝin bone."

Oni ĉiam diras, ke por lerni, oni devas malplenigi la glason kaj poste replenigi ĝin.

Sed ĉi tio estas tre facile diri kaj tre malfacile fari. Plutarko jam diris al ni, ke "la menso ne estas glaso por plenigi, sed lumo por ŝalti." Kvankam mi kredas ke por la dua, nepras atingi la unuan kiel eble plej multe.

Ni povas esti tentataj unue pensi, ke nenio estas pli grava ol scio. Sed kio estas ĉi tiuj se ni ne prenas tempon por pripensado? Por difini nin pri iu ajn temo, la unua etapo estas lumigi nin per ĉiuj eblaj informoj pri ĝi, kaj el kiel eble plej multaj anguloj. Poste venas la procezo kribri tra la datumoj akiritaj por tiri konkludojn.

La vojo por konstrui sin kiel liberpensulo estas peniga kaj sur roka tereno.

Inter la eroj kiuj disvolviĝas sur tiu ĉi vojo estas moralaj konceptoj, la principoj, kiujn ni defendos, la filozofiaj konceptoj, kiujn ni konservos, niaj politikaj idealoj, ktp. Ĉio ĉi formas nian matricon de penso kaj difinos nin kiel individuojn, se ni estas sufiĉe originalaj.

Kiam ni iras al liberpenso, ni komence renkontas du problemojn.

Kiam ni provas kulturi nin kaj nutri nin per informoj, ni havas unuflanke la sendilon, kaj aliflanke la ricevilon (kiu estas ni mem).

La sendinto de informoj ĝenerale estas tuŝita de tre disvastiĝinta malbono en la homa specio, kiu volas pravi. Ĝi povas esti senkonscia en la plej bona kazo, aŭ intencita en la plej malbona (tio povus esti por propraj interesoj, aŭ por tuja ekonomia utilo, aŭ por favori politikan, filozofian aŭ religian ideon).

La ricevilo de la informo devas pasi ĝin tra pluraj kribriloj, analizi la dissendilojn kaj provi antaŭdiri kiajn nuancojn havos la kristaloj, per kiuj ni estas informitaj, kaj tiel provi neŭtraligi ilin.

Aliflanke, ni devas analizi, ĉe ambaŭ partoprenantoj, sian propran emon al memtrompo, serĉante tiel la mezbonan memindulgon de konsumi opiniojn nur konforme al la niaj.

Estas vere malfacile ne delogi ideojn, kiuj estas pli similaj, kio estas granda baro por atingi kritikan pensadon, ĉar kiel mi diris, ni estas en procezo de konstanta memkonstruado, en kiu ni devas konstante ĝustigi nin.

La malamikoj de liberpenso ne multe ŝanĝiĝis. Estas institucioj, kiuj luktis por disvastigi mantelon de obskurantismo tra la mondo dum jarcentoj kaj eĉ jarmiloj. Sed la nuna danĝero estas la kameleona kapablo, kiun ili disvolvis por kamufligi sin en modernaj formatoj, kaj eĉ kaŝi sublime en multspecaj enhavoj, tiel ke ni atingu nin sen ke ni rimarku ĝin.

Henri Poincarè: "Ni ankaŭ scias kiom kruela estas la vero ofte, kaj ni demandas, ĉu trompo ne estas pli konsola."

Hodiaŭ vi povas trovi milojn da reklamoj en la reto, ekzemple en Fejsbuko, de retejoj kiuj proponas solvojn por depresio, por venki interrilatajn konfliktojn, kaj aliajn situaciojn, kiuj interesas homojn kun ĉiutagaj problemoj, kaj kiam vi eniras la retejon, la persono trovas tion. Ĝi estas religia organizo.

Ili ankaŭ videblas en tre bone vendataj formatoj, uzante la plej altnivelajn teknikojn pri interreta merkato, kiuj per supozitaj vivmetodoj altiras homojn, kiuj, por solvi siajn problemojn, transdonas la liberecon de sia menso al dogma malliberejo. , ili daŭre havos siajn samajn dramojn; sed nescio feliĉigos vin.

Ĝenerale, kaj kun plena racio, ni parolas pri dogmaj Institucioj, kiel la ĉefaj rivaloj de liberpensado. Kaj mi nur aludis al kiel ili adaptiĝas al la novaj amaskomunikiloj, kion ni devas fari se ni ne volas perdi la batalon. Sed alia malamiko de la liberpensado, kiu laŭ mi estas almenaŭ same grava kiel ĉi tiuj institucioj, estas la "superkerismo" de pseŭdosciencoj, kiu invadis la malsamajn modernajn amaskomunikilarojn per viruskonduco.

La mistero ĉiam vendas pli ol la klarigo. Kaj vendi estas la paradigmo de nia kulturo.

Antaŭ kelkaj jaroj, liberpensulo, en sia deziro scii, povis turni sin al kablotelevidaj kanaloj por malkovri novajn sciojn, aŭ ilumiĝi en areoj kiuj ne estis liaj, por etendi sian ĝeneralan kulturon. Ekzemploj de tio estis Discovery Channel, History, National Geographic, ktp. Tamen, en la lastaj jaroj, mi ne scias, ĉu malhela mano komencis regi ilin, aŭ ĉu ili simple vendis siajn principojn. Fakte, iliaj programoj iom post iom ekmigris de dokumentarioj, kiuj malgraŭ ofte suferis de iuj eraroj, havis sufiĉe seriozan enhavon ĝenerale, al pseŭdosciencaj rakontoj, kiuj ne subtenas la plej etan analizon.

Tie aperas Dokumentarioj pri Eksterteraj Kontaktoj, Rakontoj el Trans la Tombo, Fantomĉasistoj, Fantomoj kaj Famaj Homoj, Mia Fantomrakonto, aŭ la nedibilebla Giorgio Tsoukalos kaj liaj Ancestral Aliens.

Ni ne povas forgesi la majaajn antaŭdirojn (memoru, ke la mondo finiĝis en 2012), nek la profetaĵojn de Nostradamus. Efektive, se vi ne vidis iun, mi sugestas, ke vi faru tion ĉar estas surprize, kiel aferoj estas prezentitaj kiel pruvitaj sen prezenti la plej etan pruvon.

Ekzemple, mi iam spektis dokumentarion pri la libro de Dan Brown, "La Kodo Da Vinci", en kiu li tuŝis inter aliaj temoj Opus Dei. Ĉe la fino de la programo, la prezentisto resumante diris, "kaj estas pruvite ke Opus Dei ne estas tia, kia tiu ĉi libro prezentas ĝin, ĉar la respondeculo pri publikaj rilatoj de tiu institucio neis." Ŝajnas, ke kiam ni kaptas ŝteliston, se li diras al ni, ke li ne faris tion, ni devas lasi lin libera!

Alia de iliaj teknikoj estas en la kvazaŭaj supernaturaj dokumentarioj, grupo de supozitaj "enketistoj" registras strangajn bruojn kaj konfuzajn bildojn, kaj poste demandas unu la alian "ĉu vi vidis tion?" aŭ "ĉu vi aŭdis tion?" dum ili registras kun la tekniko kiu donis tiom da rezultoj al la kreintoj de la filmo "Projekto Blairwitch". Lastatempe ĉi tiu formato estis aplikata al programoj pri la serĉado de neĝhomoj, marmonstroj ktp.

Sed mi deziras, ke la komplikaĵoj en formado de opinio finiĝus tie. En ĉi tiuj tempoj, "Mi legis ĝin en la interreto" estis aldonita kiel la plej pura fonto de vero.

Wikipedio, kiel ĉiuj scias, estas populara kaj ofte uzata libera enciklopedio. Multaj homoj ne konsideras, ke la artikoloj de ĉi tiu projekto povas esti modifitaj de ĉiu, kiu estas registrita, kun la riskoj, kiujn ĉi tio implicas. Kion vi legas tie estas la versio de la lasta uzanto, kiu faris modifon.

Tial ĝi fariĝis batalo en diversaj artikoloj, ekde povi esti

redaktitaj de homoj de kontraŭaj tendencoj, ili venas unu post alia por doni al ĝi la koloron, kiun ili defendas.

Ekzemple, ĝis antaŭ nelonge, Vikipedio diris, ke Nikolao Koperniko ne publikigis antaŭe siajn verkojn pro timo de la scienca komunumo kaj ne tiom de la katolika inkvizicio. Kio preskaŭ kvazaŭ ni dirus, ke Giordano Bruno estis torturita kaj murdita de la tiama scienca komunumo.

La troo de informoj kiu ekzistas hodiaŭ generas konstantan bruon pri iu ajn temo. Estas multaj frazoj, kiuj aperas kun aŭtoro, kiu neniam diris ilin, ofte erare, sed alifoje kun la senhonta intenco konfuzi homojn. Ĉi tio okazas antaŭ ĉio atribuante religiajn aŭ pseŭdosciencajn kredojn al grandaj pensuloj, kiuj ilin ne havis.

Por ĉio ĉi supre, necesas preni mezurojn por la novaj generacioj. En ĉi tiuj tempoj, kiam Sekularismo estas tiel atakita, eĉ en landoj kiel la nia, kie ĝi estis tiel profunde enradikiĝinta en nia esenco,

José Ortega y Gasset: "Kiam ajn vi instruas, instruu samtempe dubi pri kio vi instruas"

Laŭ mi, Sekularismo en Edukado ne nur implicas instruadon sen inkluzivi preskribojn de metafizika koncepto aŭ politiko, sed ĝi ankaŭ devus inkluzivi la instruadon de dubo kaj skeptiko.

La usona astronomo kaj liberpensulo Carl Sagan en artikolo nomita La Ŝarĝo de Skeptiko diris: „Skeptiko estas danĝera. Ĝuste tio estas ĝia funkcio, laŭ mi. Necesas, ke skeptiko estu danĝera. Kaj tial estas granda malemo instrui ĝin en lernejoj. "Tial ni ne trovas ĝeneralan regadon de skeptiko en la amaskomunikilaro."

Ne estas hazardo, ke raciismaj homoj, alkröĉitaj al la faktoj kaj postulemaj rilate la kontrolon de evidenteco, estas la malplej facila socia grupo trompita de establitaj sloganoj, ĉu ili estas enradikiĝintaj en tradicio aŭ estas la lasta tendenco de la novaj epokoj.

Se niaj infanoj estus edukitaj en la valoroj de raciismo, pripensado, skeptiko, kritika pensado, empirio kaj la scienca metodo, estas tre verŝajne, ke la mondo estus tre malsama kaj certe pli bona loko ol tiu, en kiu ni vivas hodiaŭ. Ĉi tiu terura ebleco estas kio tenas la malmultajn kiuj tiras la ŝnurojn de tutmonda ekonomia potenco supren nokte, kiuj vivas tre komforte en ĉi tiu realaĵo de "diaj" heredaĵoj kaj dioj kiuj ordonas al ni ne pridubi.

La Liberpensulo, inter saĝo kaj fiero

Edukado por dubi kaj la disvastigo de kritika pensado en la amaskomunikilaro estas tre malproksime de la realo en kiu ni vivas. En la evoluo de ĉi tiu prezento mi postulis dubi pri tio, kion vi legas, kaj eĉ pli, doni al vi la profiton de la dubo en ĉio. Sed ni ankaŭ ne povas fariĝi dogmistoj de dubo. Ĉi-rilate, Sagan diras al ni:

“Ŝajnas al mi, ke necesas delikata ekvilibro inter du konfliktantaj bezonoj: la plej granda skeptika ekzamenado de ĉiuj hipotezoj prezentitaj al ni, kaj samtempe tre malferma sinteno al novaj ideoj. Evidente, ĉi tiuj du pensmanieroj estas en iom da streĉiĝo. Sed se vi povas ekzerci nur unu el ili, kia ajn ĝi estas, vi havas gravan problemon.

Se vi estas nur skeptika, tiam vi ne ricevas novajn ideojn. Vi neniam lernas ion novan.

Vi fariĝas grumblema maljunulo konvinkita ke stulteco regas la mondon. (Estas, kompreneble, multaj datumoj por subteni vin.) Sed de tempo al tempo, eble unu el cent kazoj, nova ideo montriĝas ĝusta, valida kaj mirinda. Se vi havas la kutimon esti skeptika pri ĉio tro profunde enradikiĝinta, vi preterlasos ĝin aŭ prenos ĝin malĝuste, kaj en neniu kazo vi estos sur la vojo al kompreno kaj progreso.”

La vortoj de Carl Sagan permesas al mi enkonduki la danĝeron fali en arogantecon, kaj la malutilon, kiun tio faras al la libera penso kaj la batalo kontraŭ dogmatismo kaj obskurantismaj institucioj.

Multfoje oni povas konfuzi, ke havante penson bazitan sur skeptiko, la scienca metodo kaj nutrante nin per informoj el la diversaj anguloj de ia fakto aŭ ideo, ni estas vakcinitaj kontraŭ nescio.

Ĉi tio estas eraro, ĉar ni ĉiuj devas koni iun, kiu fanfaronas pri aplikado de ĉiuj ĉi tiuj iloj, tamen agante kiel la posedanto de la absoluta vero. Ĉi tiuj karakteroj vagas tra la mondo kaŭzante malŝaton por liberpensaj, raciismaj kaj sekularismaj movadoj. Sed pli malbone ankoraŭ, ili sukcesas enradikiĝi en niaj organizoj, kaŭzante dividojn kaj multajn fojojn homoj vere engaĝitaj labori humile por niaj altaj idealoj, forlasas ĉi tiun ŝipon, estante grandaj perdoj en la batalo por la afero.

Se ni komencos interŝanĝi ideojn ĝuste ĉi tie, ni certe havos sennombrajn diferencojn, kaj tio devas esti la kazo inter liberpensuloj. Tiuj, kiuj ne havas malkonsentojn, estas ĝuste la dogmaj. Do, kiel ni prezentu nin al tiuj el ni, kiuj volas planti la semon de la dubo, se iu kun pretekstoj de supereco antaŭe venis por insulti nin, ĉar ni havas ideojn enplantitajn de sistemo, kiu funkcias de jarmiloj?

Mi pensas, ke ĉi tiuj ekstremaj kazoj devus pensigi nin pri ni mem, kaj kian gradon de maltoleremo ni prezentas al aliaj.

Laŭ mi, liberpensulo devas esti ekzemplo de humileco, samtempe esti firma en batalado por la principoj, kiujn ni proklamas. Ĝi donos al ni multe pli da rezultoj por defendi sekularismon de la mezepokaj atakoj faritaj de la Katolika Eklezio hodiaŭ ol ridindigi kredanton. Pli produktive estos provi enkonduki kritikan pensadon en edukadon ol malrespekti grupon da homoj, kiuj, trompigitaj de arkaikaj sistemoj, plenumas publikan religian agon.

La vojo al libera penso devas baziĝi sur konstanta memedukado, sur instruado per ekzemplo, sur klopodo fariĝi speguloj de homoj, kiuj estis mense amputitaj de maŝinaro ankoraŭ plene funkcia.

Sed konsiderante la malamikojn, kiujn ni havas, ni devas esti militistoj, strategiistoj kaj gvidantoj. Niaj rimedoj estas preskaŭ limigitaj al niaj principoj kaj volo. Dum sur la kontraŭa flanko estas riĉeco, potenco kaj antikvaj organizoj kiuj nombras siajn viktimojn en milionoj.

La mortoj de Giordano Bruno kaj Hypatia de Aleksandrio ne povas esti vanaj. Ni devas esti indaj infanoj de ĉi tiu paro disigitaj de jarcentoj, sed kunigitaj de iliaj principoj.

Multan dankon

La vojo al libera tutmondiĝo Penso"

Alejandro Matus de la Parra

Kultura Centro Valentín Letelier – ĈILIO

Estas ĝustatempe montri, ke plurmedio okupas superregan lokon kiam temas pri la instigo, kiu allogas la pensadon de la novaj generacioj. Tial mi devas meti sur la tablon la malsamajn trudenirojn, kiujn faras novaj infanoj kaj gejunuloj, iliajn postulojn, zorgojn, ektimojn, impulsojn, vidpunktojn, trafikon de emocioj, dezirojn kaj disvolviĝon kaj produktadon de enhavo.

Infanoj iom post iom montris en la lasta jardeko evidentan kaj ne malpli inklinon al manipulado de plurmedio. Ekde la unuaj monatoj de vivo, beboj tuŝas plurmedian tuŝon kaj donas sian plenan atenton, trankviligante sian maltrankvilecon, enfokusigante sian atenton kaj preparante la vojon por la facila evoluo de sia cerbo en la mondo, kiun ĝi devas konkeri. En si mem, infanoj estas faciligantoj de sia propra mondo, konstruantoj de sia virtuala medio kaj, sekve, ĉiutaga vivo.

Knaboj kaj knabinoj kontinue donas novajn uzojn al ĉelaj aparatoj, iPad-oj, tablojdoj, plurmediaj televidekranoj, ekranoj, komputiloj kaj serio de veturiloj kiuj strukturis ĉiutagan plurmedian disvolviĝon. Infanoj estas "Enhavaj Produktantoj".

Kapabla kunmeti ĉion, de fermitcirkvita video por la hejmo ĝis simpla familia fotvidbendo, kiu plenumas la funkcion de eksciti tiun familianon de antaŭe, kiu estas kontentigita de la nura fakto vidi sian patron aŭ patrinon supermetita sur ia malrapida aŭdvida kapsulo. kaj fome.

El Niño eksperimentas kun ĉi tiuj aparatoj kaj konstante kreas novajn ilojn per kiuj trakti la novajn bezonojn de ĉi tiuj tempoj. Tio estas la kazo de infano, kiu, enuigita pro ludado kun siaj samuloj, serĉis manieron pligrandigi sian scion kaj kreis Fejsbukon kun falsa identeco konata kaj regita de siaj gepatroj, sukcesante kunvoki komunumon de plenkreskuloj pli ol 35-jaraj. aĝo por kontentigi bezonojn rilatajn al speco de videoludo. Li komencis kontentigante bezonon vastigi sian videoludadkomunumon kaj trovi lokon por aĉeti ludojn je pli malalta kosto konservante la saman rapidecon. Tiam li rimarkis, ke estas plenkreskuloj en la komunumo, kiuj sciis multe malpli ol li pri la eblecoj de interveno en la ludo.

Iom post iom li alprenis gvidadon en la Facebook-komunumo kaj en tri monatoj li estis la gvidanto de plenkreskuloj kun pli ol 21-jara vivsperto sur li kaj kun malpli da multmediaj iloj.

Gravas difini, ke la diferencoj inter generacioj estas pli larĝaj ol tiuj ekzistantaj ne nur jardekojn sed antaŭajn jarcentojn. Ĝi estas generacia breĉo pli granda ol tiu de la ilustraĵo.

Ĉiufoje ni memoras la fenomenon de la klerismo aŭ industria revolucio kaj ni parolas pri ĝi kvazaŭ ĝi estus bona ekzemplo kun kiu kompari la ŝanĝon, kiun ni nuntempe spertas. Kaj la vero estas, ke ili ne estas kompareblaj, ĉar ĉi tie ni alfrontas ŝanĝon en la maniero pritraktata de enhavo. Ĝi estas mutacio en la evoluo de la sinapso. Kaj infanoj nun estas enhavproduktantoj, kapablaj funkcii kiel redakcia direktoro de sia propra revuo, kiu parolas pri iliaj interesoj.

Ĉi tio ŝanĝas la manieron kiel ni devas trakti novajn infanojn kiam temas pri motivi ilin. Ili estas individuoj kun ĉefa rolo, kiun ili supozas de tre juna aĝo. Prizorgante vian kontentigon konstante kaj pere.

Infanoj, kiuj volas sin rapide kontentigi, kiuj ne volas atendi, kiuj ne rezistas laŭgradajn fenomenojn, atingas la punkton kaj serĉas malgrandajn kontentiĝojn anstataŭ longajn periodojn de dediĉo kaj penado por granda fina kontentigo.

Estas ĉi tiu kialo, kiu malproksimigas nin de la antikvaj motivoj de infanoj. Kaj ĝi faras nin repensi, kiuj estas la fenestroj, kiuj igos nin kapti ilian atenton.

La uzo de konceptoj kiel nerdoj, geeks aŭ orduloj estas en la pasinteco. Nuntempe pli gravas infano aŭ junulo, kiu regas plurmedian, ĝiajn eblecojn kaj agas preskaŭ kiel "hacker", gravulo tre admirata de ĉi tiuj novaj generacioj de infanoj kaj junuloj.

Uzante sian Nintendo 3DS, kiun ili kunhavas sen egoismo, montrante siajn interesojn kaj instigojn, ridante kune kaj alirante nivelojn de socianiĝo ne antaŭe spertita. La infanoj kaj junuloj de ĉi tiu generacio transdonas milojn da uzoj de plurmedio kaj establas malsamajn pensmanierojn.

Ekzemplo de juna ludoventa komunumo.

Ekzemple, antaŭ la dilemo, kiun antaŭ kelkaj tagoj alfrontis la juĝisto de la Respubliko Ĉilio, doni gardadon kaj kuratorecon de knabino, kies patrino estis en fina stato kaj kiu estis lesbanino. Kaj kiam ŝi mortis, ŝi devis decidi ĉu doni la knabinon al siaj sangaj patrinaj gevoj aŭ al la ina partnero de sia patrino. Kaj ili unuanime konsentis doni gardadon al la edzino de la patrino.

Defendante la amon kaj zorgemajn agojn, kiujn ŝi faris kun la knabino.

Religio en lernejoj ĉiam estu laŭvola, kaj ĝi estu spaco por konversacio anstataŭ esti senutila spaco. Ili diras.

Iuj difinas sin kiel liberpensulojn kaj aliaj ne. Sed la plej grava afero estas ne limigi la liberecon de aliaj.

Ili konstante plendas pri tio, kiel ĉie limiĝas individua libereco. Estas tre malĝoje kiel tio okazas en lernejoj.

Ili diras, ke ili ne implikiĝas en la vivo de iu ajn ĝis ili alfrontas misuzon aŭ grupon, kiu ĝenas, mokas aŭ damaĝas alian por pensi malsame kaj en tiu momento ili prenas flankon kun la persono, kiu estis diskriminaciita.

Ili uzas multajn elementojn kiel lernilojn kie ili esploras la ridinda, la manko de komunikado, la nekoherco, la stulta, la malsaĝa kaj la sensenca. Ĉi tiuj temoj estas tre gravaj inter junuloj. Ili ŝatas trovi homojn kiuj parolas sensencaĵon kaj tio permesas al ili moviĝi al spacoj por pripensado kiam ĉi tio estas elĉerpita.

rimedo.

Ili konstante kreas lernilojn, kiuj ebligas al ili nerekte komuniki la grandajn ekzistemajn temojn, kiuj ĉiam interesis la homaron.

Sekso, komunikado, humuro, sensencaj lerniloj kaj la diversaj formoj de virtuala komunikado, kiuj ekzistas hodiaŭ, mallogikaj aŭ nova logiko. La Absurda...

Molaj kapabloj evoluigitaj en malsamaj sociaj kazoj. Pli da manieroj fleksebla por societumi, trovante malsaman logikon kiu kunigas ilin.

La uzo de skribaĉoj, blasfemoj kaj malpermesitaj vortoj en komunaj sociaj medioj estas fenestro por malfermi temojn kiuj vere interesas ilin. Kiel aborto, sekso, la seksa afero, permesoj, droguzo, la ŝanĝo en perspektivo aŭ mondkoncepto kiu ekzistas.

La uzo de la angla, la japana kaj la miksaĵo de ambaŭ kun la hispana kaj kun simboloj. Ĝi estigas miksaĵon de japana-angla-hispana. Aŭ miksaĵo de lingvoj kun simboloj de la alfanombra klavaro, vizaĝoj aŭ ikonografio, kiu havas sencon por ili.

Ni diru, ke sensignifeco donas al ili signifon.

Aĝoj kuniĝas kaj interplektiĝas kvazaŭ ili estus komunumoj de homoj sen tempo kaj spaco. Ili ne interesiĝas pri politikaj aŭ religiaj koloroj, aĝoj aŭ raso. Ili kuniĝas nur por interesoj, kiuj rilatas al tio, kio estis antaŭe priskribita.

Tiuj ĉi teknologiaj transformoj, kune kun la sociaj kaj kulturaj ŝanĝoj kiuj ilin akompanis, sendube rekte influis la manieron kiel adoleskantoj konstruas sian Identecon. Ĉar en ĉiu teksto, bildo aŭ filmeto, kiun ili alŝutas al sia blogo aŭ al sia retejo en la socia reto, ili demandas al si, kiuj ili estas kaj provas Malsamajn Profilojn de tiuj en la reala vivo. (Roxana Murduchowicz)

Tiel identeco estas konstruita ĉirkaŭ eksterreta kaj reta rilato, farante enpersona kaj virtuala formo de komuna konstruado de juna identeco, kiu neeviteble alproksimiĝas al Libera Penso. La novaj generacioj estas liberpensuloj defaŭlte. Kaj la strukturo kiu subtenas la interreton kaj sociajn retojn permesas pli bonan manieron esprimi sin. Provizante fenestrojn kaj pordojn por junuloj kaj tre timemaj infanoj, kiuj trovas spacon por reflekti sian internan mondon kaj realigi la postulojn kiuj ekzistas en ili, proponante pli malferman, varman, inkluzivan kaj tolereman mondon.

Tiel sociaj spacoj ricevis novan signifon, ili fariĝis spacoj de reprezentado aŭ legitimigo de la profilo desegnita kaj difinita en la Virtuala Mondo.

Tiamaniere la Infano kaj junulo fariĝas nova ricevanto de Libera Penso. Estaĵo kiu pretas ŝanĝi aferojn. Ekde antaŭ la evoluo de Interreto, la manieroj proponi ŝanĝojn estis submetitaj al la amaskomunikiloj kiel gazetoj, revuoj, televido, kino, radio kaj ĉiaj disvastigiloj. Sed la Reto ŝanĝis ĉion kaj la platformoj, kiujn provizas sociaj retoj, permesis ŝanĝojn, alvokojn kaj amasan disvastigon por doni al ĉi tiu nova socio frakturo, kiun ĝi apenaŭ povos fermi.

Virtualaj interŝanĝoj ne malfortigas aŭ anstataŭigas tradiciajn formojn de renkontiĝo kaj sociebleco. Prefere, ili povas situi kiel strategioj por plifortikigi kaj rekrei ĉi tiujn ligojn en virtuala spaco. (Winocur 2006)

Tiam daŭros tradiciaj formoj de socianiĝo kiel amo aŭ familiaj rilatoj, kvankam ili estos akompanataj de aliaj, kiuj faros tiun novan socian agadon pli sana kaj pli nutra.

Per nutra mi celas starigi pli bonajn, pli sincerajn kaj pli bonkvalitajn kunvenojn. Ĉar junuloj nun multe pli longe bezonas por kunveni, antaŭ ol ili ĉion rakontas unu al la alia, ili parolas inter si, ili diras aferojn, ili submetas sin al streĉado de la informoj, kiujn ili kundividadas. Ili estas pli sagacaj infanoj kaj junuloj, kun pli da elementoj kaj iloj por socianiĝo. Ĝi estas nova mondo antaŭ ili, kiu pli kaj pli vastiĝas.

Ĉi tiu kribrilo, pri kiu ni parolas, estas speco de tavolo, kiu klasifikas homojn laŭ temoj, emocioj, deziroj, sociaj kaj kulturaj profiloj. Nuntempe infanoj kaj junuloj povas havi kontaktojn de koreo, kiun ili neniam vidis kaj estas nur rolulo, kiu permesas al ili kompreni ion pri Azio al virtuala amiko, kun kiu ili nur parolas pri poŝtmarkoj de ludanto de sia ŝato.

En ĉiu socio kunvivas diversaj grupoj, kies sociaj identecoj formiĝas el siaj manieroj de senti kaj komuniki, sia etna origino, socia klaso, sekso kaj aĝo. En komunumo, aliaj konsistigas la bazon de ĉiu kolektiva identeco. En ĉiuj socioj estas ni kaj ili. Kio gravas estas

la distanco kiu disigas nin de tiu alia, kaj, ĉefe, la taksa sinteno kun kiu ni rilatas al "alieco" (Margulis 1998).

Ĉi tiu Alieco estas tre grava koncepto. Estas la ebleco trovi sin en la alia kiel io malsama sen minaco. Jen la granda diferenco de ĉi tiuj novaj infanoj kaj junuloj.

Jen nia vojo, por povi delogi ĉi tiujn novajn infanojn kaj gejunulojn por montri al ili, ke Mondo de Libera Penso ekzistas delonge kaj ke ĝi estas malfermita aliĝi al ĉi tiu virtuala realaĵo, kiu respektas diferencojn.

Ni devas evoluigi interretajn platformojn kapablajn koncentri Sekularajn videojn, Liberpensajn videojn, kiuj bonvenigas la postulojn de la infanoj de 2015.

Konstruu Lernilojn, kiuj defendas liberpensajn idealojn, Videoludojn, kiuj montras al la disvolviĝo de liberpensaj ideoj. Resume, ekkaptu la ilojn de la estonteco, kiujn ĉi tiu nova generacio uzas kaj sukcesas instali Liberan Penson profunde kaj profunde en la hodiaŭa Mondo.

(* Profesiulo en sanareoj de artaj disciplinoj ĝis la terapia kampo kaj la evoluo de Soft Skills por profesiuloj. Li direktas la klinikan teamon ĉe la Centro Ludovento, en kiu disvolviĝas aliro al la traktado kaj preventado de kondutismaj malordoj en infanoj kaj adoleskantoj.

David Godzlan - José Arias - Elbio Laxalte Terra

Rezolucioj de la V-a Kongreso de la AILP

- Deklaro de AILP pri la situacio en la Orienta Respubliko de Urugvajo.
- Letero al la Papo: La Vero, la tuta vero pri la monaĥejo de Tuam!
- Moviĝo favora al la problemo tuŝanta Francan Gujanon.
- Deklaro de kondamno de la sinteno de la ICAR dum la lukto por Usona Sendependeco

DEKLARO DE LA V INTERNACIA KONGRESO DE LIBERA PENSO PRI LA SITUACIO EN LA ORIENTA RESPUBLIKO DE URUGVAJ

Kunvenis en Montevideo, Ĉefurbo de la Orienta Respubliko de Urugvajo, la 18-an, 19-an kaj 20-an de septembro 2015, la Internacia Kongreso kunvokita de la Asocio
Liberpensa Internacia ŝtatoj: _____

Lia zorgo pri la kreskanta difekto de Urugvaja Publika Eduko, agnoskita kolono de ĝia respublika kaj laika konstruo, edukisto pri civitanaj valoroj de severecco, civileco, toleremo, solidareco kaj honesteco.

Ke estas kontraŭe al la tradiciaj principoj de Libereco kaj Egaleco, kiuj forĝis Urugvajon kaj estas parto de ĝia identeco kiel lando kaj socio, firmigita eĉ en ĝia Konstitucio de la Respubliko, ke scenaro de "unua klaso privata edukado kaj dua-klasa". klasa publika edukado.

La bedaŭro de la liberpensuloj kaj humanistoj kunvenintaj en la V Internacia Kongreso, por la konfirmo de la partopreno per ago aŭ preterlaso de malsamaj agantoj en la nacia vivo de Urugvajo, favorante ĉi tiujn malsukcesojn aŭ, ne malofte, simple aliĝi al la ofensivo por redifini Sekularismon. , kontraŭbatali Sekularismon per enkonduko de religia instruado en edukaj centroj, sub supozataj informaj celoj aŭ la subvencio kun monrimedoj de la Sekulara Ŝtato aŭ kun impostaj sendevigoj de privata Eduko, precipe konfesia edukado.

Ke la "noviga" modelo prezentita en Urugvajo de Centroj de Publika Edukado administritaj de privataj estaĵoj – ĉu religiaj aŭ alispekaj korporacioj – ne garantias la kvaliton de edukado aŭ la liberecon de konscienco de la studentoj, nek la Liberecon de Laboro. de ĝiaj instruaj kaj neinstruaj oficistoj submetitaj al "partopreno" de la identeco de ideologio kun tiuj centroj, ne malofte kun malfavoraj aŭ neegalaj laborkondiĉoj, kontraŭe al la principoj kiuj inspiris ekde la reformo de José P. Varela al la publika Instruado. en la lando kaj al la trejnado de civitanoj engaĝitaj al civitaj valoroj kaj al la Komuna Bono de la socio, nepra por konstrui integran socion kapablan projekcii sin en paco kaj toleremo en prosperan kaj feliĉan estontecon.

Ke esprimoj de kelkaj reprezentantoj de la publikaj edukaj aŭtoritatoj kaj politikaj aktoroj, esprimante sin favore al permesi la uzon de la islama vualo de knabinoj kaj junulinoj - simbolo de subigo kaj diskriminacio de virinoj - en la Publikaj Edukaj Centroj de Urugvajo, estas nekongrua kun la tradicia principo de Egaleco, kiu inspiras la Respublikon kaj ĝian publikan Edukon kaj neakceptebla en la publika spaco de la Institucioj de la Sekulara Ŝtato en la lando, kiu ne konfesas aŭ promocias ajnan religion laŭ sia Granda Carta. Kiu deziras uzi religiajn simbolojn, kiuj estas ŝajna signo de siaj preferoj, havas aliajn areojn ekster la publikaj edukaj centroj de la lando por kontentigi sian apartan intereson, sen ĝeni la ĝeneralan intereson de la socio.

Ke ankaŭ estas malobservo de la Libereco de Konscienco, kiun Sekularismo garantias en Urugvajo, permesi la uzadon de lernolibroj, aŭdvidaj amaskomunikiloj aŭ aliaj didaktikaj iloj, kun politika-partia kaj/aŭ ideologia antaŭjuĝo en la kampo de Edukado, ĉar en la relative freŝa historio de la Homaro ni atestis ne malofte, kiel la totalisma tento de diversaj signoj provis superregi la konsciencojn de la individuoj, submetante ilin per antaŭjuĝoj rasaj, ideologi-politikaj, sociekonomikaj, religiaj ktp en konfrontojn kun neantaŭvideblaj sekvoj.

Tio aldonas sian voĉon al la postulo de la urugvaja socio pri Sekulara, Senpaga kaj Kvalita Publika Eduko, subtenata de adekvata buĝeto, kiu garantias la edukan procezon kaj decajn salajrojn kaj karierojn por instruistoj kaj neinstruistoj, en edukaj centroj, kies administrado estas kontrolitaj kaj mezuritaj laŭ pruvitaj normoj por iliaj malsamaj niveloj kaj kie, en kiu la lernoprocezo disvolviĝas ekzempla maniero, en sekulara medio, kiu garantias, ke la konscienco de infanoj, adoleskantoj kaj junuloj ne estas manipulita kun falsaj prozelitaj celoj de ajna signo.

Malferma letero al S-ro Jorge Mario Bergoglio, aŭ "Papo Francisko"

La Vero, la tuta vero pri la Tuam-monaĥejo!

La Internacia Asocio de Libera Penso, fondita en Oslo (Norvegio), la 11-an de aŭgusto 2011, kunsida en la V Internacia Kongreso en Montevideo (Urugvajo), la 19-an kaj 20-an de septembro 2015, solene kaj publike alparolas S-ron Jorge Mario Bergoglio, pli konata kiel Papo Francisko.

Liberpensuloj el la tuta mondo honoras la nomon de Giuseppe Garibaldi, kolektita en lando kiu ankoraŭ konservas la markon de lia piedsigno kaj en la datrevena dato de lia granda liberiga kaj respublika agado kiam liaj partianoj kaj multaj aliaj malfermis la breĉon en la Pordo. Pía en Romo por la unuiĝo de Italio. Li ĉiam kontraŭbatalis klerikalismon kaj la malboniĝon de la Romkatolika Eklezio sur la diversaj kontinentoj.

La Franca Libre Penso informis la V-an Kongreson de la AILP pri sia energia agado por postuli, ke la katolika hierarkio malfermu la arkivojn de la Kongregacio de Bona Helpo, domiciliata en Parizo (Francio), kiu havas plenan kaj tutan respondecon pri la okazintaj dramoj en la monaĥejo de Tuam, en Irlando, kaj ĉi tiu V Kongreso de la AILP postulas plenan kaj totalan travideblecon de Vatikano por helpi la justecon de Viroj plene klarigi la faktojn.

Ni memoru la faktojn:

-Neniu ignoras la teruran dramon de la monaĥejo Tuam, en Distrikto Galway, en la Irlando kiam en majo 2014 la mondo eksciis pri la

malkovro de skeletoj de infanoj kaj novnaskitoj en cementa kuvo situanta apud la malnova katolika monaĥejo. Inter 1925 kaj 1961, la Sean Ross Centro loĝigis junajn fraŭlinojn kiuj estis gravedaj antaŭ geedziĝo. La historiisto Catherine Corless, esplorante en la arkivoj, malkovris ke 796 infanoj estis entombigitaj sen ĉerko aŭ tomboŝtono, sekrete, fare de la fratinoj de la Buen Socorro monaĥejo.

-La 17-an de oktobro 2014, kaj poste la 12-an de januaro 2015, la franca La Libre Pensee alparolis ĉi tiun Kongregacion de Bona Helpe por peti, ke la arkivoj estu malfermitaj por transdoni ilin al la justeco.

-Fantaŭe de ilia ripeta silento, la Libre Pensee alparolis la Konferencon de Episkopoj de Francio la 5-an de februaro 2015 por akiri la samon. Ŝi respondis, pere de la katolika gazeto La Croix, ke tiu ĉi parokanaro dependas rekte de Vatikano.

-La 3-an de aprilo 2015, la franca La Libre Pensee skribis al "Papo Francisko" per poŝta letero petante lin ordoni, ke la arkivoj de la Kongregacio de Bona Helpe estu malfermitaj al Justeco. Ni havas pruvon, ke tiu ĉi letero estis bone ricevita en Vatikano per poŝto kaj en via propra mano. Ekde tiam Vatikano silentis pri tiu ĉi afero kaj ne respondis al la peto de la Libre Pensee.

La V Kongreso de la AILP decidis formi internacian delegacion, kiu petas esti akceptita en Vatikano de "Papo Francisko" aŭ de liaj proksimaj kunlaborantoj, por trakti la aferon de la monaĥejo Tuam kaj la arkivoj de la Kongregacio de Bona Helpe.

Lord Episkopo de Romo,

Homa konscio postulas klarigojn de vi. Ĝi ankaŭ postulas, ke vi agu por ke la homa Justeco estu farita. Ke ĉiuj viktimoj de ĉi tiuj malamaj agoj estu kompensitaj. Kiel Estro de internacia Katolikismo, vi ne povas silenti pri ĉi tiuj dramaj eventoj.

La silento de la Eklezio pri ĉi tiu afero damaĝas ĝian reputacion kaj la suferon de la familioj de la forpasintaj infanoj. Ni esperas, ke vi deziras mildigi tion diskutante la cirkonstancojn, do ni petas, ke delegacio de la Internacia Liberpens-Asocio estu akceptita en Vatikano de oficisto de la Pontifika Komisiono por Protekto de Neplenaĝuloj aŭ de la nova tribunalo sub la aŭtoritato de la Kongregacio por la Doktrino de la Kredo.

Montevideo, la 20-an de septembro 2015

PROJEKTO DE FRANCA GVAIA MOVIO

La V Kongreso de la Internacia Liberpensio-Asocio kunveno en Montevideo inter la 18-a kaj la 20-a de septembro 2015 deklaras sin koni la komunikadon de s-ro Alain Tien-Liong, prezidanto de la Conseil Général de Franca Gujano.

En aferoj de rilatoj inter publikaj potencoj kaj la Eklezioj, Franca Gujano estas kondiĉigita de reĝa preskribo bazita sur la principoj kaj celoj de la kolonia periodo; S-ro Alain Tien-Liong pravas, kiam li priskribas la fakton kiel "netolereblan realon", kiu ŝarĝas la teritorian komunumon kaj do la civitanojn de Gujano per la rekompenco de katolikaj pastroj.

La mesaĝo indikas:

«La ordono de 1828 daŭre estas aplikata kaj la Ŝtato dum longa tempo ne volas aŭskulti la postulojn de la lokaj reprezentantoj de la popolo por la nuligo de tiu ĉi teksto malhavanta en la nuna jura, ekonomia, socia aŭ sociologia bazo. , ĉar la loĝantaroj indiĝenaj homoj kaj la posteuloj de afrikaj sklavoj estas hodiaŭ integritaj en la institucioj kaj la malliberejo ne plu ekzistas. »

La franca registaro ne respondis al petoj de la elektitaj reprezentantoj de Gujano por ĉesigi ĉi tiun situacion.

En ĉi tiu jaro, en kiu la Franca Respubliko festas la 110-an datrevenon de la leĝo de la 9-a de decembro 1905 pri Disigo de Eklezioj kaj Ŝtato, referenco por multaj popoloj, la V Kongreso de la AILP direktas fortan peton al la francaj aŭtoritatoj por meti fino al tiu ĉi hontinda situacio.

KONDENNO DE LA SINTENO DE LA ICAR DUM LA Batalo por AMERIKA SENDEPENDENCO

La V Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Pensio, AILP, konsiderante la jenan fonon:

- 1) Ke la Romkatolika Eklezio estis kunkulpa kun la hispana monarkio en kolonia regado en Ameriko.
- 2) Ke la Romkatolika Eklezio kontraŭstaris al la sendependebatalo de la hispanaj kolonioj en Ameriko.
- 3) Ke tiu opozicio manifestiĝis en du papaj enciklikoj: "Etsi Longissimo Terrarum" kaj "Etsi Iam Diu" alvokante la katolikojn de Ameriko ne kunlabori kun tio, kion ili nomis.

"tiraneco de demonoj" petante submetiĝon al la hispanaj aŭtoritatoj, do kontraŭstarante la sendependecajn luktojn.

4) Ke, sekve de ĉi tio, la pastroj, monaĥinoj kaj oficistoj de la Roma Eklezio kunlaboris kun la monarkio kaj kontraŭstaris la patriotan movadon.

5) En la unuaj jaroj post la Sendependiĝo la institucio de la Eklezio konspiris kontraŭ la novaj respublikoj kaj perfidis la patriotan aferon.

6) Ke, kiel sekvo de klerikala monarĥa opozicio al la afero de Sendependeco, centoj da miloj da homoj mortis ĉie en la kontinento.

7) Ke, nur inter la jaroj 1840 kaj 1890, la Roma Eklezio rekonis la Sendependecon de ĉiuj usonaj respublikoj.

Por ĉio ĉi supre, la V Kongreso de la AILP konsentas postuli, ke la Papo kaj la aŭtoritatoj de la Romkatolika Apostola Eklezio en la amerika kontinento pardonpeti pro sia kontraŭstaro al la justa afero de la Amerika Sendependeco kun ĉiuj konsekvencoj, kiujn tio signifis.

Ni konsideras, ke rekoni, kvankam malfrue, subteninte la hispanan koloniismon kaj ne la aferon de Sendependeco, estus ago de grandeco, de historia pravigo, kiu helpus pli bonan kunvivadon inter la homoj.

Montevideo, septembro 2015

David Gozlan – Fernando Lozada – Ruben Manasès Achdjian

Fina Ferma Akto de la V-a Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso

Partoprenu:

- David Gozlan, Ĝenerala Sekretario de la AILP.
- Fernando Lozada, Direktoro kaj Proparolanto de AILP por Latin-Ameriko
- Elbio Laxalte, Direktoro kaj Proparolanto de AILP por Latin-Ameriko. Kunordiganto de la V-a Kongreso de la AILP
- Antonio Vergara, Direktoro kaj Proparolanto de AILP por Latin-Ameriko.
- Raul Bula, Prezidanto de la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj - AULP

La Ferma Parolado estis farita nome de la AILP-Direktoroj, fare de Antonio Vergara Lira.

Fermo de la 5-a AILP-Kongreso, de la Direktoro de la AILP kaj Proparolanto por Latin-Ameriko, Antonio Vergara Lira.

Civitanoj kaj civitanoj:

Estis ege agrable havi vin, denove, kun tio, kion ni celas por homa feliĉo.

Ni ne volas montri, ni ne volas batali perforte, ni ŝajnis ke la mondo kialo.

Ni aprezas la prezentitan laboron, ĝi estis brila.

Tri el la direktoroj, kiuj ĉeestas ĉi tie, partoprenis en la kvin kongresoj, estis malfacile, ĉar ni ne estas riĉuloj aŭ grandaj kompanioj, ni estas simple batalantoj por libereco, egaleco kaj frateco.

Gravas tio, kio okazis en tiu ĉi kongreso. Ni dankas vin, kara Elbio, pro via grandega laboro, kaj ankaŭ viajn kunlaborantojn de la Urugvaja Asocio de Libera Penso.

Mi kaptas ĉi tiun okazon por danki ankaŭ miajn amikojn en Londono pro la brila konferenco pasintjare. Dankon amikoj el Ĉilio pro la bonega evento okazinta en Concepción en 2013. Kion ni povas diri pri tio, kio okazis en Mar del Plata en 2012, vaste raportita en la internaciaj amaskomunikiloj. Siaflanke, la unua kongreso, okazinta en Oslo en 2011, fariĝis grava evento, ĉar la tuta mondo ĉeestis.

Karaj amikoj, ni plenumis la taskon ĉar vi subtenis nin.

Mi petas, ke ni ĉiuj aplaŭdu unu la alian. Dankon.

David Gozlan, Antonio Vergara Lira, Fernando Lozada, Elbio Laxalte Terra kaj Raul Virbovo ĉe la ferma ceremonio de la V-a Kongreso de la AILP

CONGRESO INTERNACIONAL DEL LIBRE PENSAMIENTO
18, 19 Y 20 DE SETIEMBRE DE 2015
MONTEVIDEO - URUGUAY

Association Internationale de la Libre Pensée   International Association of Free Thought

www.internationalfreethought.org/
www.facebook.com/vcongresointernacionaldelibrepensamiento   Organiza: Asociación Uruguaya de Libre - Pensadores

Mesaĝoj de Saluto kaj Adhero al
V-a Kongreso de la Asocio
Internacia
Libera Penso

Saluton de Luis Riveros Cornejo: Grandmajstro de la Granda Lodge of Chile - Prezidanto de la Laika Akademio de Studoj-Fundamento

Santiago de Ĉilio, septembro 2015.

Sinjoro
Elbio Laxalte Terra, Proparolanto de AILP
Montevideo, Urugvajo

Estimata Sinjoro Laxalte Terra

Per ĉi tiu letero, mi ŝatus saluti la membrojn de la Internacia Konsilio de la Internacia Asocio de Libera Penso AILP kaj ĉiujn ĉeestantojn de ĝia V Kongreso.

Por ni, la Sekulara Akademio de Studoj, kiu ĉeestas ĉi tiun V Kongreson reprezentitan de Patricio Cueto Román kaj Alfredo Lastra Norambuena, Plenuma Direktoro kaj Direktoro de la Areo de Internaciaj Rilatoj respektive, estas honoro esti unu el la fondaj organizaĵoj de la AILP, tial ni ne povis foresti de ĉi tiu V Kongreso okazinta de nia kontinento.

En mondo tiel konvulsita kiel tiu, en kiu ni vivas, en kiu ĉiuj institucioj trairas profundan krizon, la voĉo de liberpensuloj devas ĉeesti pli ol iam por montri al ĉiuj infanoj de ĉi tiu latinamerika lando, ke ni reprezentas penson kaj la agado de tiuj, kiuj ĉiam agas surbaze de principoj kaj valoroj de justeco, egaleco, libereco kaj frateco. Ni kredas, ke ĉi tiu V Kongreso estas la okazo por levi nian voĉon kaj niajn proponojn kun duobligita energio.

Sukceso al la V Kongreso de la AILP

Luis Riveros Cornejo. Grandmajstro de la Grandioza Logia de Ĉilio - Prezidanto de la Laika Akademio de Studoj-Fundamento

Albert Riba - Prezidanto de UNIO DE ATEOJ KAJ LIBERPENSULOJ (UAL) - Proparolanto de AILP por Hispanio

Karaj amikoj, karaj amikoj:

En mia propra nomo kaj en la nomo de la asocioj, kiujn mi reprezentas, mi sendas fratan saluton al V^o. AILP-Kongreso en Montevideo, kiu okazos de la 18-a ĝis la 20-a de septembro 2015.

Kvankam ni ŝatus ĉeesti en koncerna kongreso, serio da cirkonstancoj, precipe rilataj al nia ekonomio kaj la politika situacio en nia

lando, malebligu al ni vojaĝi kaj aktive partopreni en la laboroj de la kongreso.

Bedaŭrinde, fortoj rilataj al diversaj religioj progresas en siaj respondaj teritorioj, kaj en kelkaj kazoj ili disvolviĝas en la teritorioj de aliaj religioj, eĉ kun uzo de perforto. Meze de ĉi tiu ĥaoso, tiu, kiu eliras plej malbona, estas liberpenso, tial ni esperas, ke la laboro de la Kongreso havas bonan finon kaj taŭgas por alfronti la terurajn fortojn, kiuj kontraŭas la liberecon, la demokration kaj la personan evoluon de ĉiuj. homoj.

La enorma krizo de rifuĝintoj, kiun ni devis travivi, sekvo de la teruraj militoj, pri kiuj niaj landoj estas parte respondecaj, ne povas lasi nin indiferentaj ĉar konstanto en la historio kiel ĉi tiu devas esti denunciata kaj batalita per libera penso, krom kunlaborado. en helpado de civitanoj kiuj estas devigitaj fuĝi de siaj propraj hejmoj, aŭ de la restaĵoj de ili, por savi siajn vivojn kaj tiujn de siaj infanoj.

Frataj salutoj

GELALC- ĜENERALA KORDINADO

LA LAT-AMERIKA-KARIBBA LAIKA STUDA GRUPO (GELALC), kun sidejo en la urbo Karakaso, Venezuelo, kiu kunigas intelektulojn, akademiulojn, profesiulojn kaj komunumajn kaj sociajn organizojn, el Latin-Ameriko kaj karibaj landoj, konante la Kvinan Kongreson de la Internacia Asocio de Libera Penso, okazonta en la urbo Montevideo, ĉefurbo de la Orienta Respubliko de Urugvajo, estas permesite saluti la organizan komitaton de tia granda evento, ratifante ilian aliĝon, firmecon kaj konvinkon, en la fondaj principoj, de la asocio kaj ankaŭ ĝian teorion kaj praktikan enhavon.

El Venezuelo, ni salutas kun frata aliĝo al ĉiuj ĝiaj partoprenantoj, ratifante nian konstantan kaj neŝanceleblan batalon por la principoj de demokratio, solidareco, humanismo kaj socia transformo, kiujn Venezuelo disvolvas, por atingi pli bonan distribuadon de riĉeco, justeco kaj libereco de penso, forrabitaj dum jardekoj de minoritataj grupoj je la servo de eksterregionaj hegemonioj, netoleremaj al ŝanĝo kaj portantoj de sistema institucia perforto, kiun ili konstante disvastigas per la amaskomunikiloj por krei matricon de malfavora opinio al nia batalo.

Niaj frataj kaj koraj salutoj al vi batalantoj por laika, moderna socio kaj socia ŝanĝo.

Mesaĝo de Francisco Delgado- PREZIDANTO DE EŬROPO LAY

Mi bedaŭras, ke mi ne povas persone ĉeesti la Kongreson, kvankam la oficiala reprezentado de Sekulara Eŭropo (Hispanio) estas tenata de samideano Pablo Laguna, kiu tie ĉeestas. Mi deziras al vi, nome de LAIKA EŬROPO, tre fruktodonan Kongreson kaj debatojn, memore al pasinteco, kie miloj da liberpensuloj kaj sekularistoj atingis - per sia lukto kaj ofero - grandegajn paŝojn por la emancipiĝo de la homoj kaj la sekularigo de la politiko. . en multaj lokoj en la mondo.

En ĉi tiuj momentoj de seriozaj politikaj krizoj, kiuj tuŝas la plej malfavoratajn, kun potenca kresko de religia fundamentismo kaj rabema kapitalismo, kiu kaŭzas multe da doloro kaj forigas ĉiajn rajtojn, organizitaj liberpensuloj kaj sekularistoj havas la sindevontigon kaj devon, sekvi la vojon. de niaj prapatroj, de batali por rompi la potencajn ĉenojn de la 21-a jarcento kiuj invadas nin.

Tre frata brakumo.

Carlos R. Martínez Jara - Laika Centro por Nuntempaj Studoj-Katalunio - Fondinto de AILP

S-ro Elbio Laxalte
Ĝenerala Kunordiganto 5-a AILP-
Kongreso Montevideo

Eminenta kolego:

Fortomajaj kialoj malhelpas min persone partopreni en tio, kio certe estos fruktodona kaj interesa laboro kaj debatoj. Tiuj el ni, kiuj akceptis Sekularismon kiel vivfilozofion ekde la tempo de nia juneco, vidas kun la paso de la tempo kiel ili fariĝas pli necesaj ĉiutage kaj pli kaj pli forta en la socio en kiu ni vivas.

Ni alfrontas la defion de la faktaj potencoj de la kapitalo kaj ĝia konsekvenca novliberala modelo celita al la firmiĝo de tio, kion ili nomas Nova Monda Ordo, en kiu individua libereco, la aŭtonomio de volo kaj civitanrajtoj estas malobservitaj kaj tretitaj per "gag-leĝoj" kaj ekonomiaj politikoj, kiuj celas senigi la liberajn homojn de bona volo je ajna esprimo de ribelo antaŭ la konstantaj maljustoj faritaj kontraŭ absolute sendefendaj homoj.

Patosas estas la bildoj de eliroj de miloj kaj miloj da virinoj, viroj kaj infanoj, kiuj, devigitaj de la perforto, kiu generas sensencajn militojn, devas forlasi siajn hejmojn por serĉi lokon por protekti sian vivon. Kruele kaj malhomaj estas la bildoj de faŝismaj regantoj ordonantaj al siaj armeoj bati tiujn homojn por malhelpi ilin atingi liberecon. Sed la sinteno de registaroj, multaj el kiuj estas la kaŭzo de ĉi tiuj militoj, en la malrapide kaj maldiligente preni la humanan solvon al ĉi tiuj hororoj estas ankaŭ hontinda kaj incita.

Ĉi tiuj cirkonstancoj kaj aliaj, kiuj bezonus longan tempon por analizi, donas praktikan sed ĉefe etikan signifon al la valoroj kaj principoj, kiuj gvidas Sekularan penson. Tial tiuj, kiuj estas sufiĉe bonŝancaj renkontiĝi en ĉi tiu Kongreso hodiaŭ, ne estas nostalgiaj pri pasinteco, sed prefere idealistoj por pli bona estonteco, kiun ni libernaskitaj viroj neniam povas rezigni.

La universaleco de Sekularismo igas ĝin utila, aktuala kaj necesa ilo por alfronti ankaŭ tiujn, kiuj, levante flagojn, himnojn kaj naskiĝlokon, provas dividi homojn, ekskludante tiujn, kiuj ne kunhavas la oficialan penson, favorante sekve tiujn, kiuj havi kiel fokusitan celon la kontrolon de la volo de la grandaj plimultoj por sia propra kaj ekskluziva profito.

Mi deziras al vi la tutan sukceson, samideano Laxalte, en la organizado de tiu ĉi aranĝo kaj pere de vi mi deziras sendi al ĉiuj kaj ĉiuj ĝiaj partoprenantoj mian plej fratan saluton per forta brakumo plena de deziroj pri sukceso.

Forto kaj Unuiĝo, frate

Jesús Alfredo Jiménez Barros- Panamo

Karaj amikoj Antonio Vergara Lira kaj Elbio Laxalte Terra:

Kiel vi konscias, pro nesupereblaj kialoj mi ne povas ĉeesti la V-an Internacia Kongreso de AILP, okazonta en Montevideo. Urugvajo, inter la 18-a kaj 20-a de la kuranta monato.

Komencante ĉi tiun noton estis neeviteble observi, ke mi faris ĝin ĝuste la 11-an de septembro... Tio estas, 15 jarojn post la atako kontraŭ la ĝemelturoj en Usono kaj 43 jarojn post la puĉo kontraŭ Salvador Allende en Usono. Ĉilio, nur por mencii du el la plej rimarkindaj eventoj en nia kontinento, el la multaj, kiujn la datreveno de la dato ĝenerale prezentas.

Sendepende de la hipotezoj kaj konjektoj, kiuj estis teksitaj por klarigi ĉi tiujn eventojn, precipe tiun de la ĝemelturoj, ne estas dubo, ke ambaŭ kaj iliaj malbonaŭguraj sekvoj estas parto de pli ĝenerala kunteksto, en kiu regas fanatikeco kaj maltoleremo, sintenoj, kiujn Ili estas. ĉe la bazo de la plej malbonaj malfeliĉoj kaŭzigitaj de la homoj al la homaro dum ĝia historio, kaj ili estas tute kontraŭaj al la esenco de la vera libera penso.

Mi finas ĉi tiun saluton kontraste du citaĵojn; unu de José Martí, el la prologo al kiu li skribis "La Niagara Poemo" de Juan Antonio Pérez Bonalde, kaj la alia de Steve Jobs en fama parolado en Universitato Stanford, kiuj respektive diras:

Tuj kiam la homo naskiĝas, la filozofioj, la religioj, la pasioj de la gepatroj, staras jam apud sia lulilo kun grandaj kaj fortaj bandaĝoj preparitaj sur la manoj,

politikaj sistemoj. Kaj ili alligis lin; kaj ili kolerigis lin; kaj la individuo estas jam, dum sia tuta vivo sur la tero, brida ĉevalo. Tiel estas nun la tero, vasta loĝejo de maskitaj viroj.

Ĝi viviĝas kiel vakso, kaj hazardo malplenigas nin en antaŭfaritajn ŝimojn. (kp.)

"Neniu volas morti. Eĉ homoj, kiuj volas iri al la ĉielo, ne volas morti por alveni tien.

Kaj tamen morto estas la sorto, kiun ni ĉiuj dividadas. Neniu eskapis de ĝi. Kaj tiel devus esti, ĉar Morto estas eble la plej bona inventaĵo de Vivo. Ĝi estas la agente de ŝanĝo de vivo. Forigas la malnovan por fari lokon al la nova.

Ĝuste nun vi estas la nova, sed iam baldaŭ vi estos iom post iom maljuna kaj forigita. Pardonu esti tiel drama, sed ĝi estas tiel vera. Via tempo estas limigita, do ne malŝparu ĝin dum la vivo de aliulo. Ne kaptiĝu en dogmo - kio estas vivi kun la rezultoj de la penso de aliaj homoj.

Ne lasu la bruon de la opinioj de aliaj homoj silentigi vian propran internan voĉon. Kaj plej grave, havu la kuraĝon sekvi vian koron kaj vian intuicion, iel ili jam scias, kio vi vere volas esti. Ĉio alia estas sekundara." (La reliefigo estas mia).

Bonvolu ricevi tre koran saluton kune kun miaj deziroj kaj deziroj por la plej granda sukceso por la Kongreso.

Andrés Cascio - Prezidanto de la Lliure Universitato de L'Empordà - Ĝirono

La Libera Universitato de Empordà estas sia PROPRAJ INICIATIVO PROMOCIATA de la Pedra Tallada Rondo kaj la Ferrer Guardia Foundation (Regionoj de Ĝirono)

Kara amiko kaj H.: Elbio Laxalte Terra

Mi alparolas vin kun fiero kaj kontento por esprimi niajn bondezirojn por la okazigo de nova Internacia Kongreso de Liberpensoj, tial

La Libera Universitato de Ampurdan (Girono), Hispanio ĝojas bonvenigi la V Internacian Kongreson de Liberpensoj, kiu okazas en Montevideo inter la 18-a kaj 20-a de septembro, nova okazo por defendi la rajton de ĉiuj popoloj ekzerci la liberan penson, sen dogmoj, aŭ limigoj de ajna speco.

La rajto al liberpensoj devas estonte esti parto de ĉiuj konstitucioj de la tiel nomataj liberaj ŝtatoj kaj aperi kiel unu el la bazaj kondiĉoj por plifortigi la ligilojn, en la traktatoj, kiuj sigelas la amikecon de la nacioj aŭ la institucioj, kiuj postulas rajtojn. homoj aŭ postulas la bonfarton de homoj.

La liberpensoj devus konduki la homojn al artiki pli bonan kaj pli lumigitan homaron, kie toleremo, frateco, respekto kaj socia justeco konsistigas la fundamentojn de liberaj kaj egalrajtecaj socioj, kiuj konsistigos la publikan kaj komunan spacon de ĉiuj civitanoj de la 21-a jarcento.

Hodiaŭ la mondo rigardas mirigite pri la migra krizo, generita en la Proksima Oriento, produkto de malracio, dogmatismo de ajna speco, maltoleremo kaj maljusteco, sed la sufero de la popolo de Afriko, Ukrainio kaj la landoj de la Malproksima Oriento, kie la samaj kaŭzoj estigas malsaton, marĝeniĝon, suferon kaj migrajn fluojn, de multaj popoloj kondamnitaj, krome, al forgeso.

Necesas levi la voĉon, necesas malkaŝi vin kaj sufiĉe krei kaj el iu angulo de la tero, eklevi la flagojn, kiuj subtenas la principojn de Libereco, Egaleco kaj Frateco.

Viroj kaj virinoj, kiuj hodiaŭ laboras por atingi pli bonan homon, ene de universala dimensio, kontribuos al kreado de estonteco de espero, etoso de solidareco kaj kunvivado signata de korinklino.

Fine, ni devas memori, ke tio estas ankaŭ la misio de Universala Framasonismo, institucio kreita por konservi la grandajn moralajn valorojn, kiuj lumigas la vojon.

Bonvolu ricevi de ni la plej afablajn, fratajn kaj korinklinajn salutojn, kun la espero, ke la V Kongreso konsistigu sukceson kaj referencon en la latinamerika penso.-

Liberpensuloj Valle de Villarrica, Paragvajo.

Villarrica, la 11-an de septembro 2015

Kara amiko Antonio Vergara Lira, Direktoro de AILP:

Frataj salutoj.

Mi diras al vi, ke mi ne povos ĉeesti la V-an Kongreson de la AILP, pro laboraj kaj sanaj kialoj.

Mi sendas korajn salutojn al la aŭtoritatoj kaj membroj de AILP.

Restu en kontakto. Mi estas ĉi tie por sekvi niajn idealojn el PARAGVAJO.

TROPOLA SUKCESO AL ĈIUJ.

MARIO L. BENITEZ REYES, Liberpensuloj Valle de Villarrica, Paragvajo.
Universitata Profesoro - Lic. Membro de IAI Paragvajo Ĉapitro

SALUTOJ DE APEL: Asocio por Edukado kaj Sekularismo – Enrique González de Toro, Prezidanto de APEL

Bonan matenon aŭtoritatoj de la Internacia Kongreso de Liberpensoj, kaj ĉiuj ĉeestantoj, koran dankon pro akcepti nin.

Ni estas ĉi tie por partopreni en ĉi tiu grava Kongreso nome de APEL - Asocio por Edukado kaj Sekularismo, kiu estas la plej malnova institucio en Urugvajo, kreita en 1948. Ni faras tion kun la celo labori por reaserti la postulatojn de laika edukado en la tutaĵo. lando.

Lastatempe, post modifo de ĝiaj statutoj, ni fariĝis APEL-ILEC (Laika Instituto de Nuntempaj Studoj). Kaj la Lic. Virginia Rial, vicprezidanto kaj la preleganto de APEL-ILEC, gratulas la organizantojn de tiu ĉi Kongreso, ni salutas la reprezentantojn de la diversaj naciaj kaj eksterlandaj organizaĵoj kiuj, certe, kontribuos gravan enhavon al la diskutoj okazontaj. ĉi-jare.

Tiu ĉi Kongreso estas ĝustatempe kaj grava pro la diversaj agoj, kiuj tago post tago kompromitas laikecon en edukado kaj en agado de Ŝtatoj. Ni ne plu diskutas ĉu krucifikoj aŭ krucifikoj ne estas en hospitaloj kiel ni faris antaŭ pli ol jarcento. Hodiaŭ, malobservoj de sekularismo kaj atakoj kontraŭ libereco de konscio estas multe pli kompleksaj kaj kompromitas kaj personan liberecon kaj liberecon en tutaj komunumoj la mondo. Niaj landoj en Ameriko ne estas imunaj kontraŭ ĉi tiuj negativaj progresoj.

Samtempe ni volas sciigi al vi, ke antaŭ kelkaj semajnoj ni prezentis al la Leĝdona Branĉo dokumenton petante, ke la dato de la 6-a de aprilo estu determinita kiel "Tago de Sekulareco", ĉar en tiu dato en 1909 per leĝo 3441 estis establis ke "ekde la promulgo de tiu leĝo, ĉiu religia instruo kaj praktiko en ŝtatlernoj estas subpremitaj."

Ni ripetas niajn salutojn, dankemon kaj dezirojn, ke ĉi tiuj tagoj estas fruktodonaj en ilia laboro kaj en plifortigo de ligoj inter la diversaj asocioj profite de estontaj agoj.

Interamerika Konfederacio de Simbola Framasonismo - PUNTOJ

Aŭtoritatoj de la Internacia Asocio de Libera Pensoj

Delegitoj al la 5-a AILP-Kongreso

Framasonaj Fratoj kaj Fratinoj Present

Knabaj amikoj kaj knabinoj

Estas kun granda kontento, ke mi alparolas vin nome de prezidanto Walter Vargas Portocarrero, kaj la Plenuma Estraro de la Inter-Amerika Konfederacio de Simbola Framasonismo - CIMAS danki la organizantojn pro la invito al

partoprenu en tiu ĉi aranĝo kaj alportu fratajn salutojn al ĉi tiu Kongreso nome de la Liberala kaj Adogmata Framasonismo de nia Kontinento.

CIMAS, fondita en San-Paŭlo, Brazilo, en 2002, estas Institucio de Framasonunueco sur la kontinenta nivelo de la Amerikoj. De la nordo ĝis la sudo, de la Atlantika Oceano kaj la Kariba Maro ĝis la Pacifika Oceano, CIMAS kunigas framasonajn instituciojn kiuj ĉiuj havas firman sindevontigon al la defendo de Libereco de Penso kaj Konscienco, kun idealoj kaj laikaj institucioj, en batalo kontraŭ la obskurantismo de dogmo, kiu uzas ĉiajn aparatojn por malhelpi la liberan racian decidon de homoj.

Tial, per sia propra alvokiĝo, la Interamerika Konfederacio de Simbola Framasonismo – CIMAS, sen senti sin ekskluziva ĉefrolulo, provas esti, kune kun aliaj manifestiĝoj de la civila socio, aktuala bastiono en nia Ameriko, de tiu liberpenza mesaĝo. kiu venas al ni el la pasinteco kaj lumlumo, kiu lumigas niajn nunajn luktojn.

Liberala kaj Adogma Framasonismo kiu reprezentas la penson de CIMAS, esprimas sian opozicion al ĉiu spirita, ideologia, intelekta kaj politika subpremo. Kaj ĝiaj plej noblaj celoj kondukas ĝin antaŭenigi kaj defendi Pacon, Liberecon, Homajn kaj Civitanajn Rajtojn, Sekularismon kaj Absolutan Konsciliberecon.

Gvidite de la spirito de frateco kaj homa solidareco, ĝi sin engaĝiĝas por antaŭenigi toleremon kaj plurismon, kaj socian ordon, kiu protektas dignon, socian justecon, individuajn liberecojn, fundamentajn rajtojn kaj la jurŝtaton; kaj ampleksa demokratio kiu inkluzivas la politikan kaj la ekonomian. Precipe ĝi batalas kontraŭ ĉiuj formoj de diskriminacio, ĉu pro etneco, sekso, seksa identeco, kulturo aŭ ajna alia celo, kiu minacas la homan dignon.

Ni provas antaŭenigi Humanismon, tio estas, meti la Homon en la centron de niaj zorgoj, kaj antaŭenigi universalismon, kreante ligojn inter kulturoj kaj civilizacioj, inter popoloj kaj regionoj, inter landoj. La integriĝo de nia kontinento - kiel niaj Liberigantoj revis - estas nia granda celo.

Hodiaŭ, ĉiam pli, ni devas pensi tutmonde, kaj antaŭ ĉio, pri la regado de nia mondo, kiel doni justecon al planedo, kiu ŝajnas forgliti el niaj manoj, kiel regi planedo kiu estas neregebla kaj ĥaosa kie la nura afero kiu regas estas la blindaj fortoj de la merkato kaj internacia financo, kaj kie homoj nur servas por la utileco kiun ili povas doni kaj se ne ili estas detruitaj aŭ forigitaj.

Por fari tion necesas homoj, kiuj estas iniciatintoj de ideoj, kiuj kontribuas al la ellaborado de la penso kaj kiuj kreas la kondiĉojn por agado, ĉar alia mondo estas ebla kaj la Homaro povas fari novajn saltojn en sia evoluo.

En 2007, dum la 4-a Asembleo de CIMAS, okazigita en Santiago de Ĉilio, inter ĝiaj rezolucioj, ĝi unuanime aprobis festi la 20-an de septembro ĉiujare kiel "Tago de Liberpenso", tiel kunigante aliajn iniciatojn kun tiu celo.

Ĉar tio estas tre simbola dato de niaj deziroj.

La 20-an de septembro 1870, la italaj patriotaj fortoj kaj la garibalaj "ruĝaj ĉemizoj" ĉefrolis en tiu fama epizodo konata kiel la "Rompo de la Porta Pia" kiu permesis al ili eniri Romon, kaj tiel venki la lastan fortikaĵon de la aliancitaj fortoj de Vatikano. al la Franca Imperio.

Tiu tago signifis la definitivan falon de la tempa potenco de la papofico kaj ĝiaj "dia rajtaj" politikaj reĝimoj; Ĝi ebligis italan unuecon, tiel serĉata de la italaj patriotoj kaj framasonaj fratoj Massini, Cavour kaj ĉefe José Garibaldi kaj signifis grandan triumfon por la demokratiaj, respublikaj kaj sekularigaj fortoj de la mondo.

Simbole, la 20-a de septembro signifis la tagon de granda malvenko de dogmatismo, obskurantismo kaj la espero de la renaskiĝo de Lumo, kiu reprezentas la triumfon de la Racio kaj la Libereco de la Konscienco.

Ĝi signifas ankaŭ, kaj ĉefe, omaĝon al la liberecanaj bataloj kaj la promocio de la demokratiaj, respublikaj kaj laikaj idealoj gvidataj de la Plej Ilustra Frato José Garibaldi, ambaŭ sur la usona kaj eŭropa kontinento.

Ĉio ĉi devus instigi nin daŭrigi en la tasko transformi la realon per kulturo, la kultivado de la racio kaj la valoroj de la spirito per kunvivado kaj dialogo, bazita sur persona kaj subtena engaĝiĝo al la homaro kaj kun la tuta homaro .

Nia mesaĝo estas UNECO inter ĉiuj Liberpensuloj, ni devas esti pretaj batali por niaj idealoj, ne lasi nin venki de cirkonstancoj ĉar nur tiam nia Homaro povas havi estontecon en Paco kaj Prospero.-

Ni deziras sukceson al la AILP-Kongreso!!!

Multan dankon !!!

Ana María López - Membro de la Ĉefestraro de CIMAS

Ekvadora Asocio de Libera Penso

Kito, la 17-an de septembro 2015.

La Ekvadora Asocio de Libera Penso, kunfondinto de la AILP, salutas la V-an Kongreson de la Internacia Asocio de Libera Penso okazonta en Montevideo kaj antaŭdiras sukceson en la evento, en tempo, kiam trapasas Latin-Ameriko kaj la tuta mondo. diversaj krizoj, inter kiuj, la malobservo de Sekularismo fare de la Ŝtatoj, same kiel la malobservo de bazaj homaj rajtoj.

La AELP deziras esprimi sian profundan zorgon precipe pri la sufero suferita de miloj da viroj kaj virinoj, infanoj kaj maljunuloj fuĝantaj de la teruro de militoj en Mezoriento kaj la malemo de pluraj landoj de Eŭropa Unio doni al ili la legitiman rajton de azilo.

La AELP esperas, ke inter la deklaroj de la V Kongreso de la AILP havos gravan gravecon tiuj kiuj referencas al tiuj senprecedencaj eventoj, same kiel tiuj.

rilata al la malobservo, fare de pluraj Ŝtatoj, de sekularismo, kategorio enskribita en siaj propraj Konstitucioj, kaj malobservoj de homaj rajtoj, aparte la rajto al libera esprimo de penso, fakto kiu okazas plurfoje en Ekvadoro.

Kun frataj salutoj,

Jakobo Muñoz Mantilla

Prezidanto kaj Nacia Proparolanto de la AELP

KULTURA CENTRO EUGENIO ESPEJO. QUITO, EKVADOR

Saluton al la Internacia Asocio de Liberpensoj AILP en sia 5-a Kongreso, de la Kultura Centro Eugenio Espejo de Kito - Ekvadoro.

Fratinoj kaj fratoj en liberpensoj:

Nun la mondo daŭre suferas la malbonojn, kiujn alfrontas la movado de laika, demokrata kaj socia liberpensoj: popolo suferas kaj fuĝas por konservi sian vivon kaj vidas siajn infanojn morti per tio, tutaj landoj estis kaj daŭre estas prirabataj de vorema. bankado, virinoj estas viktimoj de krimoj kaj misuzoj pro la sola fakto esti tiaj, verkistoj estas murditaj nur pro libere pensi kaj verki, ĵurnalistoj estas murditaj kaj persekutataj pro sia profesio, liberecoj estas tretitaj, fundamentismoj kaj fanatikismoj estas senbrida, Naturo kaj kulturo estas intence detruitaj, kaj ĉio ĉi kontrastas kaj havas kiel ekvivalenton la interesojn de la granda kapitalo, politikaj povoj kaj ideologiaj kontroloj, administrataj de malmultaj, ofte aliancanoj, por daŭre prirabi la ekonomion, politike kaj ideologie al la plimulto, ĉe ajna prezo, sen ia etika konsidero, sen la plej eta kompato.

Fronte al tio, kaj en absolute neegala rezisto, liberaj viroj kaj virinoj el diversaj partoj de la mondo ekzercas la unuan el ĉiuj liberecoj, tiun pensi libere, sen ligoj al dogmoj aŭ oportunoj de ajna naturo, gvidataj de humanisma etiko. , kaj plimulte grupigitaj kun siaj samideanoj, kiuj dum kvin jaroj havas renkontpunkton, debatkaj punkton kaj subtenon, en la Internacia Asocio de Libera Pensoj.

La Kultura Centro Eugenio Espejo partoprenis en ĝi ekde sia naskiĝo, kiel institucio kaj per kelkaj el ĝiaj membroj, kiuj sendis artikolojn al diversaj internaciaj liberpensaj kongresoj, kaj tion faris ankaŭ kune kun la Ekvadora Asocio de Libera Pensoj, kies formado gvidis kaj en kiu li poste kunlaboris por ĝia evoluo.

Sed ankaŭ, en la kunteksto de nia lando, nia devo komenciĝas per la plenumo de la unua devo de tiuj el ni, kiuj partoprenas en la liberpensmovado: pensi libere, havante racion, sciencon, sperton kaj realon kiel referencojn, por generi. pripensoj pri la problemoj, kiuj afliktas nin, kaj poste kundividi ilin, esperante, ke la nia konsistigas gvidan kaj liberigan voĉon. Kaj en ĉi tiu procezo ni agis kiel libera skolo, ĉar ni estas konvinkitaj

ke ni liberpensuloj fariĝas, ni forĝas kiel tiaj en la ĉiutaga praktikado de la liberpenso, ene de la Eugenio Espejo Kito - Ekvadoro Kultura Centro de sociaj grupoj en kiuj libereco de esprimo kaj toleremo estas ekzercita en la serĉo de racia vero kaj scienca, kiel la fundamentoj de frateco, kiun ni vivas inter ni kaj ni volas etendi al aliaj, kio postulas multe labori por atingi tion, kio ebligas: egaleco, egaleco, justeco, respekto.

La bona estas, ke ni ne estas solaj kaj ni estas kaj sentas nin parto de monda frateco de liberaj viroj kaj virinoj, kiuj ne nur esprimas sin dum tiuj ĉi kongresoj, sed konstante, kaj kies pensoj, eldiroj, luktoj atingas nin per la amaskomunikiloj. de alternativa komunikado kiun la moderna teknologio provizas kaj kiuj ne povis esti silentigitaj. Per tiuj ĉi rimedoj ni povis kontroli la tenan laboron faritan de kunideuloj en liberpenso, kiujn ni konsideras niaj amikoj kiam legas aŭ aŭskultas iliajn vortojn kaj agojn kaj tiujn de la organizaĵoj al kiuj ili estas ligitaj. Por nur mencii kelkajn, estas Jacques Lafouge, Christian Eyschen, David Rand, Francisco Delgado, David Silverman, aŭ pli proksime al ni, en nia regiono, Antonio Vergara, Elbio Laxalte, Fernando Lozada, Sebastián Jans. Kaj en nia lando, la Ekvadora Asocio de Libera Penso, la Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj, la Equinoccial Foundation, la Lautaro-Kulturaj Centroj, Voltaire, kaj la Latin-Amerika Unio.

Al ili ĉiuj ni sendas nian koran saluton kaj rekonon, sed precipe al Antonio Vergara Lira, kiu malgraŭ la distanco estis konstante ĉe ni, krom kunideatrino kaj amiko, kiel frato, kies pensoj kaj agoj estis referenco kaj kuraĝigo en la batalo por liberpenso, socia justeco, vero, kaj kontraŭ dogmo, mensogo, maltoleremo kaj ĉio, kio mallumigas la spiriton.

Ankaŭ fratan saluton al la liberpensuloj el la tuta mondo, al la Urugvaja Asocio de Libera Penso, kaj al tiuj, kiuj partoprenas en ĉi tiu 5-a. AILP-Kongreso.

Por la triumfo de la vero, por la progreso de la homaro, kaj por universalaj libereco, egaleco kaj frateco.

Carlos Morales Ricaurte
Prezidanto de la Kultura Centro Eugenio Espejo

Saluton de Diego Alejandro Vargas Aguilar el Kolombio

Per ĉi tiu retroŝto, ni esprimas nian subtenon al la V-a Kongreso de la Internacia Asocio de Liberpenso (AILP) kaj direktas niajn fratajn salutojn al ĉiuj partoprenantoj, konvinkitaj, ke la rajto je libereco de penso kun la observado de homaj rajtoj estas la bazŝtono de demokratio en ĉiu el niaj landoj.

Ni konsideras la eblan aliĝon de niaj asocioj al la Internacia Liberpensio-Asocio, kiel signon de reciproka subteno por la afero, kiu kunigas nin kiel liberpensulojn.

Elkore Diego

Alejandro Vargas Aguilar Rajtigita
Kolombia Aktivulo.

Saluton de la Direktoro de la Ĉilia Secular Initiative Magazine

karaj amikoj

La sumo de aro da hazardaj cirkonstancoj signifis, ke mi devas resti en Santiago, sen povi preni la aviadilon al Montevideo.

Kun granda bedaŭro mi ne povos partopreni en la V Kongreso, malgraŭ mia entuziasmo kaj aliĝo al la AILP. Mi sendas miajn senkulpigojn por ne plenumi mian registriĝon

Ĉi tiu malsukceso estas tre malĝoja por mi, sed mi reasertas mian sindevontigon al la celoj de la AILP kaj ĝia internacia firmiĝo.

Same, konsekvence kun la supre, mi klopodos por diskonigi la atingojn de la Kongreso.

Kun frata brakumo

Sebastian Jans

Victor Rodriguez, Pablo Laguna kaj Nancy Medina

Myriam Tardugno Garbarino

Civila Asocio la 20-an de septembro -
Urugvajo

Alexis Saavedra

Kolektiva Apostazio - Urugvajo

Martin Liporacci

Skeptika Rondo - Urugvajo

Enrique González de Toro

Asocio por Edukado kaj
Sekularismo - Urugvajo

Edgar Jarrin

Ekvinoksa Fondaĵo
Ekvadoro

Anabella Lois

Urugvaja Asocio de
Defendo de Penso
Racia - AUDEPRA

Francisco Huerta

Ekvadoro

20-A DE SEPTEMBRO: INTERNACIA TAGO DE LIBERA PENSO

Omaĝo al la Liberpensuloj de la Mondo

Flora Oferto ĉe la Monumento al la 20-a de septembro
(Ĝardenoj de la Itala Hospitalo de Montevideo)

Poemo al Liberpensoj

Alberto Testa, argentina poeto

Libera penso.

Ne forgesu, ke granda poezio estas filino de
sankta libereco. "La Ebriulo" de
Joaquin Castellanos.

Libera penso estas la
leviĝanta suno, kiu kun
sia lumo kaj varmo
en harmonio, vekas la
florojn, la virojn kaj virinojn.

Tagiĝas inter mallumo, Inter nuboj
de mallumo, Nuboj sen aliaj pluvoj,
Kiaj bariloj de malklereco.

Libera penso Estas kiel tiu
malfermita horizonto, Kiu en lumfluo En
amasoj da radioj Transcendas,
la murojn Kiuj ekskludas aliajn.

Estas Reĝoj, kiuj konstruas
kastelojn tiu klostro, profesiaj
politikistoj, religiuloj de potenco,
kiuj ju pli ili nomas la plej
sublimaj, des pli ili ligas ĝin, kaj
vendas ĝin.

La lumo de konscienco

Estas rivereto Kiu
transformas La sukon
en floron kaj parfumon, La homon
en novan homon, La esprimlibereco
Rekonas, ke la alia Estas nur mia
senfineco En alia fragmento,
Estas nur mia koro Batanta
en alia sango.

Penslibereco estas nur ligita al flugo
Al tiuj flugiloj de lernado kaj
mallernado, aŭtonoma konscio
naskiĝas el malobeco,
Al establitaj normoj, De tiuj, kiuj vendas
Kaj aĉetas dignecojn.

San Martin kaj Artigas, Ili ne
estas nur viroj De emancipa
historio, Ili estas kiel lumturoj kaj
simboloj, De digno kaj libereco,
Penslibereco, Libereco de
agado, Digno en Vivo Libereco
ekzemple...

Senvalora mistero Je la
horo de morto, Kiaj liberaj viroj,
Kiaj emancipitaj virinoj, Ne havas
alian mezuron, Ol la malfermita mano, Kies
manplato spegulas la sunon,
Kiun dogma pugno Povas
atingi.

Subtila estas la kontraŭulo,
Kiu malsovaĝigas kaj delogas, Kun
premio, kun bildo, Kun mensogo, kun rimedo,
Burokratioj, kiuj faras la homon roboton, Kun
oficeja lingvo, Kun malproksima
sentemo.

Ĝis ni revenos esti Unu en la pluralo,
Kiel Unu estas la rivero, La monto
kaj la nokto, La steloj kaj la griloj.

Esprimlibereco daŭros kun la obstino,
De centoj da riveretoj Formanĝante
la digojn De hipokriteco, De nescio
kaj ambicio, Ke la Vero estas integra,
Kiu eskapas la fragmentojn,
nur la justaj viroj, nur la virinoj, kiuj staras, Ili
povas aliri tiun simplan veron de ne scii
per sciado, Ke neniuj superbazaro Povas oferti
kun rabato.

Penslibereco, Digno, sendependeco,
Aŭtonomo, homaro Kiu konas tiun scion,
Ĉu la esenca kanuo, En la oceano de
nescio En ĉiutagaj tagoj...

Ke ne ekzistas alia posedanto, Ol koni
sin, libereco devas esti farita,
ĉiutage, en ĉiu korbato, en ĉiu rigardo, en ĉiu
brakumo, sen alia frata espero ke digna
vivo, kiu plene aŭskultas
ĝin, por ĉiu homo., por
ĉiu virino, por ĉiu infano, por ĉiu
migranto, por ĉiu loĝanto,
por ĉiu emancipita, sin.

POR LA ITALA Komunumo EN URUGUAJ

Rafaello Facciollo

Civitanoj

Por mi estas honoro kiel itala loĝanto en ĉi tiu malgranda sed granda lando dum multaj jaroj, trakti kelkajn vortojn en ĉi tiu dato, ke ni rememoras la internacian tagon de LIBERA PENSO memorante miton kaj ĝiajn ideojn, kiuj ankoraŭ hodiaŭ estas aktualaj. , Granda Italo , granda civitano de la mondo, mi aludas al la neforgesebla GIUSEPPE GARIBALDI.

Giuseppe Garibaldi estas unu el la italoj konataj kaj admirataj tra la mondo, eble la sola vera heroo de modernaj tempoj.

Lia ekzisto estis vivo plena de eksterordinaraj eventoj, de Amerikoj ĝis Eŭropo, kaj facile legeblas kiel eposa romano kun ĉiuj ingrediencoj de aventuro, de amo ĝis ekzotikaj pejzaĝoj, de simboloj ĝis bonaj ekzemploj. Ĉio estis reala, ĉio vere okazis kaj ĝi estis inspiro por amaso da homoj.

La vivo de Garibaldi estas ĉiam mito de Donkiĥota utopio (inspirita de nedetruenda fido al la ebleco, ke la mondo povas ŝanĝiĝi al pli bona), profunde radikita, senkonscia kaj bonŝanca sento de libereco, karakterizita de morala integreco kaj nepra persistemo.

Garibaldi, kiel moderna korsaro konkeranta timon, plonĝas en la plej eksterordinarajn entreprenojn, ĉiam defendante liberecon kaj justecon. Li pruvis kuraĝon kaj aŭdacon, akompanate de nekredenda bonŝanco, kiam dum 10 jaroj li navigis tri grandajn riverojn en Sudameriko, de Brazilo ĝis Urugvajo kaj Argentino; transiris nedifektitaj senfinaj etendaĵoj ĉiuspecaj; akompanate de manpleno da viroj kaj teamo, por diri malplej, kontraŭ tiuj, kiujn li kredis malamikoj de lia idealo de libereco.

Garibaldi gajnis mitan statuson kiel defendanto de la Libereco kaj Sendependeco de ĉiuj popoloj. (marko, sigelo, etikedo) kiu restos kun li por la resto de lia vivo.

Garibaldi estis la heroo por ekscelencoj.

Li devontigis sin per ĉiuj siaj energioj al la liberigo de ĉiuj subpremataj popoloj kaj por ĉiuj senposeduloj. Li sekvis, ĝis la fino, sian revon pri socia justeco, revo, kiu ekestis en li ekde sia junaĝo, kiam li akceptis la principojn de homaranismo kaj kosmopolitismo.

La nomo de Garibaldi "signifas heroeco, homaro, patriotismo, frateco inter popoloj, paco kaj libereco." Ĉi tio estas ĉar "la heroo de du mondoj" batalis tiom da fojoj por paco kaj kunlaboro inter popoloj.

Konkludante:

Esti Garibaldino estas esti defendanto de la respublikanaj civilizaciaj kolonoj: popola suvereneco, libera penso, egaleco, sekularismo, universalismo, garantioj kaj ekvilibro de potenco, kaj ankaŭ justaj kaj justaj normoj.

Ĝi estas alfronti ĉiujn formojn de despotismo kaj meti sin en la tranĉeojn de la subprematoj, senhelpaj kaj senposedigitaj.

Lia memoro edifas nin, lia ekzemplo devigas nin.

Ni ĉiam memoru.....

“NON É VERO CHE SIA MORTO GARIBALDI NON É VERO,
PERCHÉ LUI É INMORTALE...”

La 20-an de septembro, Internacia Tago de Liberpenso

Victoria Cortantese:

S-roj Aŭtoritatoj de la AILP, S-roj
Aŭtoritatoj de la AULP, Membroj de
eksterlandaj delegacioj kiuj vizitas nin,

Ĉiuj amikoj de Freethought:

Ni estas ĉi tie ankoraŭ unu jaron antaŭ ĉi tiu emblemo de Liberpenso, por
omaĝi ĉiujn tiujn, virojn kaj virinojn, kiuj estis ekzemplo de la batalo por la
idealoj, kiujn ni kundividas kaj kiujn ni hodiaŭ festas ĉi tie.

Ni omaĝas tiujn, kiuj ne plu estas inter ni, sed kies ekzemplo servas kiel
kompaso meze de la voremo de mondo, kiu ĉiutage volas, ke ni estu pli
malsovaĝaj antaŭ la reganta logiko.

Ni venis por esprimi nian aktivan pozicion, por sciigi tiujn, kiuj tenas la fortojn de la obskurantismo, ke tiuj voĉoj, kiujn
ili iam volis silentigi, vivas en ni kaj ke, do, ni swingos per ili la glavon de justeco kaj racio.

Esti liberpensulo hodiaŭ ne estas facila tasko. Ni trovas nin meze de milionoj da apartaj interesoj, kiuj strebas superregi,
unu super la alia, kiuj studas, pli kaj pli kaj bedaŭrinde, pli sukcesajn kaj kompleksajn teknikojn por influi nian pensadon
kaj eĉ nuligi ĝin, por ke ni agu surbaze de stimuloj pli kaj pli primitivaj. Ni devas rezisti, kaj konservi viglan kaj aktivan
batalpozicion kontraŭ ĉi tiuj tendencoj.

Nia lando estas sur la rando de laiko, pri kiu ni tiom fieras, estas hodiaŭ pridubita post la atakoj de la multkultura
relativismo, diluita inter la esprimoj de nekomprenebla toleremo kaj falsa kaj oportuna malfermo, lasanta spacojn por
ŝteliri religiojn; en publikan edukadon, sanon kaj politikan sferon, trudante siajn dogmojn.

La tuta mondo estas atestanto de la atakoj kontraŭ sekularismo, libereco de konscio kaj Liberpenso, tial hodiaŭ, ni
devas duobligi nian sindevontigon, por ke la batalo trovu nin unuigintaj kontraŭ la malamikoj de la racio kaj ke niaj
omaĝoj ne estu simplaj manifestacioj iam a. jaron, ni devas porti la flagojn de Liberpenso alte ĉiutage, ĉiumomente kaj
honoru la memoron de tiuj, kiuj donis sian vivon, por ke hodiaŭ ni havu pli justan kaj egalan socion.

Ni devas fari ĝin por ni mem sed ankaŭ kun vido al la estonteco, pensante pri la generacioj kiuj venos kaj kiuj meritas pli bonan mondon ol tiu, kiun havis niaj antaŭuloj kaj tiu, kiun ni havas hodiaŭ, mondo en kiu la temo estas centra, en kiu ĉiu persono sentas sin libera sed ĉefe, estu libera.

Ni sekvu la liberigajn idealojn de la konscienco, por ke morgaŭ vere materiĝos pli tolerema, por ke la paco ne estu simple frivola parolo sen enhavo, por ke la tuta Homaro estu la vera arkitekto de siaj destinoj.

Multan dankon.

Parolado de la Prezidanto de la Asocio de Liberpensuloj de Francio, Jean Sébastien Pierre, okaze de la kunvenoj de la Internacia Tago de Liberpensuloj la 20-an de septembro 2015.

Legita de David Gozlan

Karaj amikoj, Karaj kolegoj,

Hodiaŭ ni festas Internacian Tagon de Liberpensulo. Memoru, ke ĉi tiu iniciato estis farita dum la dua internacia Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso okazinta en Mar del Plata, en novembro 2012.

Ekde tiam, ni restas firmaj en la festo.

La 20-an de septembro estas protektita de la kuratorecaj figuroj de Simón Bolívar kaj Guisepe Garibaldi, " la heroo de la du mondoj ", kiuj batalis por liberigi Latin-Amerikon kaj Italion de reĝeco.

La 20-an de septembro 1870 Romo unuiĝis kun Italio. La italaj trupoj eniris la grandurbon de la Pontifiko tra la Pordo Pía. Tio estis kiam la Papa Ŝtato finiĝis kaj tial la tempa potenco de la Papo, kiu estis de tiam limigita al lia privata plurdomo, la Vatikano. Ni devos atendi la alvenon de la faŝisto Mussolini por provi konverti tiun Eklezian posedaĵon en pseŭdoŝtaton. Male, ni bone scias, ke tio estas mensogo kaj ke la ruzoj de tiuj, kiuj provas prezenti Bergolion kiel ŝtatestron, estas pura sensencaĵo. Nu jes, la papoj perdis sian tempan potencon kaj estas esperinde, ke la Eklezioj ĝin perdas tra la mondo. La Liberpensuloj, humanistoj kaj ateistoj de la planedo laboras por tio kaj tia estas la signifo de la hodiaŭa festo.

Pri Garibaldi ni parolos denove poste. Tamen, la okazigo de la Tago de la Libera Penso donas al ni kialon omaĝi al grandaj figuroj. Aliĝinte al la evoluo de la scienco, ĉi-jare, ni decidis meti tiun tagon sub la aŭspiciojn de Hipatia de Aleksandrio.

Elvokante ĝin, ni reiras al la jaro 415 a.K., en Egiptio. Tiam, en la parte kristanigita Romia Imperio, paganoj ankoraŭ ĝuis signifan politikan kaj intelektan influon. La biblioteko de Aleksandrio konservis, laŭ fontoj - kaj ĉi 288 jarojn antaŭ la pseŭdonaskiĝo de Kristo - inter 400.000 kaj 700.000 volumoj, tiu ĉi biblioteko havanta la grandecon de grava nuntempa biblioteko. Ŝi kunigis la tutan scion pri la antikveco. La komenciĝanta Roma Eklezio, ankoraŭ unuiĝinta tra la tuta Imperio, baldaŭ konsideris ĝin loko de paganismo kaj estis decidita detrui ĝin. En 391, episkopo Thodosius, fidante je dekreto de sia samnomulo, Imperator Thodosius I organizis auto da fe, bruligante inter 50,000 kaj 70,000 librojn.

Estis dum tiu periodo de la 5-a jarcento p.K. kiam okazis la murdo de Hypatia, la "pagana martiro". Hypatia de Aleksandrio, filino de Theon de Aleksandrio,

matematikisto kaj filozofo, ŝi dediĉis sin al tiuj ĉi fakoj, tre malofta okazo – por virino – dum grek-egipta antikveco, kiam kristanismo komencis teksti sian absolutan potencon. Ŝia patro instruis ŝin kaj ŝi famiĝis ĝis la punkto de direkti la novplatonan Lernejon de Aleksandrio, kiu influis multajn kristanajn intelektulojn kiel Synesios de Cirena, kiu, promociita al la episkopejo de Ptolemaïs, gratulis ŝin en siaj leteroj kaj petis ŝin por konsiloj evoluigi diversajn sciencajn instrumentojn. Hypatia estis unu el la malmultaj homoj de ŝia tempo kapabla je majstrado de la teorio de konusaj sekcioj kiujn ŝi studis en la verkoj de Apolonio de Pergo. Kiam konuso estas tranĉita per ebena, modifante la inklinton de ĉi-lasto, estas desegnita cirklo, poste elipso, parabolo, kaj fine hiperbolo. La analizo de la konusaj sekcioj daŭre estas temo en la kursoj, kiuj preparas la konkurson por akcepto al ĉefaj sciencaj lernejoj. Tiutempe, la strangaj kurboj naskiĝintaj el tia simpla procezo fascinis matematikistojn kaj filozofojn. Ni devos atendi longan tempon kaj la studojn de René Descartes kaj Blaise Pascal por ke ĉi tiuj figuroj estu generitaj per ekvacioj kiuj naskis analizan geometrion.

En la jaro 415, la murdo de Hipatia estis registrita, linĉita fare de bando de nerekomenditaj kristanaj aktivuloj indikitaj, laŭ antikvaj fontoj, kiel membroj de la sekto de "tombistoj-flegistoj" en la servo de episkopo Cirilo de Aleksandrio. Lia senviva korpo estis diserigita kaj trenita de ĉevalo tra la urbo.

La Souda, la lasta greka enciklopedio, kiu atingis nin, rakontas, ke Cirilo, preterpasante antaŭ la domo de Hipatia kaj rimarkante, ke ŝiaj lernantoj tie kunvenas, ekhavis grandan ĵaluzon kaj senĉesan malamon al ŝi. Tamen, ĉu ne estus la malamo de la komenciĝanta Eklezio al la libera saĝo? Ĉu ne estis tiu malamo, kiu kondukis al preskaŭ totala forgeso de la antikva scienco dum la kristana mezepoko? Kaj ĉu mi pensas pri la frazo "credo quia absurdum" ĉar ĝi estas absurda, donita de Tertulio? sen paroli pri la malamo al la kono de la Nekleraj Fratoj de Juan Bautista de Lasalle? La "persekutita" Eklezio de la unuaj jarcentoj iĝis "persekutantoj" pro sia koluzio kun la tempa potenco de la Kristanigita Romia Imperio.

Kompreneble, la rekta rolo ludita de Cirilio en la murdo de Hipatia ne estas plene establita; Tamen, ne estas dubo pri la kulpo de liaj sekvantoj.

Hipatia bone meritis sian nomon kiel "pagana martiro", Hipatia la saĝa, Hipatia la klera. Ni estis kortuŝitaj ekscii, ke la Liberpensuloj de Grekio nomis sin "La Amikoj de Hipatio". Esti amiko de Hipatio signifas esti amiko de la artoj, de la scio, de la scienco, de la filozofio. Kun granda sento, eĉ se la eventoj estas tre malproksimaj, eĉ se la verkoj de Hipatia malaperis kun la fajro de la grandega biblioteko de Aleksandrio, la Eŭropa Kunordiga Estraro de Liberpensuloj (BECLP) lokis, ĉi-jare, la internacian tagon, la 20-an de septembro. , sub la aŭspicioj de Hypatia.

Ni turnu nin nun al la hodiaŭa Grekio, ĉi tiu Grekio martirigita en la kruda karno de sia popolo de la katastrofa Trojko, tiu de la IMF, la Monda Banko kaj la Eŭropa Unio, kiu ordonas, nome de financo aŭ profito, la detruo de la konkeroj de civilizacio: protekto de publika sano, sociaj garantioj, pensioj.

En tiu ĉi kunteksto, ĉu ne estus ĝusta la komuna deklaro de la "Amikoj de Hipatio" kaj la Eŭropa Kunordiga Estraro de Liberpensuloj denuncante la nekredeblan riĉecon de la Ortodoksa Kristana Eklezio? Indas scii ke la kvanto de via

havaĵoj superas la kvanton de la kvazaŭa greka ŝuldo. Tamen, diris Preĝejo estas esceptita de ajna imposto. La deklaro deklaras ke la Ortodoksa Kristana Eklezio havas 6% rekompencitajn ŝtatajn devojn kiuj sumiĝas al 40 procentoj de la sumo ŝuldata de la Greka Fisko postulita de la Trojko. Kaj dume la pastroj daŭre estas pagataj de la Ŝtato.

En Grekio kiel en iu ajn lando, la apartigo inter Eklezioj kaj Ŝtato daŭre estas demokratia postulo. En Grekio kiel en iu ajn alia lando, disiĝo finfine triumfos.

Karaj kamaradoj, karaj amikoj, aĉetu, legu, vendu la libron eldonita de la Liberpensuloj de Francio titolita " Por sekularismo en Eŭropo ". Tie vi ne nur trovos la staton de rilatoj inter Eklezioj kaj Ŝtato en ĉiuj ŝtatoj de la eŭropa kontinento inkluzive de Rusio, Svislando, Belorusio, Turkio.

La granda figuro de Hipatio enkorpiĝas por ni la defendon de la scienco, pozicion, kiun la Liberpensuloj konscie alprenas kaj antaŭenigas per serio de naciaj kaj internaciaj kolokvoj same kiel per sia manifesto. Ni vastigu sciencon al la tutaĵo de homa scio. Ni memoru la belan frazon de Fernand Pelloutier: "tio, kion bezonas la laboristo, estas la scienco de sia malfeliĉo. " Estas klare, ke la vortoj de tiu batalema laboristo, fondinto de la laboristaj interŝanĝoj, montras la batalon por la emancipiĝo de la Homaro.

Kamaradoj,

Ĉi-momente okazas en Montevideo la internacia kongreso de AILP. Kompreneble, oni ne povas elvoki ĝin sen emfazi, ke ekzistas paralela festo al la nia, festo iniciatita de la AILP mem.

Kaj ni ne malproksimiĝas de la scienco ĉar la unua el la kvar rondaj tabloj estas titolita: "Libera Penso kaj Sciencoj La aliaj tri vekas egalan intereson kovrante la problemojn de Libera Penso per Filozofio, Politiko, Egaleco de la".

seksoj.

Tiel oni forĝas komunan internacian penson. Kaj ĉi tiu penso, kiel tiu de Pelloutier, estas direktita al ago. La ĉefaj celoj de la kvar kampanjoj deciditaj en Oslo jam estas plenumitaj. Ĉi tio pruvas, ke la AILP vivas kaj agas.

Hodiaŭ la membroj de la V-a Kongreso de la AILP kunvenos antaŭ la obelisko starigita en Montevideo memore al la 20-a de septembro 1870, por omaĝi la Liberpensulojn de la historio kaj precipe tiujn, kiuj donis sian vivon por la libereco. de esprimo kaj konscienco.

Hodiaŭ, ĝuste ĉi tie, kun la penso, ni aliĝu al ili.

Kaj en ĉi tiu loko, necesas elvoki nian batalon por la plena kaj kompleta rehabilitado de tiuj "Pafitaj per ekzemplo" de la imperiisma milito de 1914-1918 Jen unu el la transcendaj bataloj de nia asocio, batalo kontraŭ la aliancanoj sabro kun la swab. Batalo por ke la soldato restu civitano kaj ne a

subjekto ligita per obeemo al institucio fremda al juro, la "Granda Muto", la ĉiopova armeo kontraŭ la individuo, la rekruto.

Fronte al la rifuzo de la francaj registaroj realigi la rehabilitadon de la kondamnitaj, fronte al la hontinda parodio de la surskribo de iliaj nomoj en la Army Museum konfuzante tiujn kondamnitajn de la

Rapidaj militkortumoj kun ordinaraj malliberuloj, ni anoncis, ke ni intervenos en la oficialaj festoj; ni faris ĝin. Kvin jaroj da milito, ok kolokvoj. Ni atingas la jaron 2015, la duan jaron de la festoj, ni jam organizis du kolokvojn kaj tio ne estas ĉio. En Soisson ni iniciatis la juĝon de la pafantaj generaloj. Ĉe Franchesse, kun la amikoj de Pierre Brizon, ni elvokis la reziston al la milito de 1914-1918 Saint Nazaire invitas la 28-an de novembro 2015: "Ribeluloj, dizertintoj, pacifistoj, kontraŭmilitaristoj de ĉiuj landoj: Unuigu!" Kia programo!

Kaj por supre, ni kreis la Asocion por la starigo de monumento, ĉe la unua linio, memore al la 639 pafo. Monumento sub la signo de memoro kaj justeco. Ni malfermis abonon. Ni apelacias al via malavareco.

Pluraj skulptistoj jam sendis al ni projektojn, ni esperas pliajn. Ni ankaŭ estas la Respubliko ! Ni rehabilitos la 639-pafon per ekzemplo!

Evidente estas neeble fini ĉi tiun paroladon sen elvoki la objekton de ĉiuj niaj klopodoj dum pli ol unu jaro sur nia patrujo: la manifestacio la 5-an de decembro por la nuligo de la Leĝo Debré kaj la defendo de la Leĝo de 1905 okaze de ĝia cent - deka datreveno. Dum la Kongreso de Liberpensuloj de Francio, ni povis mezuri la engaĝiĝon de multaj departementaj federacioj. Ni ricevis la promeson de multaj gravaj subtenoj de la asocia, filozofia, sindikata kaj politika mondo: la Granda Oriento de Francio, la Konfederacio CGT Fuerza Obrera, la PRG, la POI, la DDEN. La Instruista Ligo diskutas la aferon. La Racionalisma Unio ankaŭ donis al ni sian subtenon. Ni ricevis aprobon kaj subtenon kiam, komence de la kampanjo, ni estis solaj... Ŝajne!

Oni devas diri, ke tiu ĉi movado multe ŝuldas al la kolokvo okazinta la 21-an de marto 2015, kies protokolo ĵus estas publikigita. Ni scias, ke la historia laika movado estas rekonstruata. La Vincennes-ĵuro iras reen al kolektiva memoro. Nu jes, Kamaradoj, la ritmo de la historio povas esti tre malrapida, same kiel vulkanoj, kiuj povas longe silenti. Tamen, laika sento ankoraŭ ĉeestas kaj ni paciencas laboris por vekigi ĝin. Ni firme okupos tiun ĉi nemalhaveblan pozicion en la konscienco de la sekulara movado. Kamaradoj, sen ekskluziveco, sen kaŝitaj tiradoj, ene de la respekto de ĉiu personeco, estas al ni plifortigi la movadon, kiu estas konstruata ene de ĉiu Federacio. Ni faru de la 5-a de decembro evento de konsidero, preludo al novaj progresoj.

Vivu la laika manifestacio de la 5-a de decembro! Antaŭen!

Nek dio nek mastro! Malsupren la kranio! Vivu la socia!

Jean Sébastien Pierre

Prezidanto de la Nacia Federacio de Liberpensuloj de Francio Membro de la Internacia Konsilio de la AILP.

OMAĜO AL LIBERPENSULOJ

Elbio Laxalte Terra

Karaj amikoj,

Ni ĵus finis nian 5-an

Kongreso de Liberpenco, kiu unuafoje okazas en nia lando. Ni multe laboris dum ĉi tiu tago kaj duono de interkonsiliĝoj.

Ni havis tre gravajn kontribuojn, kiuj daŭre lumigos niajn

pripensoj dum sufiĉe da tempo kaj ni aprobis kelkajn dokumentojn, kiuj gvidos niajn agojn.

Nun ni

daŭre laboros ĉiutage por niaj idealoj, valoroj kaj principoj, kiuj instigas kaj mobilizas nin.

Sed, nia tasko ne povus esti finita, se ni ne

venus ĉi tien, por atesti nian memoron kaj nian admiron por tiuj batalantoj de libera penso, kiuj estis viktimoj de maltoleremo, dogmoj kaj premantoj.

Ni estas antaŭ la Obelisko en Omaĝo al la 20-a de septembro. La 20-an de septembro 1870, la grava batalo okazis antaŭ la Porta Pia en Romo, kaj la patriotaj fortoj de itala unueco venkis la armetrupojn de Vatikano aliancitaj al la franca imperio, unuigante Italion, kaj forigante la lastan bastionon de la diaj dekstraj politikaj reĝimoj en la Okcidento.

Tio ankaŭ estis vidita kiel granda triumfo de liberpenco, ĉar la bastiono de religia obskurantismo ankaŭ estis faligita. Obskurantismo, kiu diversmaniere kaj reprezentante diversajn variantojn de dogma penso, ĉiam estis agresema kaj subprema kontraŭ libera penso, raciismo, la kritika spirito, libereco de konscio, penso kaj esprimo.

Mi ne faros historion de liberpensa martirologio. Sed mi montros kelkajn ekzemplojn, simple por ke ni ne forgesu, ke sen tiu liberecana batalo tra la historio, nia nuna historio, de malfortikaj konkeroj, konservendaj kaj defendindaj, ankaŭ ne estus okazinta. Nia donaco de individuaj liberecoj, demokratio kaj progreso

socia, ĝi ne estis donita al ni. Ĝi estis konkero, kiu estis atingita per malfacila lukto, kun la vivo kaj sangoverŝado de multaj liberpensuloj, kiuj dum la historio donis sian plej bonan por la digno de la homoj. De ĉiuj homoj. Liberecoj ne estis donitaj al ni, ili ĉiam estis konkeritaj, kaj ĉiam eblas ilin perdi. Ĉi tio estas bonega historia instruo, kiun ni ne perdu de vido.

Obskurantismo ĉiam estis dediĉita al ekstermado de libera penso. Jam en Barato, en la 5-a jarcento a.K., estis persekutita la lernejo de la filozofo Charvaka, kreinto de Lokaiata penso, kiu neis la aŭtoritaton de la Vedaj kaj ne kredis je la ekzisto de alia mondo ol tiu ĉi. Ili malestimis la supozitan regadon de la dioj kaj klarigis la realon kun komuna saĝo. Kaj, kompreneble, ili ne akceptis religian aŭtoritaton. Ili asertis, ke la konscio estas produkto de la materia strukturo de la korpo kaj malaperas kun la vivo. Tiu ĉi fluo daŭris ĉirkaŭ 9 jarcentojn, ĝis ĝi estis finfine ekstermita, kaj ĝiaj skribaĵoj detruitaj.

En la islama mondo, bonaj intelektuloj de la fruaj tempoj estis viktimoj de religia maltoleremo, por nomi nur du el ili: Abu Nowassa kaj Ibn Al Muqafa, ekzekutitaj de islama dogmatismo, en longa serio kiu atingas ĝis la nuna bloganto en Arabio. Saudi-arabia Raif Badawi, juĝita por ricevi 1,000 vipobatojn sur la publika placo kaj 10 jarojn en malliberejo por esti defalinto kaj predikado de morala liberigo kaj virinaj rajtoj.

En judismo, kiel forgesi, ke Baruch Spinoza, raciisma filozofo de la 17-a jarcento, kaj unu el la plej konataj kaj influaj, kiujn Eŭropo donis al la mondo, estis ekskomunikita kaj forpelita la 27-an de julio 1656 de la juda komunumo de Amsterdamo. en jenaj netoleremaj kaj malhomaj terminoj: "Malbenita vin tage kaj nokte! Malbenu vin, kiam vi kuŝas kaj kiam vi leviĝas! Malbenis vin kiam vi forlasas vian domon kaj malbenis vin kiam vi revenos! Dio neniam pardonu vin"; la sama dogma maltoleremo, kiu igas judojn en Israelo hodiaŭ kontraŭbatali, ekzemple, la ekziston de miksaj lernejoj por knaboj kaj knabinoj.

Kaj, kion atentigi pri la katolika kristana spaco. Hipatia de Aleksandrio, la filozofo, sciencisto kaj pli malbona, virino, bela kaj libera, estro de la novplaton lernejo de Aleksandrio, senhaŭtigita kaj distranĉita de la fanatikaj hordoj de patriarko Cirilo, deklarita Sankta kaj Doktoro de la Katolika Eklezio.

Giordano Bruno, bruligita de la Inkvizicio la 17-an de februaro 1600, akuzita je havi opiniojn kontraŭ la katolika kredo.

Jacques de Molay, la lasta Grandmajstro de la Templanoj, ankaŭ murdita ĉe la intereso, la 18-an de marto 1314.

La unua katolika krucmilito, kiu estis ne konkeri la tiel nomatan sanktan landon, sed kontraŭ siaj propraj civitanoj, detruanta la katara komunumo en la sudo de Francio en 1207, akuzita je herezo.

La persekutado de Galileo Galilei, unu el la plej gravaj sciencistoj de la Okcidento, komence de la 1600-aj jaroj, en Italio, por pridubi la geocentran teorion, kaj kiu apenaŭ evitis morton pro publike rezigni siajn doktrinojn.

Michael Servetus, grava sciencisto kaj pensulo, juĝita de protestantaj kalvinistoj en Ĝenevo kiel herezulo, kaj bruligita viva la 27-an de oktobro 1553.

Multe pli proksime al ni, ni havas Francisco Ferrer y Guardia, hispana liberpensulo, reformanto kaj kreinto de la moderna skolo, kiu estis false akuzita pro instigado de antiklerikala ribelo kaj kondamnita al morto la 13-an de oktobro 1909 en Barcelono.

Kaj ĉio sen menci la milojn da martiroj, anonimaj aŭ ne, kiuj forlasis sian vivon pro ideo de libereco, pro amo al scienco, pro simple voli liberan sistemon de vivo, aŭ por esti raciistoj. Ni ne forgesu ĉi tie, la konkeron de nia kontinento, per la glavo kaj la kruco, kiu malpliigis la originajn popolojn, kaj kiu daŭris poste kun la Inkvizicio, kiu persekutis milojn da homoj tra la tuta kontinento pro la fakto esti luteranoj, judoj, kalvinanoj. Framasonoj aŭ patriotoj kiuj volis la liberecon de nia popolo de koloniismo. Same kiel ni ne devas forgesi, kiel usonanoj, ke ni estas, ke nia sendependeco estis atingita ankaŭ en lukto kontraŭ Vatikano, kiu donis la institucian subtenon de la Katolika Eklezio al la reĝo Ferdinando de Hispanio, kio faras nekomprenoble, ke hodiaŭ la Katolika Eklezio prezentas sin kontraŭ niaj popoloj kiel partoprenanto en la sendependecaj faroj, al kiuj li kontraŭis. Ankoraŭ unu mensogo, kiun ni devus senmaskigi.

Karaj amikoj,

Ni devas konservi ĉiujn, kiuj batalis por libereco, ĉiujn, kiuj suferis martirecon pro liberpensuloj, ĉiujn en nia memoro. Kaj ĉi tie antaŭ ĉi tiu Garibaldiana monumento, unika en Ameriko, kiu memorigas al ni la faron de la 20-a de septembro 1870 en Romo, ni pagu per la koro kaj per la cerbo varman omaĝon de rememoro al ĉiuj, kiuj antaŭis nin kaj donite sian plej bonan por ke hodiaŭ ni povu esprimi nin kaj pensi libere.

Ni ne forgesu ilin, ĉar se iutage tio okazos, estos kiam ni ne plu havas liberecojn por defendi kaj kiam eble jam estos tro malfrue.

ANEKSOJ:

1) Administra Raporto – Antonio Vergara Liro

2) Deklaro de Principoj de la Asocio
Urugvajaj Liberpensuloj (AULP)

ALENDO 1:

Antonio Vergara Lira – Administra Raporto

Raporto por Montevideo 2015 de la Proparolanto por Latin-Ameriko

Montevideo, la 18-an de septembro 2015.

S-ro Christian Eyschen, Plenuma Ĝenerala Sekretario de la AILP, Internaciaj
Direktoroj kaj Proparolantoj, Liberpensantaj Amikoj:

En julio 2010, nia kara amiko Jacques Lafouge proponis al mi, komisiite de liberpensuloj el Francio, kunordigi en Latin-Ameriko la aranĝon nomitan "Graveco de Sekularismo, Liberpensulo kaj la OSLO 2011 Kongreso", konsiderante mian membrecon en pluraj organizaĵoj, kun dirita sudamerika temo. Krome, sen limoj inviti liberpensulojn kaj virinojn el aliaj landoj de la kontinento.

Mi tuj akceptis la proponon ĉar mi estis klara pri la graveco de la projekto, konsiderante miajn kutimajn agadojn kaj klopodojn por homaj rajtoj,

serĉo de la vero kaj la neceso kunordigi, krome, ĉiujn iniciatojn al sekularismo kaj absoluta libereco de konscio.

Pasis kvin jaroj da intensa laboro, kiun mi raportas kaj aldonas skribe al ĉi tiu 5-a Kongreso.

Mi precipe rimarkas, ke la progreso farita pri la temo estas grandparte pro la konstanta subteno de Jacques Lafouge, aktiva liberpensulo; tre scipova pri Latin-Ameriko, precipe en ĝiaj sociaj kaj kulturaj aspektoj. Konstanta vojaĝanto, Jacques vojaĝis de Meksiko al Patagonio en diversaj okazoj, dialogante kun progresemaĵoj, laikaj kaj liberpensantaj viroj kaj virinoj.

Por ĉi tiu franca sinjoro, mian plej grandan dankon kaj fratan brakumon.

Kun speciala atento al la seriozaj problemoj de Latin-Ameriko, mi ripetas, kiel mi konstatis en antaŭaj kongresoj, ke aliĝo al AILP ŝuldiĝas al mia raciisma pozicio kaj intereso kontribui al la sukceso de ĉi tiu grava projekto, kun simpla ideologio: la deziro Ni vivu en pli bona mondo, se ni estas liberaj, frataj viroj kaj virinoj, kun egalaj civitanaj rajtoj, batalante eraron, mensogon kaj dogmon.

Postulante toleremon kaj socian justecon; la plena integriĝo de indiĝenaj popoloj; reala kaj partoprena demokratio; defendo de la medio, respekto de homaj rajtoj; efika puno de la respondeculoj pri diktatorecoj kaj iliaj abomenaĵoj. Mia deziro estas nova socio kiu efike integrigas virinojn, pli maljunajn plenkreskulojn kaj minoritatojn de ajna tipo.

Mi ankaŭ intencas, ke ni atingu socion, kiu batalas kontraŭ ekonomia imperiismo, tio estas, batalante por la fino de malriĉeco, apartigo, maltoleremo, religia superregado, misuzo de ekonomiaj povoj kaj socia diskriminacio... kiel iuj prioritatoj.

Montrante nian centran temon: kiel liberpensuloj mi kredas, ke ni devas esti konsekvencaj kun niaj agoj; sen trudi definitivajn dogmojn aŭ ian doktrinon; solidareco kun la fizika kaj psikologia sufero de tiuj persekutitaj aŭ dominataj de la potenculoj, kiuj superfortas la homaron per siaj mensogoj kaj nedecaj doktrinoj.

Fine, min kortuŝas la profunda deziro, ke miaj modestaj filozofiaj proponoj estu konsiderataj; batalinte dum mia tuta vivo por sekularismo; kiel instruisto, havinte scion bazitan sur racio kaj scienco; ĉiam kun profesiaj kaj politikaj pozicioj favore al la tuta socio; kaj, kontraŭ tiuj, kiuj trudas trompon, timon, nescion... nome de ekonomiaj, faktaj aŭ ĉielaj fortoj.

Liberpensantaj amikoj, koran dankon pro la ŝanco, kiun vi donis al mi,

Antonio Vergara Liro
Direktoro de la AILP kaj Proparolanto por Latin-Ameriko

MONTEVIDEO LE 18 SEPTMBRO 2015

SINJORO LE SEKRETARIO GÉNÉRAL DE L'AILP
PAROLE INTERNATIONAUX SENDAJ RESPONSABLOJ
AMIS ET AMIES FREE PENSEURS

EN JUILLET 2010 NOTRE TRÈS CHER AMI JACQUES LAFOUGE PROPOSA ME, DE LA PART DES LIBRE PENSEURS DE FRANCE, DE COORDONNER POUR L'AMÉRIQUE LATINE L'ÉVÉNEMENT NOMMÉ: "IMPORTANCE DE LA LIBRE PENSÉE ET DE LAÏCI OS CONGRÈS" AIN. DE 2011, CE DU FAIT DE MON APPARTENANCE À DIVERSES ORGANIZADOJ S'INTÉRESSANT À

CES PROBLÈMES EN SUDAMERIKO. DE PLUS J'ÉTAIS LIBRE D'INVITER DES HOMMES ET DES FEMMES LIBRES PENSEURS D'AUTRES PAYS DU CONTINENT.

IMMÉDIATEMENT J'ACCEPTAIS CETTE PROPOSITION CAR L'IMPORTANCE DU PROJET ÉTAIT CLAIRE POUR MOI DU FAIT DE MES ACTIVITÉS ET EFFORTS DE TOUJOURS POUR LES DROITS DE L'HOMME, LA RECHERCHE DE LA VÉRITÉ ET DE PLUS LA NÉCESSITÉ TOTÉANT DE LA COORDINATION

DÉVELOPPER LAÏCITÉ ET LA LIBERTÉ ABSOLUE DE CONSCIENCE.

FIVE ANNÉES DE TRAVAIL INTENSE SE SONT ÉCOULÉES QUI FONT L'OBJET D'UN RAPPORT ÉCRIT JOINT AUX ACTES DE CE 5E CONGRÈS.

JE DOIS SPÉCIALEMENT SOULIGNER QUE LOS AVANCÉES OBTENIS SUR CES SUJETS SONT DÛES EN GRANDE PARTIE À L'APPUI PERMANENT DE JACQUES LAFOUGE; ACTIF LIBRE PENSEUR, TRÈS CONNAISSEUR DE L'AMÉRIQUE LATINE, SPÉCIALEMENT DANS SES ASPECTS SOCIAUX ET CULTURELS. CONSTAMMENT EN VOYAGE JACQUES A PARCOURU EN DIVERSES OCCASIONS LE CONTINENT DU MEXIQUE À LA TERRE DE FEU, DES DIALOGUES ET FREE AVEC PENSISTOJ.

MON PLUS GRAND REMERCIEMENT ET MON ACCOLADE FRATERNELLE À CE FRANÇAIS ÉMINENT.

CONSIDÉRANT AVEC UNE ATTENTION PARTICULIÈRE LES SERVE PROBLÈMES DE L'AMÉRIQUE LATINE JE RÉPÈTE, COMME JE L'AI FAIT LORS DES CONGRÈS Précédents, QUE MON ADHÉSION À L'AILP EST DÛE À MA POSITION DE RATIONNALISTER ET ÊTRE DE CONTRIBUTION SUCCÈS DE CE PROJET IMPORTANT, CE AVEC UNE IDÉE SIMPLE: LE DÉSIR QUE NOUS VIVIONS DANS UN MONDE MEILLEUR EN HOMMES ET FEMMES LIBRES, FRATERNELS, AVEC D'IDENTIQUES DROITS DE CITOYENS, COMBATTANT L'ERREUR, LE MENSONGE ET EXIGE ET EXIGE TOLÉRANCE ET LA JUSTICE SOCIALE, LA PLEINE INTÉGRATION DES PEUPLES INDIGÈNES, UNE DÉMOCRATIE RÉELLE ET PARTICIPATIVE, LA DÉFENSE DE L'ENVIRONNEMENT, LE CHÂTIMENT EFFECTIF DES RESPONSABLES DES DICTATURES ET DE LEURS ATROCÉSITÉS.

NOUVELLE SOCIÉTÉ, KIU EFIVE INTEGRAS LA FEMME, LA ANTIKON KAJ LA MINORITÉS DE ĈIUTIPO.

JE VEUX AUSSI QUE NOUS ALLIONS VERS UNE SOCIÉTÉ QUI COMBATTE L'IMPÉRIALISME ÉCONOMIQUE C'EST À DIRE QUI LUTTE POUR LA FIN DE LA PAUVRETÉ, CONTRE LA SÉGRÉGATION, L'INTOLÉRANCE, LA PRÉPONDÉRANCE POUR LA RELIGIEUSE, LES ABERTS ÉCRITURE MINADOJ ... CE SONT LÀ QUELQUES PRIORITÉS.

PLUS PRÉCISÉMENT SUR NOTRE THÈME CENTRAL: COMME LIBRES PENSEURS JE CROIS QUE NOUS DEVONS ÊTRE CONSÉQUENT DANS NOTRE MANIÈRE D'AGIR EN N'IMPOSANT PAS DES DOGMES DÉFINITIFS NI AUCUNE DOCTRINE, SOYONS SOLIDAIRES ET PHOTOS AVEC SYSTEMS CUTÉS AŬ DOMINÉS PAR CES PUISSANTS QUI ÉTOUFFENT L'HUMANITÉ DE LEURS MENSONGES ET DE LEURS FAUSSES DOCTRINES. CE QUI ME MOTIVE FINALEMENT C'EST LE PROFOND DÉSIR QUE MES MODESTES PROPOSITIONS PHILOSOPHIQUES SOIENT PRISES EN CONSIDÉRATION. TOUTE MA VIE J'AI LUTTÉ POUR LAÏCITÉ; COMME PROFESSEUR J'AI APPORTÉE DES CONNAISSANCES BASÉES SUR LA RAISON ET LA SCIENCE, J'AI TOUJOURS EU DES POSITIONS PROFESSIONNELLES ET POLITIQUES DESTINÉES À L'ENSEMBLE DE LA SOCIÉTÉ ET J'AI TOUJOURS, ÉTÉ CONTRE CEUX QUI IMPOSENT, LA PIETRO L'IGNORANCE ET CE EN OPPOSITION AUX FORCES ÉCONOMIQUES, TERRESTRES OU CÉLESTES.

AMIS ET AMIES LIBRES PENSEURS TOUS MES REMERCIEMENTS POUR AVOIR EU L'OCCASION DE VOUS DIRE TOUT CECI.

ANTONIO VERGARA
DIRECTOR DE L'AILP ET PORTE-PAROLE POUR L'AMÉRIQUE LATINE

Montevideo, la 18-an de septembro 2015.

S-ro Christian Eyschen, Ĝenerala Plenuma Sekretario de IAFT, Internaciaj direktoroj kaj proparolantoj, Liberpensantaj amikoj:

En julio 2010 nia kara amiko Jacques Lafouge petis min, nome de liberpensuloj en Francio, Kunordigi en Latin-Ameriko la eventon nomitan "La graveco de sekularismo, libera penso kaj OSLO-Kongreso 2011" konsiderante mian membrecon en diversaj organizoj de tia temo. en Sudameriko. Krome, sen la limigo inviti liberpensulojn kaj virinojn el aliaj landoj de la kontinento.

Mi tuj akceptis tiun ĉi proponon, ĉar mi konis la gravecon de la projekto, konsiderante miajn kutimajn agadojn kaj klopodojn por la homaj rajtoj, la serĉon de la vero kaj la bezonon plu kunordigi ĉian iniciaton al sekularismo kaj absoluta libereco de konscio.

Estas kvin jaroj da laborego, kiun mi raportas kaj aldonas skribe al ĉi tiu la 5-a Kongreso.

Mi speciale lasas noton, ke la progresoj pri la temo ŝuldiĝas grandparte al la daŭra subteno de Jacques Lafouge, aktiva liberpensulo; bona konanto de Latin-Ameriko, precipe en iliaj sociaj kaj kulturaj aspektoj. Kiel konstanta vojaĝanto, Jacques iris de Meksiko al Patagonio, plurfoje, parolante kun progresemaj, laikaj kaj liberpensantaj viroj kaj virinoj.

Por ĉi tiu franca sinjoro, mia plej granda dankemo kaj frata brakumo.

Kun speciala atento al la seriozaj problemoj de Latin-Ameriko, mi denove konstatas, kiel en antaŭaj kongresoj, ke mia aliĝo al IAFT estas pro mia raciisma pozicio kaj intereso kontribui al la sukceso de tiu grava projekto, kun simpla ideologio: la deziro. vivi en pli bona mondo, se ni estas liberaj viroj kaj virinoj, frataj civitanoj kun egalaj rajtoj, batalante eraron, malveron kaj dogmon. Postulante toleremon kaj socian justecon; la plena integriĝo de indiĝenaj popoloj; reala kaj partoprena demokratio; mediprotektado, respekto de homaj rajtoj; efika puno por la respondecoj pri la diktaturo kaj ĝiaj abomenaĵoj. Mia deziro estas nova socio kiu efike integrigas virinojn, maljunulojn kaj minoritatojn de ajna speco.

Mi ankaŭ intencas atingi socion, kiu batalas kontraŭ ekonomia imperiismo, tio estas, batali por la fino de malriĉeco, apartigo, maltoleremo, religia superregado, misuzo de ekonomia povo kaj socia diskriminacio... kiel kelkaj prioritatoj.

Montrante nian centran temon: kiel liberpensuloj mi opinias, ke ni estu konsekvencaj en niaj agoj; sen trudi iun definitivan dogmon aŭ doktrinon; solidareco kun la fizika kaj psikologia sufero de tiuj persekutitaj aŭ dominataj de la potenculoj, kiuj subpremas la homaron per siaj mensogoj kaj nedecaj doktrinoj. Mia instigo estas la profunda deziro, ke miaj modestaj filozofiaj proponoj estu konsiderataj; Mi batalis dum mia tuta vivo por sekularismo; kiel instruisto kontribuis scion bazitan sur racio kaj scienco; ĉiam kun profesia kaj politika pozicio por la plej granda bono de la tuta socio; kaj kontraŭ tiuj, kiuj trudas trompon, timon, nescion... reprezentante ekonomiajn, faktajn aŭ ĉielan fortojn.

Amikoj liberpensuloj, koran dankon pro la ŝanco, kiun vi donis al mi,

Antonio Vergara Liro
IAFT-direktoro kaj proparolanto por Latin-Ameriko

Breve historia de la gestión realizada

1º Congreso, Oslo 2011.

Como estaba proyectado, entre los días 10 al 15 de agosto del 2011, se realizó en el Centro de Convenciones de Oslo (Noruega) el Congreso Constituyente de la Asociación Internacional de Libre Pensamiento (AILP). También se coordinaron trabajos con el Comité Internacional de Enlace de los Ateos y Libres Pensadores (CILALP).

Ciento cincuenta delegados de Argentina, África, Alemania, Australia, Bélgica, Burundi, Camerún, Canadá, Chile, Ecuador, España, Estados Unidos, Francia, India, Italia, Líbano, Nigeria, Noruega, Polonia, Portugal, Rusia, Reino Unido, Suiza, Uruguay y de la organización mundial de Esperanto, asistieron a la reunión y más de veinticinco oradores tomaron la palabra.

Los trabajos fueron leídos en el idioma de los presentadores, con traducciones escritas en español, francés e inglés. Los acuerdos se tomaron también en los tres idiomas.

Expositores en la Reunión de Fundación de la AILP.

(Por orden alfabético de apellidos. Sus discursos en la página WEB)

Valentin
ABGOTTSPON
Suiza

Marc
BLONDEL
Francia

Sonja
EGGERICKX
Presidenta IHEU

Hugo
ESTRELLA
Italia

Christian
EYSCHEN
Francia

Babu
GOGINENI
IHEU India

Bobbie
KIRKHART
USA

Valerii
KUVAKIN
Rusia

Jacques
LAFOUGE
Francia

Alfredo
LASTRA
Chile

Mensajes de
América Latino

Roger
LEPEIX
CIEALP

Marcelo
LLOBET
Argentina

V. Maryam
NAMAZIE
U.K.

David
RAND
Canadá

Albert
RIBA
España

Mónica
RODRÍGUEZ
Chile

Cecilia Georges
SAAD
Líbano

Nina SANKARI
Polonia

David SILVERMAN
Ateos de USA

Tanya SMITH
Ateos Int.

Charles SUSANNE
Bélgica

Elbio Terra
Uruguay

Antonio VERGARA
Ecuador

Dr. VIJAYAM
Ateos de India

Max WALLACE
Australia

Keith Porteous WOOD
U.K.

Noruega (*)

(*) Inauguró el evento el Príncipe Haakon Magnus, heredero de la monarquía constitucional del Reino de Noruega. Por largos años los partidos progresistas controlan el parlamento. País defensor de los derechos humanos, el libre pensamiento y la democracia.

La constitución de la AILP, su Declaración de Principios y el Directorio de la organización fueron aprobados por aclamación.

En la Dirección de AILP, para su primer período de actividades, fueron designados: Presidente el Sr. Marc Blondel (quién también presidía el Libre Pensamiento Francés); vicepresidente, Sr. Jacques Lafouge; Secretario General Ejecutivo y Portavoz para Francia, Sr. Christian Eyschen.

Comité Internacional y Portavoces: David Rand, (Canadá); Albert Riba, (España); David Silverman (USA); Keith Porteous Wood, (UK); y Antonio Vergara Lira (Chile).

(Miembros del directorio: Wood, Silverman, Rand, Eyschen, Blondel, Riba y Vergara)

La ĉefaj Oslo-interkonsentoj estis:

- Batalu por efika apartigo de religioj disde Ŝtatoj.
- Esploro de ŝtataj monrimedoj, alportitaj de ĉiuj civitanoj, kiuj iras al la Eklezioj.
- Denunco de religiaj atakoj kontraŭ homoj, hodiaŭ.

Siaflanke, la delegito de Ĉilio, ĵurnalistino Mónica Rodríguez Encalada, la sola ina reprezentantino de Latin-Ameriko, proponis kvaran punkton rilate al la nuna pozicio de virinoj kaj liberpenso, ĝenerale en la mondo kaj aparte en ŝia Kontinento. Ŝi mem estis komisiita prepari prezenton nomitan "virinoj kaj liberpenso", por poste esti korpigita kiel baza punkto de la AILP en la venonta Kongreso.

(Loko de la evento, Mónica Rodríguez sur la podio)

Oni konsideris ankaŭ la kontinuecon kaj studon de la Roma Deklaracio de 1904, en kiu estas skizitaj la principoj de Libera Penso kaj kiel bazo por niaj sekvaj paŝoj en ĉi tiu interesa projekto.

Krome, la graveco de klopodoj pri homaj rajtoj kaj la serĉo de vero, ripetante la bezonon direkti iniciatojn al sekularismo kaj absoluta libereco de konscio.

Deklaru, ke la deziro de ĉi tiu Asocio estas kunigi ĉiujn grupojn kaj homojn, kiuj sur la tero aliĝas al absoluta libereco de konscienco kaj al la konstanta serĉado de la vero.

2-a Kongreso, Mar del Plata 2012.

La dua Kongreso de la Internacia Liberpensa Asocio kiu estis vokita "Kongreso de la Amerikoj" okazis en la urbo Mar del Plata, Argentina Respubliko, de la 16-a ĝis la 18-a de novembro 2012.

Ĝin partoprenis viroj kaj virinoj el Kanado, Ĉilio, Ekvadoro, Hispanio, Usono, Francio, Meksiko, Paragvajo, Urugvajo kaj granda nombro el Argentino, kiuj reprezentis 45 organizaĵojn, kiuj legis pli ol 40 artikolojn, en la ses debato. paneloj en kiuj okazis la Kongreso.

(Labora Komisiono)

La evento, pro sia internacia karaktero, evidentigis la profundan identecon, kiu kunigas nin ambaŭflanke de la ekvatora linio de la amerika kontinento, kun landoj transe de Atlantiko.

La ĉeestantaj delegitoj esprimis sian profundan dankon al la organizantoj de la Kongreso pro la gastamo kaj bona disvolviĝo de la laboro.

(Kelkaj latinaj delegitoj: Antonio, Alfredo, Jacques, Albert, Ethel, Mónica / malantaŭ Elbio kaj Diego)

La urbo Mar del Plata estis taŭga medio por okazigi ĉi tiun Kongreson pro la forta ĉeesto de la idealoj de Libera Penso tra sia historio ĝis hodiaŭ. La ĉeesto de tiom da liberpensuloj el la tuta mondo kunvenis tie estis inda kaj justa omaĝo al la luktoj por libereco de konscio kaj civitaj rajtoj, kiuj okazis en ĉi tiu urbo ekde la tagiĝo de la 20-a jarcento.

(Panelistoj, Komisiono III: "Virina emancipiĝo en Argentino, Latin-Ameriko kaj la mondo.")

La rezolucioj prenita en la debatoj de la Kongreso forte esprimis la komunajn dezirojn atingi veran progreson por libereco kaj sekularismo kun reciproka respekto kiu povas ekzisti nur kun la institucia apartigo de Eklezio kaj Ŝtato.

Specife, la interkonsentoj estis:

Batalu por la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato ĉirkaŭ la mondo.

Esploru ŝtatajn fondusojn, alportitajn de ĉiuj civitanoj, kiuj estas uzataj por financi religiojn.

Denunu la krimojn faritajn de religioj, novaj kaj malnovaj, kontraŭ homoj kaj pledi por kompenso al la viktimoj.

Opozicio al publika financado de religioj kaj ilia interveno en la publika spaco, precipe en politikaj decidoj. Religio devas esti privata afero de siaj adeptoj kaj ĝiaj manifestiĝoj devas okazi en sia propra domajno.

Postulu la liberecon de individuoj kun absoluta respekto al ilia libereco de konscio; por justeco kaj respekto de homaj rajtoj; kaj sekve, protekti individuajn decidojn, kiel apostazio; La eksedziĝo; kontraŭkoncipo kaj la libereco gravedi aŭ ne; kaj la rajto al digna morto.

Labori por la plena rekono de la rajtoj kaj digno de virinoj, en la aplikado de la principo de egalrajteco. Kaj precipe, batali perforton kontraŭ virinoj, kaj por la rajto de virinoj decidi pri sia propra korpo.

Antaŭenigi la liberecon de asociiĝo, la garantion de la rajtoj de la laboristoj, de la civitanoj kaj de la tuta socio, defion, kiun ni devas renkonti por disvolvi pli bonan vivon. Socio pli justa kaj justa, frata kaj helpema, kiu permesas la plenan disvolviĝon de la kapabloj de ĉiuj homoj – viroj kaj virinoj – atingi la materian, intelektan kaj spiritan perfektecon de la homaro. Ni deklaras, ke estas alta homa aspiro serĉi feliĉon en la respekto de ĉiuj.

Pledi la konservadon de la naturo kiel komuna bono por ĉiuj homoj.

Batalu por publika, laika kaj senpaga edukado kaj trejnado de civitanoj.

Daŭre batali por la nuligo de ĉiuj konkordatoj subskribitaj de la diversaj Ŝtatoj kun la Katolika Eklezio kaj aliaj religioj; same kiel por la forigo de ĉiuj specoj de konfesia Ŝtato.

Subtenu la asociojn, kiuj en la amerika kontinento, kaj en aliaj landoj, sponsoras la okazigon de la Tago de Liberpensado la 20-an de septembro de ĉiu jaro, kiel omaĝon al la viroj kaj virinoj, kiuj batalas por libereco, egaleco kaj frateco inter homoj kaj popoloj. . Tiu dato memorigas la prenadon de Romo fare de la fortoj de itala unuigo - inter kiuj elstaris la garibalaj "ruĝaj ĉemizoj" - kaj signifis la definitivan falon de la tempa potenco de la papofico kaj ĝiaj "diarajtaj" politikaj reĝimoj; kaj reprezentis grandan triumfon por la demokratiaj, respublikaj kaj sekularigantaj fortoj de la mondo.

3-a Kongreso, Koncepto 2013.

La tria Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Pensado okazis en la urbo Concepción, Respubliko Ĉilio, inter la 8-a kaj 10-a de novembro 2013. La organizo respondecis de la Sekulara Instituto pri Nuntempaj Studoj de Ĉilio "ILEC XXI", privata, neprofitcela jura fondaĵo, kies ĉefa celo estas esplorado,

formado kaj disvastigo de la principoj de sekularismo kaj libera penso en la lando, konservante proksiman rilaton kun similaj institucioj en Ameriko, Eŭropo kaj aliaj partoj de la mondo, kiuj celas la samajn celojn. Ili estis fondintoj de la Internacia Asocio de Libera Penso en Oslo 2011 kaj ankaŭ partoprenis la 2-an Kongreson de AILP en Mar del Plata en 2012.

La aranĝo okazis en la bonegaj instalaĵoj de la Lernejo Pedro de Valdivia, kie la delegacioj ricevis zorgan atenton de la domposedantoj, kun medio de abunda vegetaĵaro, apud la potenca rivero Bío Bío.

(Labora Komisiono)

La urbo Concepción estis taŭga medio por okazigi ĉi tiun Kongreson, ĉar ĝi estas urbo kun forta ĉeesto de junuloj kaj liberpensantaj civitanoj, grava universitata agado kaj riĉa respublika historio de la sendependeco de Ĉilio ĝis la nuntempo, kie la Konscienco-libereco, progresema politiko kaj civitaj rajtoj estas parto de ĝia civita medio.

La rezolucioj prenitaj en la debatoj de la 3-a Kongreso esprimis la komunajn dezirojn atingi veran progreson por libereco kaj sekularismo en reciproka respekto kiu povas ekzisti nur kun la institucia apartigo de Eklezioj kaj Ŝtatoj.

La punktoj aprobitaj en Oslo 2011 estis ratifitaj.

Kio estis interkonsentita en Mar del Plata 2012 estis ratifita.

Kaj, kiel finaj konkludoj, ili konsentis ke: la AILP estas la respondo de la hodiaŭaj liberpensuloj al la diversaj situacioj, kiuj pridubas la liberecon de konscio en la mondo. Liberpensuloj konsideras, ke ili devas kuniĝi kaj gvidi komunan batalon por defendi la akiritajn atingojn kaj subteni solidare kaj frate ĉiujn tiujn, virojn kaj virinojn, kiuj tra nia eta planedo klopodas batali por libereco kaj justeco.

Diri, ke liberpensuloj faris grandajn kontribuojn al la disvolviĝo de la komunaj idealoj kaj valoroj, kiujn ili antaŭenigas, precipe tiujn de la emancipiĝo de la popoloj, la civitana suvereneco en konstitucia registaro, la absoluta libereco de konscienco, la demokratio, la libereco kaj la sekularismo.

Indiku, ke Liberpenso devas esti signo de gvato de tio, kio okazas en niaj socioj rilate niajn valorojn. Ĉi tio implicas atentigi, konsciigi, havigi poziciojn kaj esprimi niajn opiniojn por gvidi tendencojn, prilumi la progreson de eventoj, meti ilin en kuntekston por ke la plej konsciaj sektoroj povu kompreni, poziciigi sin kaj agi.

Emfazu, ke liberpensulo kaj liberpensuloj havas certajn respondecojn.

La liberpenso ne povus esti realigita, se ĝi ne estus en liberpenso ago, tio, kio defendas kaj stimulas la atingojn de la civitanaj rajtoj, kiu agas tiel, ke la leĝo estu respektata, ne kiel neŝanĝebla dogmo, sed kiel komuna kaj evolua denominatoro de bone rinda. homa komunumo organizita; kiu defendas kaj antaŭenigas sekularismon kiel manieron por ke ĉiuj estu egalaj kaj respektataj en siaj konvinkoj en la publika spaco, sen religiaj, politikaj aŭ ideologiaj hegemonioj. Tio antaŭenigas la edukadon de civitanoj por la plej bona ekzercado de iliaj civitaj kaj politikaj virtoj kaj strebas antaŭenigi kritikan pensadon por si mem kaj por aliaj, kiel la plej bona maniero atingi individuajn kaj kolektivajn liberecojn.

Liberpenso devas esti konstrua, emfazante transforman praktikon.

Antaŭ ĉio, ĝi signifas engaĝiĝi en justaj sociaj aferoj, kiuj estas tiuj, kiuj iras en la direkton de libereco de konscio, liberecoj de civitanaj kaj individua aŭtonomeco.

Liberpenso devas antaŭenigi la praktikon de pensado. Multfoje la senrilata, la amuzo, la fantazio, anstataŭas la penson, serĉante eskapi de la realo.

Hodiaŭ pensi estas kontraŭstari la tiranecon de la vana, de la senrilata, de la banala. Pensi estas rezisti la subpremadon de la tiel nomata "unura penso", kiun ni trovas - tio jes - tute ellaborita kaj preta por esti konsumita. Ĝi estas rubaĵo pensado, same kiel estas forĵetaĵo, kiun ni prezentas rapide por konsumi. Estas la konformisma, ŝajna kaj finfine egoisma pensado, kiu ebriigas nin kaj igas nin akcepti la ekzistantan sistemon de potenco kaj submetiĝo kiel interne propre al nia naturo.

Liberpenso proklamas: "serĉu la veron - serĉu vian veron." Ĉar sen la vero ne ekzistas ebla libereco. Kaj serĉi la veron estas kompreni la realon, kiom ajn malfacila ĝi estos. Liberpenso estas lernejo de homa digno je la servo de ĉiuj viroj kaj virinoj, kiuj serĉas sian individuan kaj socian emancipiĝon.

Liberpenso sin dediĉas al unu el la plej gravaj liberecanaj bataloj de hodiaŭ: atingi seksan egalecon, kontraŭbatali la plagon de hejma perforto kaj, ĉefe, akcepti ke virinoj estas la posedantoj de siaj propraj korpoj. Tio reprezentas grandan reziston al la nuna organizo de socio kun fortaj patriarkaj radikoj. Kaj ĝi signifas batali tiujn kiuj

Apogante sur religia dogmo kaj/aŭ socia konservativismo, ili kontraŭas la bezonon laŭleĝe strukturi Seksan kaj Reproduktan Sanon kaj la Volontulan Ĉesigon de Gravedeco en kondiĉoj de sansekureco por virinoj.

Ni devas konsekvence batali por la aŭtonomeco de virinoj, ne nur kiel civitanoj, sed kun la sekvoj, kiujn tio reprezentas kiel posedantoj de iliaj korpoj.

La defendo kaj promocio de sekularismo por fortikigi la Respublikon. Reakiri kaj defendi la respublikan publikan spacon kiel manieron por antaŭenigi liberecon, plurecon kaj demokration. Defendu kvalitan publikan edukadon kaj evitu publikan financadon de privata edukado, precipe religia edukado.

Liberpenso estas prezentita kiel historia projekcio kaj hodiaŭ pli ol iam ajn, kiel universala ideo. El ĉi tiu aliro, liberpenso aperas kiel granda kontribuo, en mondo kun malmulte da korinklino por ideoj, al la konstruado de estonteco de libereco kaj egaleco.

La ideo de liberpenso estas universala ideo, kaj sekve ĝia batalo havas internacian karakteron. Liberpenso manifestiĝas en solidareco kie ajn maljusteco estas batala, kie diskriminacio estas esprimita, kie la ekspluatado de homo fare de homo manifestiĝas, kie homoj estas submetitaj kaj kie aŭtoritatismo malklarigas la leĝon.

La liberpenso batalo ne estas sola, sed kie ajn ĝi manifestiĝas, ĝi signifas grandan subtenon kaj solidarecan kuraĝigon por ĉiuj, kiuj ankaŭ en diversaj partoj de la mondo batalas por la samaj idealoj.

La AILP devas esti la platformo kie ĉiuj ĉi tiuj bataloj estas interrilataj kaj interrilatas, kiel la plej bona maniero subteni kaj plifortigi unu la alian tutmonde.

4-a Kongreso, Londono 2014.

En Conway Hall, Londono, pli ol cent liberpensuloj el kvin kontinentoj kunvenis la 11-an de aŭgusto 2014, por diskuti la temojn:

Por la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato!
Por justeco al la viktimoj de la Eklezioj!
Por Liberpenso!

Ekspoziciantoj:

Keith Porteous Wood, Ĉefoficulo de la Nacia Sekulara Socio (Britio). Maria Montello (Italio).
Mónica Rodríguez (Ĉilio). Nina Sankari (Pollando). Albert Riba (Hispanio). Antonio Vergara (Ĉilio / Ekvadoro). Babu Gogineni (Hindio). Costi Ozon (Rumanio). Christian Eyschen (Francio). Ernest Gauthier Ngumbu (DR Kongo).
David Gozlan (Francio). David Rand (Kanado). David Silverman (Usono). Elbio Laxalte (Urugvajo). Fernando Lozada (Argentino). Francisco Delgado (Hispanio). Georges Saad (Libano). Leo Igwe (Niĝerio). Louis Couturier (Francio), prezentas la libron « La librePiensae et les femmes, les femmes et la Librepiensae » Paul Wattiez (Belgujo). Max kaj Meg Wallace (Aŭstralio). Terence Ndikummasabo (Burundo). Teresa Amorim (Portugaliao).

Verkoj prezentitaj per interreto:

Ricardo Herrera (CCVL - Ĉilio). Alfredo Jiménez (Panamo). Kultura Centro Pitagoro (Ĉilio).
Mario Benitez Reyes (Paragvajo). Guillermo Fuchslocher (Ekvadoro). Alfredo Noriega (Peruo).

Latin-amerikaj delegitoj ĉeestantaj en la Kongreso:

Fernando Esteban Lozada (Argentino), Proparolanto de AILP, kun reprezentantaro de: Argentina Koalicio por Sekulara Ŝtato, Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj - ILEC Argentino, Mar del Plata Atheists Civil Association.

Elbio Laxalte Terra (Urugvajo), Proparolanto de AILP, kun reprezentado de: Kolektiva Apostazio de Urugvajo, Civila Asocio "20-a de septembro", Trazos Civila Asocio, Urugvaja Asocio de Libera Penso AAULP, Granda Oriento de Framasonismo de Urugvajo.
Mónica Rodríguez Encalada (Ĉilio)
Kulturaj Centroj "Valentín Letelier" kaj "Pitágoras".
Cristobal Bellolio (Ĉilio)
Ateisma Societo de Ĉilio.
Antonio Vergara (Ĉilio / Ekvadoro), Proparolanto de AILP, kun reprezentantaro de: Fundación Equinoccial; ILEC - Ekvadoro kaj GLEDE el Kito.

Interkonsentoj de la 4-a AILP-Kongreso - Londono 2014

La verkoj prezentitaj en la aranĝo plene reflektis la alvokon kiu diris: Por la apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato!

Por justeco al la viktimoj de la Eklezioj!
Por Liberpensoj!

Estas konsiderata esenca malkonfesi la krimojn de la Katolika Eklezio, kiuj havas internacian amplekson. La grandego de iliaj abomenaĵoj ne plu povas esti kaŝita malantaŭ la arboj de konfeso kaj eklezia disciplino.

La komenco de la lastatempa enketo rilata al Irlando estas elstarigita. Tiu ĉi decido devenas de la Eŭropa Kunordiga Estraro de Liberpensuloj, kiun oni devas pli vaste prenita.
Oni devas postuli publikan kontadon pri tio, kio lastatempe okazis en tiu lando.

Estas konsiderata grava tion, kion raportis "La Franca Libera Penso" pri la rolo de iuj religiaj kongregacioj. Unu el ili estas la Kongregacio de Nia Sinjorino de la Bona Helpe, franca, pli precize, kiu havas sian sidejon en Parizo. Ĝi estas la kreinto de la Katolika Centro Tuam, en la Irlando, kie la restaĵoj de 796 beboj kaj novnaskitoj estis malkovritaj en la pasinta majo, mortaj pro subnutrado aŭ mistraktado, tio okazis inter la jaroj 1925 kaj 1961.

La Internacia Asocio de Libera Penso proponas starigi: a) Internacian Enketkomisionon por klarigi, en ĉiu lando, sur ĉiu kontinento, la realecon de la krimoj de la Katolika Eklezio; kaj, b) Redonu al sia konto la proponon de BECLP, datita la 28-an de junio 2014, por Sendependa Internacia Komisiono en la Irlando.

Krome, ĝi proponas al ĉiuj siaj membro-asocioj, ke ili konsistigu Nacian Enketkomisionon en siaj landoj, asociitan kun respondecaj personecoj, konataj pro sia sendependeco, por fari esplorojn, laŭ la formo kiun ili deziras kaj tiu plej taŭga por klarigi ĉiujn faktojn.

Li petas ilin verki raporton kaj nomumi personon por partopreni en la Internacia Enketo-Komisiono, kiu zorgos pri studado de ĉi tiuj raportoj, publikigi ilin kaj prononci dum oficiala internacia kunsido la frazon, kiun liberpensuloj el la tuta mondo solene faros; sendi al Vatikano.

Fine, la konkludoj de la Kongresoj de Mar del Plata (2012) kaj Concepción (2013) estas ratifitaj kaj, precipe, ke ni devas daŭre esti fidelaj al la decidoj prenitaj en la Oslo-Kongreso de 2011.

Batalu por efika apartigo de religioj disde Ŝtatoj.

Esploro de ŝtataj monrimedoj destinitaj al Eklezioj, kontribuitaj de ĉiuj civitanoj.

Denunco de religiaj atakoj kontraŭ homoj hodiaŭ.

Iu fono de la evento _____

La Kongreso okazis en la ejo de London's Conway Hall en la kvartalo Holborn, areo en la centro de la urbo, sidejo de la Nacia Sekulara Societo (liberpensa brita organizo favora al la rajtoj de ateistoj, agnostikuloj kaj ne-kredantoj), situanta antaŭ "Red Lion Square".

En ĝiaj komencoj la Societo komenciĝis kiel disidenta parokanaro en 1787 en ribelo kontraŭ la doktrino de eterna infero. La sekva paŝo estis la malakcepto de la Triunuo - kie la Societo perdis multajn el siaj membroj. La nuna humanisma pozicio estis atingita fine de la 19-a jarcento.

En 1817 William Johnson Fox iĝis ministro de la parokanaro. En 1824 estis konstruita nova sidejo, kiu estis okupita dum 102 jaroj. En 1926, komenciĝis konstruado de tio, kion ĝi nuntempe okupas en Red Lion Square, kiu estis inaŭgurita en 1929.

Post William Johnson Fox, unu el ĝiaj plej eminentaj gvidantoj estis la usonano, Moncure Conway, kies nomon la domo de la Societo nuntempe portas. En 1863 Conway alvenis en Anglio sur prelegturneo. Li ekloĝis en la ĉefsidejo de la organizo ĝis 1897, krom sep-jara paŭzo (1885-1892) dum kiu li revenis al Ameriko kaj skribis la biografion de Thomas Paine. Dum tiu intervalo, sub la gvidado de Stanton Coit, la nomo de la Religia Societo estis ŝanĝita al la Sur Place Ethical Society.

En la 1900-aj jaroj, planoj estis desegnitaj fare de F. Herbert Mansford (1871-1946) por la nova ĉefsidejo de la Societo. Fakte, lia frato Wallis rekomendis vendi la ĉefsidejon kaj konstrui novan konstruaĵon kiu havus: "naĝbanon konverteblan en gimnazion en la vintraj monatoj", "librejon kaj pruntedonajn bibliotekojn", "oficejan laboron" kaj aliajn alĝustigojn. Progreso estis interrompita per 1-a Mondmilito kaj la bezono akiri financojn por la projekto. Tamen, en 1928, konstruo komenciĝis kaj la sekvan jaron la Conway Hall Building estis malfermita al publiko: "HEJMO POR HUMANISMO."

Atingas sur "Red Lion Square". Ĝi estas malgranda placo kie troviĝas la monumento al Fenner Brockway, eminenta brita politikisto.

Ankaŭ, laŭ iuj historiaj precedencoj, la korpoj de tri "regicidioj": Oliver Cromwell, John Bradshaw kaj Henry Ireton, kiuj estis entombigitaj en tombo en ĉi tiu placo.

Fenner Brockway, (naskita en Calcutta en 1888 - mortita en 1988), estis kontraŭmilita aktivulo kaj en politiko li aliĝis al la Sendependa Laborista Partio "ILP".

Kun la pliiĝo de faŝismo en Hispanio, li komencis proponi, ke necesas batali por konservi pacon longtempe. Malgraŭ lia subteno por brita partopreno en 2-a Mondmilito, li funkciis kiel Prezidanto de la "Centra Estraro de Konsciencaj Objetoj" dum la milito, kaj daŭre funkciis kiel Prezidanto ĝis sia morto.

Fronto de Conway Hall en Londono

Aŭditorio Conway Hall

Estraro de direktoroj unua tago. Fernando Lozada (Reprezentanto por Latin-Ameriko), Antonio Vergara (Reprezentanto por Latin-Ameriko), David Silverman (Reprezentanto por Usono), Keith Porteous Wood (Administra Direktoro de la Nacia Sekulara Socio - UK), David Gozlan (Francio) kaj Christian Eyschen (Plenuma Ĝenerala Sekretario de la AILP).

Estraro de direktoroj dua tago. David Rand (Reprezentanto por Kanado), Elbio Laxalte (Reprezentanto por Latin-Ameriko), Mónica Rodríguez (Ĉilio), Keith Porteous Wood (UK), Ernest Gauthier Ngumbu (parolanto el DR Kongo), Jean Sébastien Pierre (Prezidanto de la Libera Penso) de Francio kaj David Gozlan (AILP-Direktoro – Francio).

5-a Kongreso, Montevideo 2015.

ALVOKO POR V-a Kongreso de la AILP Hotelo Lafayette

Montevideo, Urugvajo

Inter la 18-a kaj la 20-a de septembro 2015 okazos la V-a Internacia Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso (AILP). Ĝi okazos en la Hotelo Lafayette en Montevideo, en la centro mem de la urugvaja ĉefurbo.

Ĉi tiu Internacia Kongreso de Libera Penso kunigas organizojn kaj homojn, kiuj aliĝas al la AILP. Tamen, ĝi ankaŭ estas malfermita al la partopreno de ĉiuj liberpensuloj sur individua nivelo same kiel organizoj kiuj kunigas liberpensulojn aŭ kiuj rilatas al Libera Penso. La Partopreno en Elspezoj por ĉiu ĉeestanto estas U\$D 15, pagota en la momento de la registriĝo.

En la Programo de la V-a Kongreso de la AILP, 3 Ĉefkonferencoj estas planitaj por sabato, la 19-an de septembro, matene :

- Liberpensoj kaj Scienco •
- Liberpensoj kaj Filozofio •
- Liberpensoj kaj Politiko •
- Liberpensoj kaj Sekso

Poste, la agadoj estos disvolvitaj per Rondaj Tabloj, kiuj enkanaligos la zorgojn de la partoprenantoj:

- 1) ~~Ronda Tablo: Situacio~~ en diversaj landoj kaj regionoj
- 2) Tema ~~Ronda Tablo: Eklezio-Ŝtata Apartigo~~; Sekularismo; Sektoj kaj Fundamentismoj; Genra egaleco; ktp
- 3) ~~Ronda Tablo: "Nuna kaj estonteco de Liberpenco"~~

Dimanĉe la 20-an de septembro, "Internacia Tago de Libera Penso", la ĉeestantoj de la V-a Kongreso de la AILP omaĝos la ekzistantan Obeliskon en la urugvaja ĉefurbo, kie estos farita Omaĝo al la Liberpensuloj de la historio, precipe al tiuj, kiuj donis sian vivon por Libereco de Esprimo kaj Konscienco.

Aliaj laŭvolaj distraj agadoj kaj ekspoziciado al urugvaja kulturo estas planitaj por tiuj tagoj.

Tiuj, kiuj deziras akiri informojn kaj/aŭ partopreni en la V-a Kongreso de la AILP, povas kontakti la organizon por akiri la Aliĝilon.

AILP-retejo: www.internationalfreethought.org

Fejsbuko: www.facebook.com/vcongresointernacionaldellibrepensamiento

Retpoŝto de la V-a Kongreso de la AILP: ailp.5congreso@gmail.com

ALIAJ A>TECEDE>TES:

Resumo de la Deklaracio de Romo 1904

(Libera traduko de la originalo en la franca)

Libera penso estas metodo, tio estas maniero fari penson kaj poste agojn en ĉiuj kampoj de la individua kaj socia vivo. Ĝi ne estas doktrino.

Ĉi tiu metodo estas karakterizita per la engaĝiĝo serĉi la Veron iel kaj nur per la naturaj rimedoj de la homa spirito kaj per la solaj lumoj de racio kaj sperto. Ĝi do ne serĉas aserton de apartaj veroj.

Libera Penso povas esti koncentrita de teoria punkto en la intelekta aŭ praktika en la socia.

Unu el la propraĵoj de Libera Penso estas disponigi regulon de vivo kaj por individuoj kaj socioj, sen subteni konjektajn opiniojn kiuj interesus nur individuan penson. Ĝi ankaŭ proponas, ke la socio organizu sin per la leĝoj de racio.

La unua devo de socio, kiu estas inspirita de ĉi tiu metodo, estas forigi ĉiujn religiajn aspektojn de ĉiuj publikaj servoj (administrado, justeco, edukado, socia helpo kaj aliaj). Tio signifas esti libera de ĉiu religia influo, rigore ekskludante ĉian implican aŭ eksplicitan dogmatismen.

La integra Sekularismo de la Ŝtato estas la aplikado de Libera Penso en la kolektiva vivo de la socio. Ĝi postulas la apartigon de eklezioj disde la Ŝtato, sen tio esti distribuo de potencoj inter du potencoj, garantianta religiajn opiniojn kun libereco sed samtempe neante al ili ajnan rajton interveni en publikajn aferojn.

Libera Penso ne povas plenumi sian celon, se ĝi ne ekas socie realigi la homan idealon. Ĝi devas movi al la institucio de politika reĝimo en kiu neniu homo povas esti oferita aŭ neglektita de la socio. Sekve, neniu estos ekskludita, rekte aŭ nerekte, de la ebleco ekzerci ĉiujn siajn rajtojn kaj plenumi ĉiujn siajn devojn kiel homo.

Tiam la Libera Penso generas sciencon, socian moralon kaj etikon, kiuj, perfektigitaj de la sama progreso de la publika konscienco, konsistigos reĝimon de justeco. Socia justeco estas la bazo donita de la homaro al sia propra registaro.

Alivorte, Libera Penso estas laika, demokrata kaj socia, tio estas, en la nomo de la digno de la homa persono, ĝi ne akceptas la misuzan povon de aŭtoritato en religiaj aferoj, privilegion en politikaj aferoj kaj kapitalon en aferoj de religio. . ekonomia.

La socio, bazita sur libera penso, devas malakcepti ĉian aŭtoritaton, kiu celas trudi siajn kredojn bazitajn sur revelacioj, mirakloj, tradicioj, neeraripovo de homo aŭ libro, kiuj ordonas submetiĝon al dogmoj aŭ aprioraj veroj de religio aŭ de filozofio.

Ne povante limigi sin al negativa manifestiĝo koncerne dogmojn kaj kredarojn, Libera Penso petas homojn fari valoran penon por efikigi ĝiajn idealojn per homaj rimedoj.

Li rifuzas doni al sia koncepto de la idealo la absolutan kaj neŝanĝeblan karakteron, kiun religioj misuze atribuas al si. Li kredas je scienco kaj homa konscienco, kiuj devigas lin moviĝi en kio estas relativa kaj submetiĝi al la leĝoj de progreso.

For de fali en la tenton antaŭtempe konstrui definitivan sistemon, Libera Penso proponas al la homaro senĉese serĉi la veron en la scienco, la bonon en la moralo kaj la belan en la arto. Ili ankaŭ devas esti pretaj raporti la rezultojn de siaj esploroj, kompletigi, korekti kaj modifi siajn eltrovaĵojn.

FONDIĜOJ kaj ANIMADOJ de la AILP, LATINAMERIKANOJ

Personaj aliĝoj: Alfredo Jiménez

Barros – Panamurbo . Miguel León Prado – Karakaso – [Venezuelo](#).

Christian Gadea - Asunciono, [Paragvajo](#). César Verduga - [Meksikurbo](#)

Freddy Torrico - Santa Cruz - [Bolivio](#). Luis Penagos – Barranquilla – [Kolombio](#).

ARGENTINO:

Laika Instituto de Nuntempaj Studoj "ILEC". Ángel Jorge Clavero.

Tiun organizon reprezentis en Oslo: Marcelo V. Llobet.

ĈILIO:

Latin-Amerika Asocio de Libera Penso - (en formado en tiu dato)

Almoré Pinar. Antonieta Vergara Di Cosmo. Carlos Martínez - loĝas en Barcelono.

Ernesto Peña kaj Lillo Baltierra - loĝas en Kito. Fernando Sánchez Durán.

Vilhelmo Bown Fernández. Ignacio González. Ricardo Herrera - loĝas en Madrido.

Paola Vergara Di Cosmo. Santiago Escobar. Giovanni Parapini - loĝas en Romo.

Kultura Centro Pitagoro - Santiago.

Vittorio Ariete. Ethel Pliscoff. Santiago Jorquera. Silvja Videla.

PRSD Internacia Sekretariejo.

Alejandro Sule Fernández. Juan Mella Pino.

AURORA Esplorcentro – Valparaíso.

Hiram Quiroga Fuentealba.

Universitataj Studentoj de Santiago.

Bernardo Nicolás Unda. Fernanda Rocha Rivera.

Kultura Centro Valentín Letelier – Santiago.

Luz María Pizarro. Osvaldo Cáceres Pacheco. Karina Rebolledo. Mario Vergara Rufatt.

Gonzalo Rocha Rodríguez. Carlos Torres. Rigoberto Rojas.

Alfa Pi Epsilon Junulara Frateco.

Florence Cillero. Juan Carlos Sharp. Nancy Alfaro Alvarez. Manuel Rios.

Reprezentante tiujn organizojn en Oslo: Mónica Rodríguez Encalada.

Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj – ILEC XXI Luis A. Riveros. Sergio

Aliaga.

Tiun organizon reprezentis en Oslo: Alfredo Lastra Norambuena.

Ekvadoro:

Equinox Foundation - Kito.

Jaime Egas Daza. Bolívar Bolaños Garaycoa. Gabriel Duque Barahona.

Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj.

Pablo Granja Ávalos.

Ekvadora Asocio de Libera Penso.

Jakobo Muñoz Mantilla. Richard Salazar Medina. René Mougé Mosquera.

Kultura Centro Eugenio Espejo - QUITO.

Vilhelmo Fuchslocher Mantilla. Alejandro Sigüenza Guzmán. Francisko Jaramillo.

Ekvadora GO Kultura Centro.

Jorge Núñez Sánchez. Ramón Torres Pazmiño.

Latin-Amerika Unia Laika Centro.

Fabián Amores.

Laika Centro LAUTARO - Kito.

Jose Saez.

~~Reprezentante tiujn organizojn en Oslo: Antonio Vergara Lira.~~

PERUO:

PERUA ASOCIO DE ATEOJ.

MANUEL PAZ Y MIÑO.

URUGUAJO:

Urugvaja Asocio de Libera Penso Elbio Laxalte Terra.

Li alportis la saluton al Oslo, de pluraj aliaj latin-amerikaj organizoj: Jacques Lafouge.

Prezentaĵoj, Artikoloj, Salutoj kaj Raportoj prezentitaj ĉe la kvar AILP-

Kongresoj.

(La plej multaj el ĉi tiuj dokumentoj troveblas en la retejo de AILP)

1-a Kongreso - OSLO / Norvegio.

Alfredo Lastra Norambuena - Sekularismo en la institucia vivo de Ĉilio.

Antonio Vergara Lira - Raporto pri agadoj en Latin-Ameriko.

César Verduga Veliz - Saluton el Meksikurbo

Direkcio de la Civila Asocio 20-an de septembro - Defendu Sekularismon.

Elbio Laxalte Terra - Tago de Liberpensio.

Fernando Sánchez Durán - Ĉu Ĉilio estas laika lando? - Fernando Sánchez Durán.

Florencia Cillero - Saluton de la Junulara Frateco Alfa Pi Epsilon – Ĉilio.

Freddy Torrico - Mi aliĝas al la projekto AILP Sekularismo – Sukro / Bolivio.

Guillermo Bown Fernández - Kunigitaj ni havos pli da forto por batali kontraŭ fanatikeco, trompo kaj la altrudo de katolika dogmo kaj aliaj kredoj – Ĉilio.

Guillermo Fuchslocher M. - Saluton de Kultura Centro EUGENIO ESPEJO de Kito.

Guillermo Fuchslocher M. - Respondoj kaj kontribuoj al la projekto Oslo 2011.

Giovanni Parapini - Graveco de Sekularismo en tiuj tempoj.

Jacques Lafouge - La batalo por la apartigo de eklezio kaj ŝtato en la mondo.

Jaime Muñoz Mantilla - Salutojn de la Ekvadora Asocio de Libera Penso.

Luis A. Riveros - Sekularismo por la nunaj tagoj - Ĉilio.

LUIS PENAGOS - LA RELIGIOJ, KIUJ SUFOKIS LA KOSENSON DE LA HOMO DE LA ASTEGIĜO DE LA HOMA KIALO KAJ MALGRAU LA EVOLUĜO DE LA SCIO... DAURU – BARRANQUILLA / KOLOMBIO.

MANUEL PAZ Y MIÑO - LA PERUA ASOCIO DE ATEOJ APOGAS LA INICIATON DE LA KREO DE LA AILP.

Marcelo V. Llobet - Sekularismo kaj liberpensoj – Argentino.

Mario Vergara R. - La Ĉilia Radikala Partio, liberpensa politika organizo.

Miguel León Pardo O. - La Klerismo estis referenco, ni ne povas resti tie – Venezuelo.

Mónica Rodríguez Encalada - La homoj plej tuŝitaj de la manko de penslibereco estas virinoj – Ĉilio.

Ramón Torres P. - Homo faras religion, religio ne faras homon – Ekvadoro.

René Mougé Mosquera - Pri Libera Penso - Ekvadoro.

Ricardo Herrera Rocuant - Konsiderante la tragediajn okazaĵojn en Oslo - Ĉilio.

Richard Salazar Medina - Por libereco... de penso - Ekvadoro.

SANTIAGO ESCOBAR SEPÚLVEDA - URĜA ESTAS LA KAUZO INVOKITA DE LA AILP – ĈILIO.

Silvia Videla - La Kultura Centro "PITAGORAS" aliĝas al la AILP – Ĉilio.

VITTORIO ARIETE - MI PLUTE ADHERAS AL LA TRI DEMANDOJ DE ADHESION AL LA AILP - ĈILIO.

2a Kongreso - MAR DEL PLATA / Argentino.

Alejandro Sigüenza Guzmán – Notoj pri sekularismo – Ekvadoro.

Alejandro Nasif Salum - Al Leĝo de Libereco de Konscienco kaj Institucia Egaleco - Argentino.

Alfredo Lastra - Libereco, egaleco, diskriminacio kaj diverseco - Ĉilio.

Alfredo Lazzeretti - Konscienco-libereco en la Provinco de Bonaero.

Alicia Podesta - La politika kaj socia partopreno de urugvajaj virinoj. Kio ankoraŭ mankas al ni.

Ana María Amaro - Seksa kaj genera edukado kaj libervola interrompo de gravedeco - Ĉilio.

Analía Mas - La batalo por egala geedziĝo kaj la seksa identeco-leĝo. Ángel Jorge Clavero - Sekularismo de la Ŝtato kaj libereco de konscienco en Argentino, Latin-Ameriko kaj la mondo: ekvilibro kaj perspektivoj - Argentino.

Antonio Vergara - Ampleksoj al la originoj, metodoj kaj objektivoj de la AILP.

Antonio Vergara - Raporto de la Renkontiĝo de la Internacia Estraro de AILP.

Carlos Cebey - Publika edukado en Argentino.

Diego Casera - Apostazio kiel laika ilo de liberpenso - Urugvajo.

Diego Casera - Pentekostal sektoj en Urugvajo.

Eduardo Quintana - Laika ŝtato en 21-a jarcento Paragvajo.

Elbio Laxalte - Frata mesaĝo de la Inter-Amerika Konfederacio de Simbola Framasonismo CIMAS.

Elbio Laxalte - Plifortigi respublikanajn idealojn por plifirmigi demokration - Urugvajo.

Eleonora Alais - La luktoj por vero, justeco kaj homaj rajtoj (1976-2012) - Argentino.

Ethel Plischoff - Virinoj en la amaskomunikilaro kaj seksisma lingvo - Ĉilio.

Fernando Lozada - La klerikalizado de leĝaro en Argentino ekde la diktatorecoj (1930-1983).

Fernando Lozada -Bonveniga parolado – Argentino.

Francisco Morea - Publika universitata edukado – Argentino.

Héctor Navarro - Subteno, helpo kaj gvidado por viktimoj de hispanlingvaj sektoj - Argentino.

Jacques Lafouge - Al Latin-Amerika Asocio de Libera Penso.

Jaime Muñoz - Krimoj kaj krimoj faritaj fare de tiuj kiuj serĉas protekton sub siaj religiaj ministerioj - Ekvadoro.

Jorge Rivas - La leĝo de Digna Morto - Argentino..

Julia Resnicoff - Virinkontrabandado kaj prostituadretoj - Argentino.

Lina Martha Manrique Zapata – Salutojn el Meksiko..

Manuel S. Ochandío kaj Alfredo H. Benassi - Sekularismo de la Ŝtato kaj publika spaco - Argentino.

María José Libertino - Publika spaco kaj religiaj simboloj - Argentino.

Mariela Rodríguez R. - Pritraktataj ŝuldoj: La Ina Kondiĉo en Argentino kaj Latin-Ameriko.

Mario Benítez - Novaj obskurantismoj: sektoj en Latin-Ameriko - Paragvajo. Mario Mario Vergara Rufatt - Kial la Ĉilia Radikala Partio estas en ĉi tiu renkontiĝo de liberpensuloj kaj aliĝas al la 2-a Kongreso de la AILP.

Mónica Rodríguez Encalada - Kelkaj sociaj aspektoj, liberpensoj kaj virinoj en Latin-Ameriko.

Myriam Tardugno - Liberpensoj en la kreado de Moderna Urugvajo.

Pablo Salum - Projekto de Leĝo pri Sektoj en Argentino.

Pedro Sanllorenti kaj Ángel E. Gatti - Sindikatismo kaj kooperativismo en la konstruado de laika, demokrata kaj socia Ŝtato - Argentino.

Ponciano Muñoz - Sekularismo kaj Pastraro en Meksiko.

Raúl Bula - Urugvaja publika edukado hodiaŭ.

Sebastián Jans Pérez - Saluton el Ĉilio.

Silvia Sivo -Gekra perforto kaj feminmortigoj - Argentino.

[3-a Kongreso - CONCEPCION / Ĉilio.](#)

Alejandro Sule Fernández - La PR antaŭenigas la liberan penson en Ĉilio ekde sia fondiĝo antaŭ 150 jaroj.

Alfredo Lastra - Saluton de la Organiza Komitato de Eventoj.

Alfredo Noriega - Agresema sekularismo atingas la elpelon de religiaj simboloj en publikaj instalaĵoj en Peruo.

Antonio Vergara, Direktoro kaj Proparolanto de AILP por Latin-Ameriko - Malfermo de verkoj pri la temo "Liberpensoj kaj Edukado".

Carlos Martínez Jara - El ĉi tiu Hispanio plagita de la necedemo de la plej sekta klerikismo.

Elbio Laxalte Terra - Prezento ĉe la 3-a AILP-Kongreso - Urugvajo.

FERNANDO LOZADA - LIBERPENSA AKTIVO. RAPORTO PRI LA LAIKO DE ARGENTINO.

Francisco Delgado - Eduko kiel genera instrumento de socia apartigo. La hispana kazo.

Giovanni Parapini - Brakumo por ĉiuj el la Eterna Urbo.

Guillermo Fuchslocher Mantilla - Direkte al kono de la situacio de sekularismo kaj libera penso, precipe en Ekvadoro.

Ignacio González Toledo - 20-an de septembro, Monda Tago de Liberpensoj - Ĉilio.

Jacques Lafouge - Condorcet kaj publika edukado.

Jaime E. Egas Daza - Saluton el Kito.

Jorge Domínguez Fernández - Mi esperas konkludojn de ĉi tiu Kongreso, kiuj kongruas kun tio, kion volas ĉiuj liberpensuloj en la mondo - Kubo.

Luis Riveros – Mesaĝo de la Prezidanto de ILEC XXI.

Mario L. Benítez Reyes - Koran saluton al la membroj de la AILP – Paragvajo.

Maximiliano Díaz - Saluton de la Direktoro de la Framason-Eduka Korporacio.

Mónica Rodríguez Encalada - Spaco por virinoj en la AILP – Ĉilio.

Ramón Badillo Alarcón - Ateismo en Ĉilio. Nuna kaj estonteco.

Ricardo Sandoval Barros - Libera penso, sekularismo kaj edukado - Kolombio.

Vittorio Ariete - Saluton el Santiago – CC Pitágoras.

[4-a Kongreso – LONDONO / Unuiĝinta Reĝlando.](#)

Alejandro Sule Fernández - La interkonsiliĝoj ĉe via evento, la kono de la kontribuoj de tiaj eminentaj delegitoj el la mondo, estos reliefigitaj en nia venonta laboro favore al sekularismo en Ĉilio, kie ni estas parto de la nuna Registaro, gvidata de la liberpensulo. Michelle Bachelet.

Alfredo Jiménez Barros - KREDU JE DIO? – Panamo.

Alfredo Noriega - Rakontoj pri barbareco kaj liberpenso - Peruo.

Alicia Manonellas Balladares – Mi esprimas la plej grandan deziron por la sukceso de la 4-a Kongreso de la AILP – Prezidanto de la Asocio de Liberpensantaj Organizoj de Ĉilio.

Alfredo Terán Almeida - La Equinoccial Foundation, kiu integras plurajn entojn en Ekvadoro, esperas ke la AILP daŭre transcendas signife por la avantaĝo de siaj universalaj principoj ...

ANTONIO VERGARA LIRA - NECESO DE VERA DISPARO DE LA KATOLIKA EKLEZIO DE LA ŜTATOJ EN HISPANA AMERIKO.

Carlos R. Martínez Jara - Sendube la riĉigaj interkonsiliĝoj, kiujn vi semos dum ĉi tiu IV Internacia Kongreso de Libera Penso, donos pli grandan lumon kiel fruktojn, kiuj permesos al ni daŭrigi en la ĉiutaga laboro kontraŭ obskurantismo, klerikalismo kaj la religia kaj politika dogmatismo, ke Ĝi malliberigas konsciencojn, reduktas la pensadon de homoj kaj generas homojn, kiuj mankas libereco kaj estas facile manipuleblaj de la sistemo... - Barcelono.

Cristóbal Bellolio - Mi reprezentas la Atheist Society Foundation de Ĉilio, en ĝia kapablo kiel liberpensulo, mi estas la portanto de granda brakumo kun la deziro de sukceso por ĉi tiu Kvara Kongreso de la AILP en Londono...

ELBIO LAXALTE TERRA - LA DISIGO DE EKLEZIO KAJ ŜTATO EN URUGVAJO. HISTORIO, ĈEFAJ KARAKTERISTOJ KAJ NUNALA SITUACIO.

FERNANDO LOZADA - LIBERA PENSO EN ARGENTINO.

Francisco Delgado - Katolikismo en Hispanio.

Guillermo Bown Fernández - Ni zorgas en Latin-Ameriko kaj precipe en Ĉilio pri la malsukceso, kiun suferis la procezo de politika kaj kultura sekularigado, atingita kun ioma sukceso en la antaŭaj du jarcentoj... – Ĉilio.

Guillermo Fuchslocher Mantilla - Liberpensuloj kaj liberpensuloj: De kie ni venas? Kio ni estas? Kien ni iras? – Ekvadoro.

Jaime Egas D. - Ni ratifas aliĝon al la universalaj principoj de la AILP – Kito.

Jorge Domínguez Fernández - Kunordiganto de la AILP por la Respubliko de Kubo - Mi deziras, ke la konkludoj de ĉi tiu IV-a Kongreso de la AILP en Londono 2014, estu kun rezolucioj konformaj al tio, kion deziras ĉiuj liberpensuloj de nia Kontinento kaj de la mondo.

Luis A. Riveros, Granda Majstro de la Granda Logio de Ĉilio - Mi volas sendi fratan saluton al la IV Internacia Kongreso de Libera Penso. Nia Laika Instituto de Nuntempaj Studoj "ILEC XXI" aktive partoprenis en la tri antaŭaj renkontiĝoj, kaj esprimas per mi sian profundan sindevontigon al la laboro de AILP, ento, kiun ni helpis fondi en Oslo en 2011. Ni kredas, ke daŭre pledi por la Ŝtata Sekulara, kaj Sekulara edukado por cementi liberan penson kaj liberan esprimon...

Mario L. Benítez Reyes - Fasada demokratio kaj politika klientismo - Paragvajo.

MÓNICA RODRÍGUEZ ENCALADA - EN LATINA-AMERIKA: GENERA MALEGALECO MUNIKAS DEMOKRACION – ĈILIO.

Ricardo Herrera Rocuant - La etika mesaĝo de Nurenbergo - Ĉilio.

Richard Salazar – Ekvadora Asocio de Libera Penso - Por la cetero, ni deziras fruktodonan laboron de la IV Internacia Kongreso de la AILP, kaj ĉiam kalkulas je nia partopreno kaj subteno...

Sebastián Jans - Direktoro de la Internacia Cifereca Revuo "Sekulara Iniciato" - Sen dubo, la tagordo de libereco de penso kaj la efika ekzercado de libereco de konscio estas plena de etikaj defioj kaj socia konstruado, en ĉiuj partoj de la planedo, kaj la rezultoj de la kunveno de Conway Hall estos kontribuoj, kiun la liberaj mensoj de la mondo ricevos kun entuziasmo kaj stimula decido...

Vittorio Ariete - Pablo Neruda: Stokholma parolado – CC Pitágoras – Ĉilio.

MEDIOS INFORMATIVOS

Las actividades señaladas anteriormente han sido permanentemente informadas en la página WEB de la AILP; en revistas internacionales; diversos portales de internet; destacando muy especialmente a la Revista Digital Internacional "Iniciativa Laicista", la cual en diciembre del 2012 dedicó una edición especial del 2º Congreso de Mar del Plata, reiterando en sucesivos números otras de nuestras actividades..

internationalfreethought.org

[Google] Asociación Internacional de Libre Pensamiento
www.internationalfreethought.org

Iniciativa Laicista

Revista Digital Internacional (editada en Chile)
www.iniciativalaicista.cl

LE MENSUEL DE LA LIBRE PENSÉE

La Raison

PARIS

M A S O N E R I A
SIAMBOLO

REVISTA DE CULTURA Y OPINION

www.masoneria-argentina.org.ar

Occidente

www.revistaoccidente.cl

REVISTA CULTURA LAICA

<https://laicismo.org/etiqueta/revista-cultura-laica>

REVISTA argentina de estudios CULTURALES, sociales y políticos.

Órgano de difusión oficial del ILEC ARGENTINA

Razón, la idea libre

Revista de la Asociación Uruguaya de Libre-Pensamiento

Hacia el Vº Congreso Internacional de Libre Pensamiento

< www.facebook.com/vcongresointernacionaldellibrepensamiento >

Revista Co.incidir

Palabras e imágenes donde se encarnan sentires amistosos, deseos de diálogo entre quienes transitando por caminos sociales, por puentes interpersonales, por los rigores de la ciencia, por desfiladeros filosóficos.
Edición internacional – Editada en Chile

Libero Pensiero

Associazione Nazionale del Libre Pensiero "Giordano Bruno"

Roma – Italia / www.periodicoliberopensiero.it

laicismo.org

Boletín diario de EUROPA LAICA

ALENDO 2:

Manifesto de la unua Kongreso de Urugvaja Liberpensulo

Montevideo, la 7-an de julio 2012

En la urbo Montevideo, liberpensuloj kaj virinoj de la Orienta Respubliko de Urugvajo kunvenis en la 1-a. Kongreso de Urugvaja Liberpensulo, por krei la Urugvajan Asocion de Liberpensuloj (AULP), kolektante la heredaĵon de la liberecana, respublikana kaj laika penso de la heroo José Artigas grandioze sintezita en la Instrukcioj de la XIII-a Jaro, kaj ankaŭ la konkludojn de la fondante internacian Kongreson de la Internacia Asocio de Libera Penso (AILP) okazigita en Oslo, Norvegio en aŭgusto 2011, adoptante la moton de Libereco, Egaleco kaj Frateco.

Ni deziras esprimi al Publika Opinio kaj al la Naciaj Aŭtoritatoj kaj Fakoj de nia lando:

* Ekde la Homaro naskiĝis libera kaj faris sin el antaŭhistorio en longa lukto. Kaj tiel li iom post iom ekkomprenis, ke la rajtoj de la Homaro estas "memkompreneblaj veroj", kiuj ekzistas ĉar la Homaro ekzistas. Kaj inter la unuaj el ĉi tiuj rajtoj estas la rajto libere pensi, la rajto al libereco de konscienco. Ĉi tiu libereco de konscio estas la libereco esplori kaj ekzameni sin, komencante de ĝia erareblo kaj neperfekteco kaj apogita per la uzo de la Racio de la Homo.

* Liberpensulo estas antaŭ ĉio kritika pensada procezo per kiu individuo konkeras certan liberecon. Liberpensulo estas la garantio de konstanta serĉado de vero; aŭ, kio estas la sama, konstanta batalo kontraŭ la diversaj manifestiĝoj de nescio, ĉu individuaj kaj/aŭ sociaj. Tial, la Liberpensulo estas karakterizita per esti serĉanto de vero, kaj malakceptas ajnan aŭtoritaton kiu kontraŭstaras la Racion. Se penso influis kulturon kaj ĉi tio siavice estas determinanta faktoro por la evoluo de Civilizo sur la Planedo, se penso antaŭenigis sciencon, artojn kaj ĉiajn teknologiojn en intelekta grimpadado, tio estis ĉar viroj kaj virinoj uzis la cerbon. en ĉiuj ĝiaj kognaj kapabloj kaj kun ĝiaj du hemisferoj en plena funkcio.

* La evoluo ne ĉesas kaj same la demandoj, kiujn la Homaro faras al si, neniam devus ĉesi, ĉar estas per ili ke la libereco de la scio estas pligrandigita, la eblecoj de evoluo kiel la Homaro estas pligrandigitaj, adaptante nin al la progresado de la vivo.

* Konscienco-libereco estas ligita al persona emancipiĝo: tio estas, ĉiu individuo estas libera elekti la spiritan opcion (religian aŭ ne), kiun li plej deziras aŭ deziras.

oportuna, kaj neniu povas esti devigita havi certajn kredojn.

*

La egaleco de ĉiuj civitanoj estas esenca: tio estas, sen distingo de origino, sekso aŭ spirita konvinko. Publikaj institucioj ne estas malhaveblaj: ili ne povas privilegii (nek devus permesi) ajnan spiritan opcion super alia kaj devas certigi liberecon de penso. Religiaj aŭ senkonfesia opcioj respondas ekskluzive al la privata sfero de homoj.

*

La ĝenerala intereso devas esti la sola kialo por la ekzisto de la organizo de iu ajn socio: tiel, sekularismo konsistas el liberigi la publikan spacon de ĉia influo ekzercita en la nomo de religio aŭ aparta ideologio. De ĉi tiu perspektivo, la sekulara spaco ne estas multkonfesia, sed aŭtentike senkonfesia. Tiamaniere ĉiuj homoj povas rekoni kaj trovi sin en ĝi. Sekularismo defendas serion da valoroj forte ankritaj en universala humanismo. Sekularismo estas aktiva kaj aktiva sinteno favore al ĉi tiuj valoroj.

*

Ni devas esti atentaj pri la apero de obskurantismaj fortoj, kiuj celas retroreligi la liberpensajn, respublikanajn kaj laikan konkerajn, materiigitajn en la disiĝo de la Ŝtato de la Eklezioj, en la Publika Eduko – laika, libera kaj deviga –, en la valideco de civila geedziĝo, ktp. kaj kiuj kontraŭas la malkrimigon de aborto, edziĝo inter samseksaj paroj ktp. Ili estas la samaj fortoj, kiuj en la pasinteco, ĉiufoje kiam la libera Homaro antaŭeniris kaj asertis siajn rajtojn, kondamnis Sokrato'n, Abelardo'n, Galileon, Giordano Bruno'n, Franciso Ferrer i Guardian kaj multajn aliajn: la batalo inter dogmo kaj Libereco de Konscienco estas longa kaj senĉesa. .

*

De ĉi tie ni volas atentigi la regreson de kelkaj aspektoj, kiujn ni konsideras nedivideblaj de la respublika kaj laika naturo de la Urugvaja Ŝtato. Precipe ni rimarkas reevangeligan strategion: Post preskaŭ jarcento da prudenta silento, la Katolika Eklezio, eĉ aliancita kun aliaj fundamentismaj kristanaj eklezioj, komencis kontraŭofensivon kontraŭ ŝlosilaj aspektoj de la socia moderneco. La mankojn de la publika edukado pligravigitaj de la registara apatio kaj la manko de taŭgaj buĝetoj, plus sindikata korporatismo, kiu forgesis la neceson kunigi postulojn, luktojn kun la alvokiĝo kaj kvalito de la instruado, estis profitataj de la merkantismaj sektoroj, sed ĉefe konfesiaj. , evoluigi privatan bazinstruadon, sekundaran kaj universitatan instruadon, kiu, oni devas ankaŭ diri, malgraŭ instituciaj premoj ankoraŭ ne malkaŝe ricevas publikajn subvenciojn.

*

En nia lando la aborto estas krimigita de pli ol 70 jaroj: kio kaŭzas grandegan sandamaĝon al la ina loĝantaro kun malpli da rimedoj. Historie, la Romkatolika Eklezio kontraŭbatalis provojn malkrimigi aborton kaj leĝigi la libervolan ĉesigon de gravedeco de virinoj. Nuntempe ekzistas leĝpropono aprobita en la Senato de la Respubliko, kiu atendas aprobon de la Ĉambro de Deputitoj. La premoj praktikitaj sur leĝdonantoj eĉ iris ĝis publike minaci ilin per ekskomunikado.

*

La reklamado de leĝpropono nomita "Religia Libereco", kiu provas leĝigi "rajton de konscienco" ne nur por individuoj,

sed ankaŭ por institucioj, aparte tiuj privataj saninstitucioj kreitaj sub la protekto de religiaj institucioj, kun la celo ne apliki la devigajn seksan kaj reproduktan sanpolitikojn, kiuj validas en nia lando, kiuj agas por familia planado, kontraŭkoncipo kaj konsilado en kazo de nedezirataj. gravedecoj.

* La prezento de la Bill por la civila rekono de religia geedziĝo, kiu provas, tiamaniere, forigi la devon de civila geedziĝo ene de la Respubliko. Ĉi tiu Projekto estas pravigita de "la bezono garantii kaj profundigi liberecon de konscienco kaj religio." Se ĉi tiu iniciato sukcesos, ĝi signifus renversi unu el la ĉefaj atingoj, kiuj markis la apartigon de Eklezio kaj Ŝtato.

NI konkludas:

* Ni esprimas nian sindevontigon agi por la kresko de individuoj je ĉiuj niveloj, kontraŭbatali maltoleremon, fizikan, spiritan, socian, kulturen, ekonomian kaj median subpremon, sen akcepti fundamentismajn fragmentojn de ajna speco.

* Ni deklaras, ke nenio kaj neniu povas iam aĉeti aŭ ekposedi la Libereco de Konscienco de individuoj.

* En la moderneco, en kiu ni vivas, ŝajnus, ke Libereco implikas la kapablon sklavigi aliajn: tio estas nek akceptebla nek tolerebla. Por ni, Libereco signifas havi la respondecon de ĉiu persono ne esti sklavo aŭ sklavigi aliajn.

* Nia batalema sekularisma engaĝiĝo en defendo de Sekularismo kiel garantio de publika spaco kiu apartenas al ĉiuj civitanoj kaj ne al politika frakcio, nek al religio nek al filozofio, kaj precipe en Edukado, fundamenta kolono de la konstruado de la Respubliko.

* Ni alvokas ĉiujn civitanojn, precipe tiujn identigitajn kun la valoroj de libera penso, por eviti retiriĝi de tio, kio jam estis atingita. Tio implicas generi kulturon de rezisto al "nenio okazas" kaj defendi la plenan aplikon de la Konstitucio kaj la Leĝoj, kio estas nenio alia ol la jura ordo de la socia kontrakto. Ĉiu devas elekti, kaj preni sian lokon en ĉi tiu unika batalo.